

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hayatın Rengi

Debbie Macomber

bolly



Bölüm Bir

Susannah Simmons, kızkardeşi Emily'yi bu yüzden öldürebilirdi. Her şeyden önce, bu hafta sonunun gerçek bir kâbus olacağından emindi. Tipik, mükemmel bir anne olan Emily, hayatını mesleğine ve işine adanmış bir kadın olan Susannah'dan dokuz aylık bebeği Michelle'e bakmasını nasıl isteyebilirdi?

Kız kardeşi telefon ettiğinde, "Emily, inan bilemiyorum," diye kekeledi Susannah. Yirmi sekiz yaşında, çalıştığı şirkette yönetici bir göreve gelmiş ve o güne kadar işinden başka hiçbir şeyle ilgilenmemiş genç bir kadın küçük bir bebeğe nasıl bakabilirdi? Bebekler hakkında ne bilebilirdi? Bu sorunun cevabı son derece açıktı tabii: Hiçbir şey.

"Çaresiz durumdayım Susannah."

Gerçekten de kız kardeşi çaresiz bir durumda olmalıydı. Susannah'nın bebeklerle ilgili hiçbir şey bilemediği, bir bebeğe asla bakamayacağı son derece açıktı. Sadece Michelle'e değil, hiçbir bebeğe bakamazdı Susannah. Ne yazık ki anaç bir tip değildi. Faiz oranları, iş toplantıları, görüşmeler, tartışmalar, personeli yönlendirme gibi noktalarda son derece başarılı bir insandı. Ama bebek bezi değiştirme, mama hazırlama gibi şeyler söz konusu olduğunda aynı oranda cahil ve başarısızdı.

Aynı annenin birbirine taban tabana zıt karakterde böyle iki evlat yetiştirebileceğine inanmak çok zordu. Susannah, Emily ve kendisi gibi iki vakamın genetik uzmanlarını bile hayrete düşüreceğini düşünüyordu. Emily ekmeğini evde kendisi pişirir, çiçek yetiştirme ve bahçecilikle ilgili bütün dergileri yakından izler, çamaşırlarını ise kışın bile ipte asarak kuruturdu.

Öte yandan Susannah'nın ev işleriyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Üstelik bunu bir eksiklik olarak görüp kendisini yetiştirmeye de niyeti yoktu. Böylece sıkıcı ve stradan işlerin, tamamen mesleğinin gereklerine göre

düzenlenmiş günlük yaşamının akışını bozmasına izin veremezdi. Ülkenin en büyük spor malzemeleri şirketi olan Lima'nın pazarlama bölümünde başkan yardımcısı olarak çalışıyordu. Bu iş günün tamamını dolduruyor, başka hiçbir şeye zaman bırakmıyordu.

Susannah Simmons hızla zirveye urmanan bir iş kadınıydı. Adı ekonomi ve ticaret dergilerinde sık sık geçiyor, yıldızı hızla parlıyordu. Ama bütün bunların bebeğine bakacak birini arayan Emily için hiçbir önemi yoktu.

"Eğer çok zor durumda kalmasaydım senden bunu istemezdim biliyorsun," diye yalvardı Emily.

Susannah direncinin zayıflamaya başladığını hissetti. Her şeyden önce Emily onun kardeşiydi ve ablaların kardeşlerinin yardımına koşması gerekirdi. "Michelle'e benden çok daha iyi bakabilecek biri mutlaka vardır herhalde," diye ısrar etmeye çalıştı.

Emily bir an tereddüt ettikten sonra hıçkırmaya başladı. "Eğer Michelle'e bakmayı kabul etmezsen ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi acınacak kadar kederli çıkıyordu. "Robert beni terk etti."

"Ne?" Susannah kulaklarına inanamıyordu. Kardeşi ne kadar mükemmel bir anne ve eş ise, eniştesi Robert da o kadar mükemmel bir baba ve kocaydı. Robert Davidson'ın ailesini terk edebileceğine inanmak mümkün değildi. "İnanmıyorum," diye bağırdı.

"Doğru söylüyorum," Emily yine hıçkırmaya başladı. "Robert... Robert benim artık bütün ilgimi ve sevgimi Michelle'e yönelttiğimi, o yüzden de kendisiyle ilgilenecek enerjimin kalmadığını söylüyor." Bir an duraklayıp sonra yine tütek bir sesle devam etti. "Üstelik haklı da... ama iyi bir anne olmak kolay değil. Gerçekten insanın bütün zamanını ve enerjisini alıyor."

"Bildiğim kadarıyla Robert altı çocuğunuz olmasını istiyordu."

"Evet, öyle... daha doğrusu öyleydi." Emily hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Lütfen Emily, her şeyi biraz abartıyorsun sanırım." Susannah bir yandan yatıştırıcı bir sesle konuşuyor, öte yandan da hızla düşünüyordu. "Robert'ı yanlış anladığımdan eminim. Robert hem seni hem de Michelle'i çok seviyor. Sizi terk etmeye niyeti olmadığından eminim."

"Ama gerçek bu işte," diye sızlandı Emily. "Benden Michelle'e bir süre için bakacak birini bulmamı istedi. Kendimize biraz zaman ayırmazsak evliliğimizin sona ereceğini söylüyor."

Susannah, Emily'nin ne kadar perişan bir durumda olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Yemin ederim, daha önce Michelle'e geçici süreler için bakan herkesi aradım Susannah, ama şu anda hiçbirisi müsait değil. Hiçbiri... üstelik tek bir gece için bile. Robert'a, Michelle'i bırakacak birini bulamadığımı söylediğimde çok öfkelenildi... öyle kızdı ki, görseydin o adamın Robert olduğuna inanamazdın Susannah."

Emily işte bu konuda haklıydı. Susannah, Robert'ı beş yıldır tanıyordu. Peygamber gibi bir adamdı. Bu beş yıl zarfında değil kızmak, onun bir kez olsun sesini yükselttiğine tanık olmamıştı.

"Eğer bu hafta sonunu onunla birlikte San Francisco'da geçirmezsem kendisinin tek başına gideceğini söyledi. Michelle'e bakacak birini bulmak için çok uğraşım. İnan bana, elimden geleni yaptım Susannah, ama hiç kimseyi ayarlayamadım. Robert az önce eve geldi ve arabayı hazırlamaya başladı. Bu sefer gerçekten çok ciddi Susannah. San Francisco'ya tek başına gitmeye kararlı. Üstelik yanına aldığı eşyaların miktarına bakılırsa geri dönmeye de niyeti yok."

"Bir dakika... bir dakika. Sen benden Michelle'e sadece bir gece, cuma. geesi bakmamı istememiş miydin?"

Emily hıçkırarak burnunu çekti. Susannah, kardeşinin onu sırf etkilemek için bunu yapıp yapmadığını düşündü bir an.

"Seattle'a pazar öğleden sonra döneceğiz. Cumartesi

sabah Robert'ın San Francisco'da bir işi var. Ama pek uzun sürmeyecekmiş. Ondan sonra bütün hafta sonunun bize kalacağını, serbest olacağımızı söylüyor.... Karı koca yalnız kalmayalı o kadar uzun bir zaman oldu ki Susannah."

"Demek iki gün iki gece," diye mırıldanabildi Susannah. Bir yandan da bunun kaç saat ettiğini hesaplamaya çalışıyordu.

"Lütfen beni anlamaya çalış Susannah. Evliliğim tehlikede. Sen her zaman mükemmel bir abla oldun bana. Sana layık bir kardeş olmadığımı biliyorum aslında."

'İşte bu doğru,' diye düşündü Susannah.

"Ama sana olan borcumu ödemenin bir yolunu mutlaka bulacağım."

Susannah gözlerini kapadı. Kardeşinin borç ödeme şeklini gayet iyi biliyordu. Ne zaman rejim yapmaya karar verse Emily evde yaptığı bir tabak kurabiyeyle kapısını çalardı!

"Susannah, lütfen!"

Susannah daha fazla direnemeyeceğini anladı. "Pekâlâ. Getir bakalım Michelle'i buraya."

tam bir tuzağa düştüğünün farkındaydı ama yapabileceği bir şey yoktu.

Emily ile Robert, dokuz aylık kızlarını Susannah'nın evine getirdiklerinde ortalık bir anda karıştı. Emily bir-biri peşisıra talimatlar sıralıyor, Susannah ise hepsini ezberleyebilmek için beynini tam kapasite çalıştırıyordu. Emily sonunda ablasının yanağına bir öpücük kondurup Michelle'i onun kollarının arasına bırakıverdi.

İşte kâbus böyle başladı.

Kız kardeşi kapıdan çıkar çıkmaz Susannah sinirlerinin iyice gerildiğini hissetti. Üniversitede okurken para kazanmak için yaptığı işlerin arasında bile asla bebek bakıcılığı olmamıştı. Mesele çocukları sevmemesi değil, nedense çocuklar ondan pek hoşlanmıyorlardı.

Michelle'i göğsüne bastırıp evin içinde bir aşağı bir yukarı dolaşırken Emily'nin söylediklerini hatırlamaya

çalıştı. Michelle avaz avaz ağlıyordu. Emily pişik olduğunda, gaz sancısı tuttuğunda yapılacak şeylerin hepsini söylemişti, ama Michelle böyle katılcasına ağlarsa ne yapması gerektiği konusunda tek bir kelime bile etmemişti.

"Şşşş," dedi Susannah yeğeninin başını okşayarak. Michelle'in haykırışlarının Tarzan'ı bile kışkındıracağını düşünmekten kendini alamadı.

Aradan beş dakika geçtiği halde küçük kızın tavrında bir değişiklik olmayınca başının gerçekten dertte olduğunu düşündü. Bu apartmanda kiracılarla yapılan kontratlarda son derece açık bir madde vardı: Çocuk yasak!

"Merhaba Michelle, beni hatırladın mı?" Susannah çocuğu susturabilmek için aklına gelen her yolu deniyordu. Tanrı aşkına, bu çocuk nefes almak için bile bir an susmaz mıydı? "Ben senin Susannah teyzenim. Kocaman bir şirketin bölüm başkan yardımcısıyım."

Ama yeğeni bu sözlerden hiç de etkilenmiş benzermiyordu. Ciğerlerini havayla doldurduktan sonra daha da yüksek bir sesle haykırmaya başlamıştı. Bu arada gözlerini kapıdan ayırmıyor, sanki sesini iyice yükseltirse annesi kapıdan içeri girebilirmiş gibi ağlamasını daha da artırıyordu.

"İnan bana bebeğim, eğer annenin şu anda içeri girmesini sağlayabilecek sihirli bir değneğim olsaydı onu hiç tereddüt etmeden kullanırdım."

On dakika. Emily gideli tam on dakika olmuştu ve Susannah, Çocukları Koruma Kurumu'nu arayıp kapısının önüne yabancı bir bebeğin bırakıldığını bildirerek yardım istemeyi ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı.

"Annen yakında dönecek," diye mırıldandı çaresizlik içinde.

Michelle'in çığlıkları daha da yükseldi. Susannah evdeki cam eşyalar için endişelenmeye başladı. Bebeğin sesinin frekansı bütün camları kırıp parçalayabilecek yükseklikteydi.

İstirap dolu birkaç dakika daha geçti, her bir dakika bir asır kadar uzundu sanki. Susannah çaresizlikten şarkı söylemeyi denedi. Ninni filan bilmediği için çocukluktan hatırladığı birkaç şarkıyı söyledi ama repertuarı o kadar sınırlıydı ki, onların da çabucak sonu geliverdi. Hem zaten Michelle bu şarkılardan hoşlanmışa benzeriyordu hiç.

Susannah bebeğin susmasını sağlayacağını bilse amuda kalkmaya bile razıydı. "Michelle," dedi yalvaran bir tonda. "Annen dönecek, inan bana."

Ama Michelle'in inanmadığı belliydi.

"Pekâlâ, senin adına yüklü miktarda hisse senedi ve tahvil alacağım, tamam mı?" Susannah her türlü rüşveti vermeye hazırdı. "Hem de vergiden muaf senetler! Bu teklifi mutlaka kabul etmelisin Michelle. Senden tek istediğimi ağlamayı kesmen. Tanrı aşkına, sus artık!"

Ama bu teklif de Michelle'in ilgisini çekmedi.

"Pekâlâ," diye bağırdı Susannah çaresizlik içinde. "Banka hesabımı sana devredip senin için kredi kartı da alacağım. Bak, bu son teklifim. Her zaman bu kadar cömert davranmam, o yüzden şansını zorlamasan iyi edersin."

Michelle cevap olarak güçlü tombul yumruklarıyla Susannah'nın yakasına yapışıp ıslak yüzünü onun beyaz bluzuna bastırdı.

"Sen gerçekten çetin cevizsin Michelle Margaret Davidson," diye mırıldandı Susannah. Odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşırken bir yandan da yeğeninin sırtını okşuyordu. "Kana kan istiyorsun değil mi yumurcak? Daha azıyla yetinmeye niyetin yok değil mi?"

Emily'nin gidişinin üstünden henüz yarım saat geçmişti ama Susannah hıçkırık hıçkırık ağlamanın eşliğine gelmişti. Yeniden şarkı söylemeyi denedi. "Bir küçücük aslancık varmış. Teyzesi onu çok çok severmiş..."

Tam şarkının havasını girmişti ki evin kapısının neredeyse yumruklandığını duydu.

Suçüstü yalanmış bir hırsız gibi omuzları çöküverdi.

Gelenin apartman yöneticisi olduğundan kuşkusu yoktu. Herhalde apartman sakinleri şikâyetle bulunmuşlardı, o da duruma el koymaya gelmişti.

Susannah derin bir nefes aldı. Savunulacak bir tarafı olmadığını biliyordu. Yapabileceği tek şey adamın merhametine sığınmaktı. Omuzlarını dikleştirip kapıya yürüdü.

Ama kapısına gelen bina yöneticisi değildi. Yandaki daireye kısa bir süre önce taşınan yeni komşusuydu. Başında bir beyzbol şapkası, üstünde de rengi solmuş bir tişört vardı ve biraz kızgın gibiydi.

"Bebeğe de, ağlamasına da dayanabilirim," dedi kollarının göğüsünde kavuşturup kapının pervazına yaslanarak. "Ama... senin şarkılarına daha fazla tamammül edebileceğimi sanmıyorum."

"Çok komik!" diye homurdandı Susannah.

"Bebeğin bir sıkıntısı olduğu belli."

Susannah gözlerini öfkeyle kısıp baktı. "Her şeyi bilirsin değil mi?"

"Bir şeyler yap."

"Elimden geleni yapmaya çalışıyorum." Michelle'inde tıpkı Susannah gibi bu yabancından pek hoşlanmadığı belliydi. Yüzünü Susannah'nın bluzuna bastırarak hıçkırık duruyordu. Bu sayede sesi boğuluyor, gürültüsü de daha az çıkıyordu, ama bu arada Susannah'nın beyaz ipek bluzunun bir daha zor giyilir bir hale geleceği açıktı. "Banka hesabımı ona devretmeyi bile teklif ettim ama bir yararı olmadı," diye açıklamaya girişti genç kadın. "Ona kredi kartı bile çıkartacaktım..."

"Bütün bunları yaptın da yemek teklifinde bulunmak aklına gelmedi mi?"

"Yemek mi?" dedi Susannah şaşkınlıkla. Bu aklına gelmemişti. Emily, Michelle'in karnını doyurma konusunda bir şeyler söylemişti ama Susannah tam olarak hatırlayamıyordu. Kardeşi biberondan filan söz etmişti galiba.

"Zavallı çocuk açlıktan ölmek üzere herhalde."

"Sanırım hazır bir biberon olacaktı." Susannah dönüp Emily ile Robert'ın salonun ortasına bıraktıkları eşyalara baktı. Portatif bebek yatağından tut da öbek öbek çantalara valizlere bakılırsa Michelle'i buraya temelli bıraktıklarını, bir daha almaya gelmeyeceklerini düşünebilirdi insan. "Şu yığının arasında olacaktı galiba o biberon," diye mınıldandı.

"Ben ararım... sen bebeği sustur."

Susannah neredeyse bir kahkaha atacaktı. Eğer Michelle'i susturmayı başarabilseydi her şeyden önce bu adamla karşılaşmak zorunda kalmazdı. Yeğenini susturabilmek için harcadığı çabayı CIA ajanlarına karşı kullansaydı en gizli belgeleri bile kendisine vermeleri için onları ikna edeceğinden emindi.

Komşusu hiçbir davet beklemeden salona girdi ve çantalarından birini açtı. İçinden temiz yıkanıp ütülenmiş bebek bezleri çıktığını görünce şaşırılmış bir halde Susannah'ya baktı. "Artık herkesin hazır kâğıt bez kullandığını sanıyordum."

"Kız kardeşim kullanıldıktan sonra atılan şeylerden nedense hoşlanmaz."

"Akıllı bir kadınmış!"

Susannah herhangi bir yorumda bulunmadı. Komşusunun becerikli hareketlerle çantaları açıp karıştırmasını seyretti. Genç adam birkaç dakika içinde plastik bir biberon bulmuş, kapağını açıp Susannah'ya uzatmıştı.

Genç kadın gözlerini kırıştırdı. "Bu sütün ısıtılması gerekmez mi?"

"Nasıl olsa oda sıcaklığında. Hem bu kadar açken bebeğin bunu umarsayacağını pek sanmıyorum."

Haklıydı da. Susannah biberonu dudaklarına değdirdiği anda Michelle şişeyi iki eliyle sımsıkı yakalamış ve büyük bir iştahla sütünü içmeye başlamıştı.

Üstelik annesi gittiğinden beri ilk kez ağlamayı kesmişti. Onca gürültünün ardından ansızın gelen sessizlik büyük bir değişiklikti. Susannah sinirlerinin gevşediğini hissederek derin bir nefes aldı.

"Otursan daha iyi olacak galiba," dedi komşusu.

Susannah bu sözü ikiletmedi. Michelle'in karını duyururken keyfini kaçırmamak için onu sarsmamaya dikkat ederek kapepeye oturdu ve arkasına yaslandı.

"Böylesi daha iyi değil mi?" dedi genç adam. Başındaki beyzbol şapkasını geriye itti. Yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

"Evet, çok daha iyi." Susannah utangaç bir tavırla gülümsedi. Sonra ilk kez dikkatle baktı. Her şeyden önce, yeni komşusu son derece yakışıklı bir adamdı. Mavi gözlerindeki muzip ifade ve yanık teni bütün kadınların başını rahatlıkla döndürebilirdi. Evet, teni oldukça bronzdu ama bunun bir solaryum cihazının marifeti olmadığına her iddiaya girebilirdi Susannah. Zamanının büyük bir kısmını açık havada geçiriyor olmalıydı. Bu da bir işte çalışmadığını gösterirdi. En azından bir büro işinde çalışmadığı açıktı. Hoş, Susannah onun herhangi bir işte çalıştığından da kuşkuluydu. Genç adamın günün belli saatlerinde evden ayrılıp akşam belli bir saatte gelmemesi daha önce de dikkatini çekmişti. Ayrıca kılık kıyafeti de çalışan biri olmadığını göstergesiydi. Yine de zengin biri olmalıydı. Bu kadar lüks bir semtte, lüks bir sitede maddi sıkıntısı olan biri oturamazdı. Demek ki parası aileden, miras yoluyla geliyordu.

"Tanışmamızın zamanı geldi sanırım," dedi genç adam onun karşısındaki koltuğa oturarak. "Adım Nate Townsend."

"Benimki de Susannah Simmons." Genç kadın Michelle'i sarsmadan elini uzattı. "Bütün bu gürültü için özür dilerim. Yeğenimle ben birbirimize yeni yeni alışıyoruz... Tanrım, çok uzun bir hafta sonu olacak. Bundan sonra vereceğimiz rahatsızlık için de şimdiden özür diliyorum."

"Yani hafta sonunda bebek bakıcılığı mı yapacaksınız?"

"İki gün ve iki gece." Bu süre Susannah'ya bir ömür kadar uzun geliyordu. "Kız kardeşimle kocası ikinci ba-

laylarına çıktılar. Böyle bir durumda Michelle'e normal olarak annemle babam bakardı, ama onlar şu anda Florida'dalar. Bir arkadaş ziyaretine gittiler."

"Yeğenine bakmayı senin üstlenmen çok ince bir davranış."

Susannah onun yanlış izlenimlere kapılmasının doğru olmayacağını düşündü. "İnan bana, ben buna pek istekli değildim. Herhalde fark etmişsindir, bu işleri pek beceremiyorum."

Nate, Michelle'e bakarak, "Sırtını biraz desteklesen daha iyi olur," diye tavsiyede bulundu.

Susannah onun söylediğini yapmaya çalıştı ama hem bebeği hem biberonu düzgün bir şekilde tutmak pek kolay değildi.

"Gayet iyi başarıyorsun işte."

"Ne demezsin!" diye mırıldandı Susannah. Kendisini, iki bacağı da sakat olduğu halde sırtından zorla itilecek sahneye çıkarılmış ve Kuğu Gölü Balesi'ni oynaması istenmiş bir insan gibi hissediyordu.

"Kendini rahat bırak," diye onu cesaretlendirmeye çalıştı Nate.

"Sana daha önce de söyledim, bu işler bana göre değil!" Susannah birden parladı. "Eğer daha iyi becerebileceğini düşünüyorsan onun karnını sen doyur istersen!"

"Sen gayet iyi beceriyorsun. Merak etme."

Susannah hiçbir şeyi doğru dürüst beceremediğinin gayet iyi farkındaydı ama elinden bu kadarı geliyordu işte!

"En son ne zaman yemek yemiştin?"

"Efendim? Anlayamadım?"

"Karnın bayağı aç gibi geldi bana."

"Hayır, aç değilim," dedi Susannah hırsla.

"Seninle aynı fikirde değilim ama merak etme. Ben hallederim." Nate yerinden kalkıp mutfığa geçti ve buzdolabının önüne gitti. "Midene biraz bir şeyler girerse kendini çok daha iyi hissedersin."

Susannah kucağında Michelle ile yerinden kalkıp

onun peşinden gitti. "Böyle buraya girip..."

"Haklısın, hiçbir şey hazırlayamam," dedi genç adam buzdolabının içini göründe. "Burada bir şişe so-dayla bir kavanoz turşu suyundan başka bir şey olmadığını farkında mısın?"

"Ben genellikle dışarıda yerim!" Susannah derhal savunmaya geçti.

"Belli oluyor."

Michelle sütünü bitirmişti. Gaz çıkarınca Susannah biberonu onun ağzından çekmesi gerektiğini akıl etti. Bebeğin gözleri kapanmaya başlamıştı. Aslında bunda şaşacak bir şey yoktu. O kadar ağıldıktan sonra yorgun düşmüş olmalıydı. Susannah ondan daha da yorgundu. Üstelik henüz cuma akşamının yedi sularıydı. Hafta sonu yeni başlıyordu!

Boş biberonu mutafak tezgâhına bırakıp Michelle'i omzuna yasladı ve gazını tamamen çıkarması için yavaş yavaş sırtına vurmaya başladı. Sonunda bebek bir kere daha gaz çıkarınca büyük bir başarı kazandığı duygusuna kapıldı ve gururla gülümsedi.

Nate gülünce Susannah başını çevirip baktı ve onun kendisini seyrettiğini fark etti. Genç adamın yüzünde sık sık bir tebessüm vardı. "Bu işin altından kalkacaksın," dedi.

Susannah kızardığını hissederek gözlerini kaçırdı. Erkeklerin kendisine böyle dikkatle bakmasından hoşlanmazdı. Birçok erkek bir kadının sadece yüzüne bakarak onun karakteriyle ilgili kesin bir değerlendirme yapabileceğini sanırdı. Oysa Susannah kendisinin klasik anlamda güzel sayılamayacağını düşünüyordu. Gözlerinin rengi koyuydu, elmacık kemikleri ise çıkık. Düz hatlı burnu ve dolgun dudaklarıyla bir Grek büstünü andırıyordu. Kısacası güzel olmadığını düşünüyordu. Belki ilginç bir yüzü olduğu söylenebilirdi.

Bu arada Michelle kıpırdanmaya başlamıştı. Keyifli sesler çıkararak elini uzatıp teyzesinin saçlarına uzandı.

Susannah daha ne olduğunu anlamadan saçlarını ar-

kada topladığı şifonun çözüldüğünü fark etti. Koyu kumral saçları omuzlarına dökülüvermişti. Genç kadının en titiz olduğu konulardan biri, ki ütizlendiği konuların sayısı bir hayli fazlaydı, dış görünüşüydü. Üstünde son derece pahalı bir tayyör, lekeli beyaz ipek bir bluz ve karmakarışık saçlarla garip bir görünüşü olmalıydı.

"Aslında ben de tanışmak için bir fırsat arıyordum," dedi Nate. Son derece rahat bir tavırla tezgâha yaslanmıştı. "Ama bir iki kere karşılaştıktan sonra bir daha bir-birimize rastlamadık."

"Son zamanlarda genellikle geç saatlere kadar çalışıyorum," diye karşılık verdi Susannah. Doğruyu söylemek gerekirse hep geç saatlere kadar çalışırdı. Büroda kalmadığı zamanlar da işini eve getirirdi. İşine son derece bağlı, azimli, çalışkan bir insandı. Oysa komşusu bu niteliklerin hiçbirine sahip gibi görünmüyordu. Nate Townsend hayatta her istediğine hiç yorulmadan sahip olmuş insanlardan biriydi galiba. Susannah onu şimdiye kadar hep üstünde bir tişört ve başında bir beyzbol şapkasıyla görmüştü. Adamın doğru dürüst bir pantolonu ve ceketini olduğundan bile kuşkuluydu. Varsa bile herhalde ona yakışmazdı. Nate Townsend sportif görünümlü bir tipti.

Yine de rahat, sevimli, hoş bir insandı. Ama Susannah'nın anladığı kadarıyla hırstan yoksundu. Uğrunda mücadele etmeyi göze alacak kadar istediği bir şey olmamıştı herhalde hayatta.

"Tanışmamız için bir fırsat çıkmasına sevindim," dedi Susannah, salona geçip kapıya doğru yürüyerek. "Yardımın için minnettarım, ama senin de söylediğin gibi Michelle ile ben bu işin altından kalkacağız."

"Doğrusunu istersen buraya geldiğimde hiç de öyle görünmüyordun."

"O zaman daha yeni yeni ısınıyordum," dedi Susannah savunmaya geçerek. "Hem neden itiraz ediyorsun? Bu işi bayağı iyi becerdiğimi söyleyen sendin."

"Yalan söyledim."

"Neden?"

Nate kayıtsızca omuzlarını silktilti. "Kendine güven duyusunun sana bayağı yararı olacağını düşündüm ve bunu vermeye çalıştım."

Susannah öfkeyle ona baktı. Adamın tavrına sinirlenmişti. "Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Senin olmayabilir ama Michelle'in var. Zavallı çocuk açlıktan ölüyordu ve bu senin aklına bile gelmemişti."

"Bunu ben de akıl edebilirdim."

Nate'in bakışlarında bundan çok kuşkulu olduğunu belirten bir ifade vardı. Susannah kaşlarını çatarak kapıyı hırsla açtı. "Geldiğin için teşekkürler," dedi kızgın bir tonda. "Ama gördüğün gibi her şey kontrol-altında aruk."

"Madem öyle diyorsun," Nate gülümsedi. Sonra tek kelime etmeden çıktı.

Susannah onun arkasından kapıyı büyük bir gürültüyle çarpınca bundan büyük bir mutluluk duydu. Aslında kabalık ettiğinin farkındaydı ama komşusu onu sandığından da fazla sinirlendirmişti.

Genç kadın birkaç dakika sonra Nate'in dairesinden gelen sesi fark etti. Bir opera parçasıydı bu. Çok güzel bir müzikti ama Susannah'ya İtalya'yı hatırlatmış, bu da spagettiye ne kadar sevdiğini ve aslında ne kadar aç olduğunu hatırlamasına neden olmuştu.

"Pekâlâ Michelle," dedi yeğenine gülümseyerek. "Şimdi de teyzenin karını doyurması gerekiyor." Yeğenini mama sandalyesine oturtup buzdolabına gitti ve ne olduğuna baktı.

Yemek olarak hazırlayabileceği sadece dondurulmuş bir bezelye paketi idi. Pakete uzun uzun baktıktan sonra başını iki yana sallayıp tekrar dolaba fırlattı.

Bu davranışı Michelle'i çok keyiflendirmiş gibiydi. Çocuk mama sandalyesinin önündeki renkli boncuklara neşeyle vurmaya başladı.

Susannah kollarını göğsünde kavuşturup sırtını buz-

dolabına yasladı. "Ne dediğini duydun değil mi Michelle?" dedi. Hâlâ kızgındı. "Bir bakıma haklıydı ama bunun için böbürlenmesi gerekmiyordu."

Michelle ellerini neşeyle çırttı. Kalın duvarlar yandaki daireden gelen müzik sesini boğuyordu. Daha iyi duymak isteyen Susannah balkona çıkılan sürgülü cam kapıyı yavaşça açtı. Nate'in balkonuyla kendi balkonu arasında duvar vardı. Böylece kendi balkonlarında rahatça hareket etmeleri sağlanmıştı ama bu duvar müzik sesinin gelmesini engellemiyordu.

Susannah kapıyı sonuna kadar açıp dışarı çıktı. Hava serindi ama güzeldi. Batmak üzere olan güneşin altın ışıkları aşağıdaki limanı kızıla boşamıştı.

Susannah içeri girdi. "Michelle," diye mırıldandı. "Yanda bir şeyler pişiyor. Kokusuna bakılırsa lazanya ya da spagetti gibi bir şey." Midesi iyiden iyiye guruldamaya başlamıştı. Tekrar mutfağa dönüp dolaptan bezelyeyi çıkardı. İştah açmak bir yana kapatan bir görünüşü vardı.

Hafif bir sarmısak kokusu duyunca Susannah tıpkı bir kukla gibi burnunu açık balkon kapısına çevirip o tarafa yürüdü. Kokuyu derin derin içine çektikten sonra yeğenine döndü. "Kesinlikle İtalyan mutfağından bir şey bu. Harika kokuyor."

Michelle yine ellerini neşeyle çırttı.

"Evet, evet, sarmısaklı bir sos kokusu bu !" dedi Susannah. Ama yeğeninin yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmamış, bu haberden etkilenmemişti. "Neden etkilensin ki zaten?" diye düşündü Susannah. "Nasıl olsa onun karnı doydu."

Koşullar farklı olsa hemen ceketini giyer ve biraz ilerideki ünlü İtalyan lokantası Mama Mataloni'ye karnı doyumaya giderdi. Ne yazık ki Mama Mataloni evlere servis yapmıyordu.

Başka çaresi olmadığını anlayan Susannah bezelyeyi bir kaba boşaltıp ocağın üstüne koydu. Biraz haşladıktan sonra tereyağda çevirip yemekten başka çaresi yoktu.

Tam bu sırada kapının zilini duyup sanki kimin geldiğini dokuz aylık bebeğin söylemesini bekliyormuş gibi Michelle'e baktı.

Gelen yine Nate'di. Elinde koca bir tabak spagetti ve bir şişe küçük kırmızı şarap vardı. "Kendine yiyecek bir şey hazırladın mı?" diye sordu.

Susannah gözlerini tabaktan ayıramıyordu. Tepeleme dolu spagettinin üzerine dumanı tüten kırmızı bir sos eklenmiş, onun üstüne de erimiş peynir konulmuştu. Bu kadar iştah açıcı bir manzara olamazdı!

"Şey... ben de şimdi bir şeyler hazırlamaya başlamıştım." Susannah sanki bu ne demek istediğini açıklamış gibi mutfağı işaret etti. Ama bezelye haşladığını söyleyemezdi tabii. Ayrıca gözlerini spagettiden ayıramadığı için ağzının suyu aktığından yanlış bir şey söyleyip kendini elevermekten de çekiniyordu.

"Sana öyle ukalalık etmemem gerekirdi," dedi Nate tabağı uzatarak. "Barışmamıza yardımcı olur diye bunu getirdim."

"Bunu... bana mı getirdin?" Susannah gözlerini nihayet tabaktan ayırmayı başardı. Belki de Nate Townsend onun ne kadar aç olduğunu anlamış, sırf işkence etme için tabağı böyle burnunun dibinde tutuyordu!

Genç adam tabağı onun eline tutuşturdu. "Bu sosu neredeyse öğleden beri kaynatıyorum. Aslında iyi bir aşçı olduğumu söylemek zorundayım. Mutfağa her girişimde mutlaka yeni bir şeyler yapmaya çalışırım. Oldukça yaratıcı olduğumu da söyleyebilirim."

"Ne kadar... hoş." Susannah, herkes hayatını kazanmak için bir işte çalışırken onun mutfağında hiçbir şeyi umursamadan yemek yapışını gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. Aslında ayıp ettiğinin farkındaydı. Nate ona yemek getirmiş, o ise onu eleştirmek için bahaneler bulmaya çalışıyordu.

Daha fazla düşünmeden doğruca mutfağa yürüdü. Bir çatal alıp masaya oturdu. Şu yemeği soğutmadan bir an önce yemeliydi.

Bir lokma aldıktan sonra, "Harika olmuş," diye mıldandı. İkinci çatalı da ağzına götürdükten sonra gözlerini tavana çevirdi. "Tanrım, gerçekten müthiş bir şey bu!"

Nate tişörtünün cebinden bir havuç çıkarıp Michelle'e uzattı. "Al bakalım ufaklık, bu da senin."

Michelle havucu büyük bir keyifle kemirirken Nate de bir sandelye çekip Susannah'nın tam karşısına oturdu.

Susannah hırsla önündeki spagettiye saldırmış, bu müthiş yemeğin keyfini çıkarmaktan başka bir şey düşünemediği için önce hiçbir şey fark etmemişti. Ancak bir süre geçtikten sonra Nate'in kaşlarının çatıldığını, gözlerinin kısıldığını gördü.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu. Dudaklarının kenarını peçetesiyle sildikten sonra şarabından bir yudum içti.

"Bir şey koktu."

Genç adamın yüzündeki ifadeye bakılırsa burnuna gelen koku pek de hoş değildi. "Belki de pişirdiğim yemektir," dedi Susannah. Ama kokunun nereden geldiğini anlamıştı. Sadece bunu kabul etmek istemiyordu.

"Seni üzmem istemem ama pişirdiğin şeyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Susannah omuzlarını dikleştirip çatalını yavaşça ta-bağının yanına bıraktı. Bir anda yüreği daralıvermişti.

Nate yüzünü buruşturarak, "Sanırım birinin Michelle'in bezini değiştirmesi gerekiyor," dedi.

Bölüm İki

Susannah temiz bez bağladığı Michelle'i kucasına alıp banyodan hızla çıktı ve derin bir nefes aldı.

"İyi misin?" Nate'in kaşları endişeyle çatılmıştı.

Genç kadın başını sallayarak sırtını duvara dayadı. *Derin derin soluk alıp ciğerlerini temiz havayla doldurduktan sonra yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.*

"Şimdi o kadar da kötü gelmiyor artık değil mi?"

Susannah'nın kaşları çatıldı. "Bu işe başlamadan önce bir oksijen maskesi takmam gerekiyormuş!"

Nate'in kahkahası Susannah'nın zaten gergin olan sinirlerinin daha da gerilmesine neden oldu.

"Az önce yaşadığım olay, insan nüfusunun neden artmaya devam ettiğini anlamama hiç mi hiç yardımcı olmuyor," dedi. Gerekli bütün tedbirleri almış olmak için koridordaki dolabı açıp içinden dezenfektan spreyi aldı. Kolunu banyo kapısından içeri sokup bolca sıktı.

"Sen Michelle'in altını değiştirirken ben de karyolasını kurdum," dedi Nate. Susannah ne kadar gerginse o kadar rahattı. "Nereye koymamı istersin?"

"Salonda dursun." Nate'in davranışı nazik ve düşünceliydi ama Susannah başkalarının yardımlarından yararlanmaya alışık değildi. Onun için teşekkür ederken zorlandığı.

Nate'in peşinden salona girdiğinde Michelle'in portatif karyolasını hazır buldu. Bebeği yüzükoyun yatırıp üstüne battaniyesini örttü. Çocuk hiç itiraz etmeden gözlerini kapattı.

Nate kapıya doğru yürüdü. "Her şeyin yolunda gideceğinden emin misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Elbette." Aslında Susannah bundan hiç de emin değildi, ama ne de olsa Michelle kendisinin yeğenydi ve onun sorunları bir başkasını ilgilendirmezdi. Zaten Nate şu ana kadar yeterince yardım etmişti. "Yemek için teşekkürler."

"Bir şey değil." Nate çıkmadan önce tekrar döndü. "Telefon numaramı mutfak tezgâhının üstüne bıraktım. İhtiyacın olursa beni aramaktan çekinme."
"Teşekkürler."

Nate gittikten sonra Susannah birkaç dakika öyle kalakaldı. Nate Townsend ile duyguları ve düşünceleri karmakarışık.

Sonra kardeşinin bıraktığı eşyaları toplamaya başladı. Mama kutularını dolaba, süt şişelerini de buzdolabına kaldırdı. Nate'in de dikkatini çektiği gibi buzdolabı aslında bomboştu. Yer tutan tek şey turşu suyu kavanozu.

Aslında o kavazonu da çöpe atabilirdi, ama işyerindeki arkadaşlarından biri lop yumurta turşusu diye bir şeyden söz etmişti. Tarifi son derece basitti. Birkaç yumurtayı haşlayıp soyduktan sonra turşu suyunun içine atacak ve buzdolabında bir hafta kadar bekletecekti. Bu tarifi öğrendiğinden beri yapmayı planlayıp duruyordu ama bir türlü zaman bulamamıştı. Zamanı olduğunda evde turşu suyu bulamayacağı korkusuyla o kavanozu haftalardır saklıyordu işte.

Eşyaları yerleştirip mutfaktaki işlerini bitirdiğinde küveti sıcak suyla doldurup içine girdi. Michelle uyanıp da ağlarsa sesini duysun diye banyo kapısını aralık bırakmayı da ihmal etmedi. Banyodan çıktığında kendisini çok daha iyi hissediyordu. Dinlenmiş, sinirleri gevşemişti.

Parmak uçlarına basarak salona girip evrak çantasını aldı ve içinden kalın bir dosya çıkardı. Sonra yeğeninin yatağının yanına gidip uyuyan bebeğin sırtını sevgiyle okşadı. Küçük kız bir melek gibi yüzünde mutlu ve huzurlu bir ifadeyle uyuyordu.

Susannah yüreğinde ansızın bir sızı duydu, üstelik bunu nasıl adlandıracağını bilemiyordu. Michelle'i gerçekten çok seviyordu, ama mesele bu kadar basit değildi. Bu sefer yeğeniyle yalnız kalınca yüreğinin derinliklerindeki gizli bir özlem, şimdiye kadar farkında bile ol-

madığı bir özlem su yüzüne çıkmıştı.

Susannah çalışmaya başlayıp mesleğinde hızlı adımlarla yol alırken bir ailesinin, çocuklarının olamayacağına da baştan kabul etmişti. Aslında çalışan bir kadının evlenemeyeceği, çocuk yetiştiremeyeceği gibi bir kural yoktu ama kendisini iyi tanıyordu. Ev işlerinde, ev hayatında başarılı olmayacağını ta lise yıllarında anlamış ve kabullenmişti. Özellikle de kendisi Emily ile kıyasladığında bu konuda ne kadar yetersiz olduğunu daha iyi anlıyordu. Kız kardeşi daha doğarken bir elinde süpürge, bir elinde yemek kitabıyla dünyaya gelmişti herhalde.

Yine de Susannah kendini mesleğine adanma kararını verdiğine hiç pişman olmamıştı. Hatta kendisinin durumunda olanlardan çok daha şanslı olduğuna da inanıyordu. Nasıl olsa kız kardeşi ona birçok yeğen verecek, böylece çocuk özlemini giderecekti. Michelle ve ardından gelecek yeğenlerinin de kendisine yeteceğine inanıyordu.

Yolun başındayken verdiği kararları bir kere daha hatırladıktan sonra içi rahatlayarak sessizce yatağın yanından ayrıldı. Daha sonra bir saat kadar yatağın üstünde oturup bölümün hazırladığı pazarlama programı raporunun üzerinde çalıştı. Pazartesi günü şirket başkanına bu raporu sunacaklardı. Hafta sonunda bu konuda iyice çalışmak ve hazırlıklı olmak istiyordu.

Çalışması bittiğinde parmak uçlarına basarak salona geçti ve raporu çantasına yerleşürdü.

Yatak odasına dönmekten önce bir kere daha yeğeninin başucunda durdu. Michelle gerçekten de bir melek gibi uyuyordu. Hafta sonunda bebek bakıcılığı yapmak sandığı kadar zor olmayacaktı herhalde.

Susannah gecenin bir buçuğunda ortalığı yırtan bir ağlama sesiyle uykusundan uyandığında fikrini değiştirdi. Michelle'in ne kadar zamandır ağladığını bilemiyordu. Panik içinde deli gibi fırlayınca dengesini kaybedip yataktan yere kapaklandı.

"Michelle," diye bağırdı, karanlıkta bir kör gibi ellerini ileri uzatıp dizlerinin üstünde sürünerek. "Geliyorum hayatım.... korkmana gerek yok."

Ama Michelle aynı fikirde değildi. Daha da büyük bir yaygara kopardı.

Işığı yakmak her şeyi daha da berbat etti. Kesif sarranlıktan sonra birden gözleri kamaşan Susannah gözlerini elleriyle kapatarak yatağın yanına koşarken çıplak ayağını son hızla sehpayı çarptı.

Michelle ayağa kalkıp karyolasının parmaklıklarına tutunmuş, dünyada yapayalnız kalmış, tek bir dostu yokmuş gibi ağlıyordu.

"Ne oldu hayatım?" dedi Susannah küçük kızı kucağına alarak.

Eline gelen ıslıklık meseleyi anlamasına yetti, ama Michelle'in bu kadar ağlamasının tek nedeni altının ıslanması olamazdı. Zavallı bebekçik herhalde uyanmış ve kendisini tanımadığı bir yerde bulunca korkmuştu.

"Pekâlâ, altını şimdi bir dakikada değiştiririz canım."

Susannah banyodaki masanın üstüne kalın bir havlu serip Michelle'i şefkatle üzerine yatırdı. Tam bebeğin altını değiştirme işleminin yarısına gelmişti ki telefonun sesini duydu. Birden doğrularak ne yapabileceğini düşündü. Michelle'i burada tek başına bırakamazdı, çocuğu bu çıplak haliyle kucaklayıp mutfağa koşması ve telefona cevap vermesi de çok zordu. Gecenin bu saatinde arayan her kimse bunu düşünmesi gerekirdi! Eğer çok önemli bir şey varsa, arayan kayıt makinesine mesaj bırakabilirdi nasıl olsa.

Zil üç kere çaldıktan sonra kesildi. Ama hemen ardından daire kapısı yumruklanmaya başladı.

Michelle'i çabucak pudralayan ve bezini değiştiren Susannah çocuğu göğsüne bastırıldığı gibi kapıya koştu. Göz deliğinden baktığında Nate'in beş karış suratla kapının önünde dikildiğini gördü.

"Nate!" dedi şaşkınlık içinde kapıyı açarak. Komşu-

sunun bu saatte neden kapısına geldiğini bir türlü anlamıyordu. Üstelik onu bu saatte içeri davet etmenin de pek akıllıca bir davranış olmayacağından emindi.

Nate'in üstünde kırmızı ekose bir ropdöşambr vardı ve ayakları çıplaktı. Karmakarışık saçlarına bakılırsa yataktan yeni fırlamıştı. Onun bu halini gören Susannah kendisinin nasıl görüldüğünü düşünmekten kendini alamadı. Herhalde berbat, bakımsız bir haldeydi.

"Michelle iyi mi?" diye bağırdı genç adam. Şanki çocuğun Susannah'nın kucağında, gayet iyi olduğunu görememişti! Cevap beklemeden suçlayan bir tonda devam etti. "Telefonu açmadın!"

"Açamazdım. Bebeğin altını değiştiriyordum."

Nate bir an durakladıktan sonra dikkatle ona baktı. "Peki, iyi misin?"

Susannah başını sallayarak sağ elini havaya kaldırmaya çalıştı. Kucağında dokuz aylık bir bebekle bu hareketi yapmak pek kolay olmuyordu. "Yemin ederim, gayet iyiyim."

"Güzel. Ne oldu? Michelle neden ağlıyordu?"

"Bilmiyorum. Belki de uyandığında kendisini yabancı bir yerde bulup yadırgamıştır. Korkudan yüreği ağzına geldi herhalde çocukcağızın."

"Halimize bakılırsa biz ondan daha çok korktuk."

Susannah'nın kendi haline bakmaya pek niyeti yoktu. Karmakarışık saçları omuzlarına dökülmüş, ayakları çıplaktı. Michelle'in sesini duyunca sabahlığını ve terliklerini giymek aklına bile gelmemişti.

Bu beklenmedik ilginin hoşuna gittiği belli olan Michelle kollarını öne uzatıp Nate'e doğru uzandı. Susannah küçük çocukların nasıl da hain olabileceklerini düşünmekten kendini alamadı. İnsanı hemen satıyorlardı! Onun karnını doyuran, altını değiştiren kendisiydi, Nate değil!

"Beni yakışıklı ve çekici buluyor," dedi Nate gülerrek.

"Bence asıl neden üstündeki kırmızı sabahlık."

Nedeni her neyse, Michelle sanki yıllar önce yitirdiği bir dostunu yeniden görmüş gibi Nate'in kucağına gitti. Susannah ise üstüne sabahlığını almak için yatak odasına döndü. Salona döndüğünde Nate'i kanepede otururken buldu. Genç adam ayaklarını önündeki sehpaye uzatmış, Michelle'i de göğsüne yatırmıştı.

"Kendi evindeymiş gibi keyfine bak!" diye homurdandı Susannah. Derin bir uykudan uyanmak zorunda kaldığında genellikle keyifsiz olurdu.

Nate ona bakıp gülümsedi. "Bu kadar aksileşmene gerek yok."

"Tabii ki var!" Susannah cümlesinin devamını getirmedi. Eliyle ağzını kapayıp uzun uzun esnedi. Sonra Nate'in hemen karşısındaki koltuğa oturup yüzüne düşen saçlarını geriye itti.

"Bence saçlarını sık sık böyle serbest bırakmalısın."

Susannah öfkeyle gözlerini ona dikti. "Ben saçlarımı hep toplarım."

"Fark ettim. Doğrusunu istersen, böylesi daha çok yakışıyor sana."

"Tanrı aşkına! Herhalde şimdi de nasıl giyinmem gerektiğini öğreتمeye kalkacaksın?"

"Olabilir."

Genç adam bu cevabı verirken yüzünde öyle hoş bir tebessüm vardı ki, karşısındaki başka biri olsa dizlerinin bağı çözülürdü. Ama Susannah'nın asla!

"Her zaman ciddi iş kıyafetleri giymen gerekmiyor değil mi? Arada sırada da şöyle süslü, dantelli hoş bir elbise giy örneğin."

Susannah itiraz etmek üzere ağzını açmıştı ki bir iş yaramayacağını düşünerek vazgeçti. Nate Townsend'in bu ukala ve kibirli tavrı bütün yakışıklı erkeklerin ortak özelliği idi. Bir erkek baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsemeyi bildiğine ve yakışıklı olduğuna inandığında karşısındaki kadına aklına geleni söylemeye haklı olduğunu sanıyordu. Sarki o kadının saçının nasıl tarayacağına, nasıl giyineceğine karışmaya hakkı varmış gibi! Bunlar

bir erkeğin başka bir erkeğe söylemeyi asla aklından bile geçiremeyeceği şeylerdi.

"Tartışmayacak mısın?"

"Hayır." Susannah cevabını vurgulamak için başını iki yana salladı.

Nate bir an durakladıktan sonra gülümseyerek göz kırptı. "İşte bu hoşuma gitti."

"Benimle ilgili hoşuna giden bir şey olmasından onur duydum." Hoşuna gitmeyenleri söylemesine izin verse onun uzun bir liste yapacağından emindi Susannah.

O küçük tatlı hain Michelle ise Nate'in kolları arasında büyük bir mutlulukla oturmuş, yanbaşındaki yakışıklı yüzü inceliyordu. Bu yüzün daha önce de birçok kadını büyülediği kuşkusuzdu. Neyse ki Michelle onlardan farklı olarak uykusunun geldiğini gösteren bazı belirtiler ortaya koymaya başlamıştı. Böylece Susannah onu yatağına yatırabilir, Nate'i de bir an önce kapı dışarı edebilirdi.

"Saçın ve kıyafetlerinle ilgili öyle şeyler söylemem gerekirdi."

"Yok canım!" dedi Susannah sahte bir neşçyle. "Duygularımı incittiğini düşünerek kaygılanmana gerek yok. Ben kolay kolay incinmem."

"Demek çok güçlüsün?"

"Öyle olmak zorundayım."

Nate'in yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Neden?"

"Her gün senin gibi erkeklerle birlikte çalışıyorum."

"Benim gibi erkekler mi?"

"Evet. Tam yedi yıldır sürekli çifte standartla karşılaşıyorum, ama kendime hâkim olmayı, kızmamayı öğrendim artık."

Nate onun neden söz ettiğini anlamamış gibi şaşkın bir halde kaşlarını çatı. Susannah ise bunu açıklamasının şart olduğunu düşündü. Anlaşılan Nate iş hayatının inceliklerinden habersizdi. "Sana bir iki örnek vereyim. Eğer erkek bir elemanın masasının üstü dağınıksa onun

çok çalışkan biri olduğu düşünülür. Eğer benim masam dağınıksa bu düzensiz bir insan oluşumun göstergesidir."

Nate oturduğu yerde hafifçe dikleşti. Ona itiraz etmeye hazırlanıyordu herhalde. Ama Susannah fırsat bırakmadı. "Eğer çalışan bir erkek evlenirse bu şirket için iyi bir şeydir çünkü bundan sonra daha güvenli bir hayatı olacak ve işinde de daha fazla randıman verecektir. Ama bir kadının evlenmesi ölüm fermanını imzalamasına benzer. Şirket onun kısa bir süre sonra hamile kalacağını ve işi bırakacağını varsayar. Ne kadar yetenekli ve çalışkan olursa olsun işinde yükselmesi için fırsat tanınmaz. Eğer bir erkek işten ayrılırsa herkes onun adına sevinir, çünkü işinde daha da yükselmesi için önüne çıkan bir fırsatı değerlendirmiştir. Ama aynı iş teklifi bir kadına yapılır ve o da bunu kabul ederse yönetim omuz silker ve kadınların zaten güvenilirmez elemanlar olduğunu söyler."

Susannah sözlerini bitirdiğinde kısa bir sessizlik oldu. "Bu konuda oldukça hassassın," dedi Nate sonunda.

"Kadın olsaydın sen de aynı şeyleri hissederdin."

Nate uzun uzun düşündükten sonra başını salladı. "Sanırım haklısın."

Michelle ayık parmaklarını çok ilginç bulmuş, büyük bir neşayla onları inceliyordu. Susannah ise gecenin bu saatinde küçük bir çocuğun nasıl bu kadar canlı olabileceğini bir türlü anlamıyordu.

Nate esnediğini belli etmemeye çalışarak, "Eğer ışıkları kapatırsan belki uyuması gerektiğini anlar," dedi.

"Sen bitkin görünüyorsun," dedi Susannah. "Beklemene gerek yok. Onu ben alırım." Kollarını Michelle'e uzattı, ama küçük kız homurdanarak Nate'e sınıksı yapıştı.

"Benim için üzülme sen. Ben rahatım," dedi Nate.

"Ama..." Susannah yanaklarının kızardığını hissetti. Az önce parladığı için pişman olmuştu. "Dinle. Söylediklerim için özür dilerim. İşyerinde olanlarla bizim

komşu olmamızın bir ilgisi olamaz aslında."

"Öyleyse ödeştik."

"Ödeşmek mi?"

"Benim de seni saçın ve kıyafetin hakkında öyle şeyler söylememem gerekirdi." Nate gülümsedi. "Dost muyuz artık?"

Susannah gülümsemekten kendini alamadı. "Dostuz."

Michelle de sevinmişe benziyordu, bütün gücüyle havayı tekmelemeye başladı.

Susannah ayağa kalkarak lambayı iyice kıstı. Sonra Michelle'in battaniyesini küçük kızın üstüne örttü. Kendisi de biraz ürpermişti. Kanepenin yanındaki yün atkıya uzandı. Loş bir salonda yeğenini uyutmaya çalışan bir erkekle baş başa olduğunu fark edince garip bir utançla kapıldı birden. "Eğer ona şarkı söylersem belki uyumasına yardımcı olur," dedi.

"Eğer birinin şarkı söylemesi gerekiyorsa ben söyleyim," diye auldu Nate.

Susannah'nın gururu biraz incinmişti ama aslında reptuvarının ne kadar sınırlı olduğunu hatırlayınca omuzlarını silktilti. "Pekala Frank Sinatra. Söyle bakalım."

Ama Nate insanı şaşırtacak kadar yumuşak ve melodik bir sesle şarkıya başladı. Üstelik küçük bir çocuğa ne tür şarkılar söylemek gerektiğini de gayet iyi biliyordu. Bunlar ninni türü şeyler değildi, Susannah'nın yıllardır adyolarda dinlemeye alışık olduğu, çok bilinen, hafif şarkılardı. Michelle'den önce kendi gözkapaklarının ağırlığına hissetti. Nate'in sesi iyice alçalmış, yumuşak bir fısıltıya dönüşmüştü. Sıcacık bir sesi bu. Çok sıcak. Sanki üçü birlikte bir aileymiş gibi...Ama böyle şeyler düşünmesi çok saçmaydı, Nate ile daha yeni tanışmışlardı. Nate onun sadece komşusuydu, başka bir şey değil. Birbirlerini daha iyi tanımları için henüz zamanları bile olmamıştı. Üstelik Michelle de yeğenydi, kızı değil.

Ama ne kadar mantıklı düşünmeye çalışırsa çalışsın

duygularına söz geçiremiyordu. Bir yandan gözlerini bir iki dakika daha açık tutmaya çalışırken bir yandan da bir kocasının, çocuklarının olmasının nasıl bir şey olacağını hayal etli. Ama çok uykusu gelmişti. Belki gözlerini bir iki dakika kapatırsa...

Susannah ensesinin ağrıdığını hissederek düzeltmek için yastığına uzandı. Sonra yastığının olmadığını fark etti. Üstelik yatağı yerine salondaki koltukta kıvrılmış, başını da koltuğun koluna yaslamıştı. Yavaşça doğrulduğunda Nate'in tam karşısındaki kanepede oturduğunu gördü. Genç adam ayaklarını sehpanın üzerine yerleştirmiş, başını da kanepenin arkasına yaslamış, derin bir uykudaydı. Michelle ise kucığında uyuyordu.

Susannah'nın uykusunun açılması birkaç saniye sürdü. Pırıl pırıl gün ışığının geniş pencerelerden içeri girdiğini görünce gözlerini tekrar kapattı. Tanrım, sabah olmuştun! Sabah! Nace geceyi onun dairesinde geçirmişti!

Genç kadın gözlerini ovuşturarak şimdi ne yapması gerektiğini düşündü. Nate'i uyandırmak pek parlak bir fikir değildi herhalde. O burada uyuyakaldığını anlayınca en az kendisi kadar huzursuz olacaktı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi Susannah'nın üstüne aldığı yün atkı bacaklarına ve kalçalarına dolanmış, ayağa kalkmasını zorlaştırıyordu. Kalkabilmek için çekiştirmeye başladı.

Bu hareket Nate'in uykusunu bölmüştü. Yerinde kıpırdanıp gözlerini yavaşça açtı ve gördüğü manzara karşısında bir an dondu kaldı sanki. Sonra gözlerini birkaç kez kırptırdı.

Susannah ayağa kalkmış, dimdik durmaya çalışıyordu şimdi. Ama bacaklarının arasından geçip kalçasına ip gibi dolanan atkıyla bunu yapması pek kolay olmuyordu. "Neredeyim?" diye sordu Nate uykulu bir sesle.

"Şey... benim evimde."

Genç adam gözlerini kapattı. "Ben de bundan korkuyordum." Yüzündeki pişmanlık dolu ifade başka koşullarda komik bile sayılabilirdi, ama şu anda ikisi de gül-

müyordu.

"Şey... ben uyuyakalmışım sanırım," diye kekeleydi Susannah, sessizliği bozmak için. Atkısı nihayet bacaklarının arasından çekmiş ve göğsünde bir kalkan gibi tutmuştu.

"Benim de durumum aynı galiba," diye mırıldandı Nate.

Bu sırada Michelle de uyandı ve etrafına bakındı. Anlaşılan gördükleri pek hoşuna gitmemişti ki, alt dudakları titremeye başladı.

"Michelle, her şey yolunda hayatım," diye atıldı Susannah. Küçük kızın yine ağlamaya başlamasından korkuyordu. "Hafta sonunda Susannah teyzenle kalıyorsun, hatırladın mı?"

Michelle sızlanmaya başlayınca Nate, "Altı ıslak olabilir," dedi. Hemen ardından dudaklarının arasından bir küfür savurarak bebeği kucğından kaldırdı. "Islan-
dığından eminim artık. Çocuğı alsana."

Susannah bir yandan Michelle'i kucğına alırken bir yandan da kuru bir beze uzandı. Ama bunun pek bir yararı olmadı. Michelle, konumunun değiştirilmesinden hiç hoşlanmadığını ikisine de belirtmeye kararlıydı. Üstelik bir yabancınnın kolları arasında uyanmak da hiç hoşuna gitmemişti anlaşılan ve duygularını avaz avaz bağırarak gösteriyordu.

"Karnı da aç olmalı," dedi Nate, röpdeşambrındaki ıslaklığı silmeye çalışarak.

Susannah kucğında Michelle ile banyoya yürürken, "Nasıl da akıl ettin bunu!" diye söylendi.

"Tanrım! Sabahları gerçekten çok aksi oluyorsun."

"Kendime gelebilmem için kahve içmem lazım."

"Güzel. Öyleyse ben hazırlarım. Bu arada Michelle'in de sütünü ısıtırım."

"Önce yulaf ezmesi yemesi lazım," diye bağırdı Susannah. "Emily giderken sıkı sıkı tembih etmişti."

"Bence ne yediğı Michelle'in umurunda bile değil. Çocuğun karnı aç."

"Pekala, pekala," diye bağırdı Susannah banyodan. "İstersen önce sütü ısıt."

Bağırmasının büyük bir hata olduğunu anlaması zaman almamıştı. Michelle de sabahları en az onu kadar keyifsiz oluyordu anlaşılan. Ayaklarıyla sürekli havayı tekmeleyerek altının değiştirilmesi işlemini daha da güçleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Susannah beceriksiz hareketlerle işini yapmaya çalışırken omzuna düşen saçları Michelle'in ilgisini çekti. Küçük kız teyzesinin saçına yapışınca bağırma bir an kesti.

"Benim bakmamı ister misin?" diye bağırdı Nate mutfaktan.

"Neye bakacaksın?"

Herhalde önemli bir şey değildi ki Nate cevap vermedi. Ama bir dakika sonra banyonun kapısında göründü.

"Seni arıyorlar."

"Nasıl yani?"

"Telefon."

Susannah beynine bir kurşun yemiş gibi sarsıldı. "Kim... kim arıyormuş... söyledi mi?" diye sordu. Arayan mutlaka şirketten biri olmalıydı. Telefona bir erkeğin cevap vermesi işyerinde aylarca dedikodunun sürmesine neden olacaktı.

"Emily adında biri."

"Emily mi?" diye mırıldandı Susannah. Bu daha da kötüydü. Kız kardeşi şimdi saçma sapan sorular sorup duracaktı.

Ahizeyi eline aldığı anda mümkün olduğu kadar doğal çıkmasına çalıştığı bir sesle, "Merhaba," dedi.

"Telefonu açan kimdi?" Kız kardeşi selamsız sabahsız konuya girivermişti işte.

"Komşum. Nate Townsend. Şey, yandaki dairede oturuyor." Susannah bu parlak açıklamayla birlikte neredeyse Nate'in geceyi orada geçirdiğini de söyleyecekti ki kendini son anda tuttu.

"Ben onunla tanışmamıştım değil mi?"

"Komşumla mı? Yoo, hayır."

"Hoş biri galiba."

Susannah konuyu kapatmak için aceleyle atıldı. "Dinle, Michelle'i merak ettiğin için arıyorsan, endişelenmene gerek yok. Her şey kontrol altında." Belki biraz abartıyordu ama Emily'nin meraklanmasını istemiyordu.

"Arkadan bir ses geliyor. Michelle mi ağlıyor?" diye sordu Emily. Sesi endişeli çıkmıştı.

"Evet, şimdi uyandı ve karnı aç." Nate bebeği kucaklamış, mutfakta bir aşığı bir yukarı doluşturuyor. Susannah'ın telefon konuşmasının bitmesini bekliyordu.

"Zavalı bebeğim benim," dedi Emily. "Şu komşuyla ne zaman tanıştığını anlatsana bana. Daha önce Nate adında birinden söz etmemiştin."

"Bana yardım ediyor işte," dedi Susannah çabucak. Konuyu değiştirmek için, "Sen ve Robert nasılsınız?" diye sordu.

Kız kardeşi birden canlandı. "Robert çok haklıymış Susannah. Gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacımız varmış. Kendimi çok daha iyi hissediyorum şimdi. Robert da öyle. Bütün evli çiftler arada sırada böyle kaçamak yapmalı bence. Ama tabii herkesin senin gibi iyi bir ablası olmadığından çocuklar hep sorun oluyor."

"Güzel, güzel," dedi Susannah. "İyi bir abla' olup olmadığından, ayrıca olmasının da iyi bir şey sayılıp sayılmadığından emin değildi artık. "Bak hayatım, Michelle'in sütü ısındı. Seninle konuşmak istedim ama Michelle ile ilgilenmem gerek. Anlayacağın umuyorum."

"Elbette."

"Öyleyse yarın öğleden sonra görüşürüz. Uçağınız buraya kaçta iniyordu?"

"Biri çeyrek geçe. Doğruca sana gelip Michelle'i alacağız."

"Pekala. Öyleyse saat ikide filan görüşürüz sanırım." Bir gün daha Michelle ile baş başaydı. Herhalde yirmi

dört saat daha idare edebilirdi, böyle değil mi? Yirmi dört saat neydi ki? Bu kadar kısa bir zaman parçası içinde ne gibi bir aksilik olabilirdi ?

Sonunda Nate'in sabrı taşmış, biberonu alıp Michelle ile birlikte salona geçmişti. Susannah onun televizyonu açtığını ve karşısındaki koltuğa oturduğunu gördü. Sanki bu işi yıllardır yaparmış gibi rahattı. Hoş, Michelle geceyi bu adamın kolları arasında uyuyarak geçirmişti. Şimdi sütünü de onun elinden içmesi son derece doğaldı. Sadece kendi öz yeğeninin bir yabancıya ondan daha fazla yakınlık göstermesi Susannah'ya doğal gelmiyordu.

Emily konuşmaya devam ediyor, San Francisco'daki ilk gecelerinin ne kadar romantik geçtiğini anlatıyordu. Ama Susannah onu dinlemiyordu bile. Gözlerini bir türlü Nate'den ayıramıyordu. Üstünde ropdöşambri, karma-karışık saçları, çıplak ayaklarıyla sanki bu eve aitmiş gibi bir rahatlık içinde televizyon seyrediyor, kucağında da küçük bir bebek tutuyordu.

Bu görüntü Susannah'yı hiç tahmin etmediği kadar etkilemişti. Şimdiye kadar bir çok erkekle çıkmıştı, yakkışıklı, zengin, akıllı, seçkin erkeklerle. Ama şu anda yüreğini saran duygu çok farklıydı. Yıllardır bir çok erkek tanınmasına rağmen kalbini kaptırmamakta dikkatli davranmıştı. Karşısına gerçekten çok beğendiği, hayranlık duyduğu biri çıkmadığı için bu çok da zor olmamıştı aslında. Yine de şu anda salonunda oturan, Michelle'in karnını doyuran, her şeye bir kulp bulan adam şimdiye kadar tanıdığı erkeklerden çok daha fazla etkilemişti onu. Aslında bu son derece saçmaydı tabii. Aralarında asla bir ilişki gelişemezdi. Birbirlerinden çok farklıydılar. Ayrıca Susannah'nın şu sıralar en son isteyeceği şey ciddi bir ilişkiye girmektir. Kendini zorlayarak gözlerini Nate'den ayırdı.

Nihayet telefonu kapattığında kendisini yorgun hissediyordu. Yüzüne düşen bukleleleri geriye itti. Michelle'i artık almak ve Nate'in de kendi dairesine dönmesini

sağlamak istiyordu. Ama yeğeninin yine kıyameti koparacağından ve onu zor durumda bırakacağından emindi.

"Kız kardeşin Puget Havayolları ile gelmiyor değil mi?" diye sordu Nate, gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Evet, onunla geliyor. Ne oldu?"

"Öyleyse başın... yani başımız dertte. Hem de büyük dertte. Haberlere bakılırsa Puget Havayolları'nda grev başlıyormuş. Bu akşam altıdan itibaren o havayollarının hiçbir uçağı kalkmayacakmış."

Bölüm Üç

"Bu hiç de hoş bir şaka değil!" diye homurdandı Susannah öfkeyle.

"Böyle bir konuda şaka yapar mıyım?" dedi Nate.

Susannah kanepeye çöktü. Bu bir kâbus olmalıydı. Böyle bir şey başına gelmiş olamazdı! "Emily" arasam iyi olacak." Anlaşılan kardeşinin grevden fila haberi yoktu.

Birkaç dakika sonra telefonu kapatıp Nate'in yanına döndü.

"Eee, ne dedi?" diye sordu genç adam.

"Biliyormuş zaten!" Susannah kızgınlığını bastırma-ya çalıştı ama pek başarılı olmadığını farkındaydı. "Benim endişeleneceğimi düşündüğü için bir şey söylememiş."

"Peki, Seattle'a nasıl dönmeyi düşünüyor?"

"Anladığım kadarıyla böyle bir aksilik ihtimaline karşı başka bir havayolunda rezervasyon yapmışlar."

"Çok akıllıca bir davranış."

"Emily'nin kocası çok ihtiyatlı bir adamdır. Her neyse, ben ilgilendiren bir şey yok. Kız kardeşim verdiği sözü tutacak ve pazar günü öğleden sonra burada olacak."

Ama kader ağlarını başka türlü örecekti.

Pazar sabahı Susannah'nın gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Hem beden hem de ruhsal olarak bitkin düşmüş, anneliğin ona göre olmadığına bir kez daha inanmıştı. Michelle ile iki gece geçirmek, bir aileye duyduğu özlemin zaman zaman depresmesine yol açmıştı ama bu sadece Michelle uyuduğunda veya yemek yerken başına geliyordu.

Nate sabah dokuzda kapıyı çaldı. Elinde fırından yeni çıkmış tarçınlı kurabiyelerle dolu bir tabak vardı. Yüzündeki gülümseme kendisini mesleğine adanmış bir kadını bile baştan çıkartacak kadar tatlıydı. Susannah onu

her görüşünde kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi çarpmasına bir kez daha şaşı. İlk aklına gelen, üstüne doğru dürüst bir şey giymediği oldu. Eski sabahlığıyla hiç de şık olmadığına farkındaydı.

"Berbat görünüyorsun," dedi Nate.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Susannah, Michelle'i kollarının arasında tutarak.

"Kötü bir gece geçirdin galiba."

"Michelle'in çok sıkıntısı vardı. Yeni bir diş çıkartıyor galiba. Bütün gece uyumadı."

"Keşke beni çağırıydın." Nate onu kolundan tutup mutfığa doğru yürüdü. Geceleyin rahatça uyuduğu için suçluluk duyuyor gibiydi. 'Saçma,' diye düşündü Susannah.

"Seni mi çağırıyordum? Neden?" diye sordu. "Sen de onun başında nöbet tutarsın diye mi?" Nate zaten bütün cumartesiye neredeyse Susannah'nın dairesinde geçirmişti. Onlarla birlikte ikinci bir gece daha geçirmesini istemek olacak şey değildi. "Biliyor musun?" dedi Susannah, esneyerek. "Michelle'in dişi çıkıyor ama ben de sanki benim dişim çıkıyormuş gibi aynı şeyi hissettim." Yeğenini yüksek mama iskemlesine oturttu. Küçük kızın buna bir itirazı olmadı.

Nate başını sallayarak saatine baktı. "Kardeşinin uçağı kaçta geliyor?"

"Biri çeyrek geçe." Susannah tam bunu söylemişti ki telefon çalmaya başladı. Nate ile birbirlerine baktılar. Bir felaket haberi almaktan korkuyordu ikisi de. Susannah daha ahizeyi kulağına götürmeden önce hatta en korktuğu şeyin başına geleceğini hissetti.

Konuşması bittiğinde, "Eee?" diye sordu Nate.

Susannah iki elini yüzüne kapatıp arkasındaki duvara yaslandı.

"Bir şeyler söyle," dedi Nate.

Susannah yavaşça iki elini havaya kaldırdı. "İmdat!"

"İmdat mı?"

"Evet." Genç kadın sesinin titremesini engellemeye

çalıştı. "Puget Havayolları'ndaki grev gerçekten başlamış. Robert ile Emily'nin rezervasyon yaptırdıkları öteki havayolunda ise bütün uçaklar doluymuş. Yarın sabah-tan önce gelemediklermiş."

"Anlıyorum."

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı Susannah. "Yarın pazartesi! İşe gitmem gerek."

"Hasta olduğunu söylersin."

"Yapamam!" Böyle bir şeyi düşündüğü için Susannah daha da kızmıştı. "Yarın pazarlama bölümünün sunuş toplantısı var. Orada olmam lazım."

"Neden?"

Susannah hiddetle baktı ona. Tartışmanın bir yararı yoktu. Nate'in böyle bir toplantının önemini anlaması beklenemezdi. Görünüşe bakılırsa çalışmıyordu zaten. Mesleğiyle ilgili kaygıları yoktu. O yüzden yönetici konumundaki bir kadının kendisini ispatlamak için herkesten iki misli fazla çalışması gerektiğini anlayamazdı.

"Seni sinirlendirmek istemiyorum Susannah," dedi Nate, insanı deli eden bir sükunetle. "Gerçekten bu toplantının neden bu kadar önemli olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Önemli de ondan. Bunu anlamamı beklemiyorum zaten, sadece yarın sabah şirkette bulunmam gerektiği gerçeğini kabul et, yeter."

"Pekala, sana başka bir şey soracağım. Önümüzdeki beş yıl boyunca bu toplantı hayatını etkileyecek kadar önemli mi? Beş yıl sonra da bu toplantının ne kadar önemli olduğunu düşünecek misin?"

"Bilmiyorum." Susannah gözlerini ovuşturdu. Bütün gece boyunca topu topu üç saat uyumuştı ve berbat bir durumdaydı. Nate ise cevaplanması imkânsız sorular sorup duruyordu. Neyse ki Michelle, o küçük canavar sandalyesinde uyuyakalmıştı. Aslında bunda şaşacak bir şey yoktu. Bütün gece sızıldayıp durmuş ve yorgun düşmüştü artık.

"Senin yerinde olsam canımı bu kadar sıkımdım,"

dedi Nate aynı kaygısız tavırla. "Eğer yarın orada bulunmazsan toplantı da sabahı yapılır."

"Yani endişelenecek bir şey yok öyle mi?"

"Elbette."

Nate Townsend'in iş dünyasının gerçeklerinden haberi yoktu. Anlaşılan hayatın bütün acı gerçeklerinden korunarak yetiştirilmişti. Bu yüzden Susannah'nın çıkmazını anlaması beklenemezdi.

"Evet, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu genç adam.

Susannah bundan emin değildi işte. Kafasını toplayabilmek için gözlerini kapattı. 'Sakin ol,' dedi kendi kendine. Sakin olmak her şeyden daha önemliydi. Her sorunun mutlaka bir çözümü vardı. İnsan sakın bir şekilde düşündüğünde o çözümü bulabilirdi.

"Susannah?"

Genç kadın gözlerini açtı. Nate'in odada olduğunu neredeyse unutmuştu. "Sabah erken saatteki randevularımı iptal edip toplantıya gideceğim," diye karşılık verdi kuru bir sesle.

"Peki Michelle ne olacak? Bir bebek bakıcısı mı bulacaksınız?"

Bir bebek bakıcısının tuttuğu bir bebek bakıcısı. Aslında hiç de fena bir fikir değildi bu, ama ne yazık ki Susannah'nın bir bebek bakıcısının nasıl bulunabileceği konusunda bir fikri yoktu.

Birden kararını verdi. Michelle'i de işe götürecekti.

Kafasına koyduğunu da yaptı.

Tahmin ettiği gibi Lima'nın kapısından içeri girdiği anda bütün dikkatleri üzerine çekmişti. Ertesi sabah saat tam onda asansörden çıktı. Bir eliyle siyah deri evrak çantasına yapışmış, öteki eliyle de Michelle'i sımsıkı tutmuş, göğsüne bastırmıştı. Başını dimdik tutarak koridorda ilerledi ve büyük salona girip masaların arasında yürümeye başladı. Onu gören herkes önündeki işi bırakıyor ve hayretle bakıyordu. Tabii arkasından fısıldaşmalar başlıyordu.

Susannah kendi bürosuna girdiğinde, "Günaydın Mrs. Brooks," dedi son derece canlı bir sesle. Omzunda asılı duran bebek bezi torbasını haurlamamaya çalıştı.

"Günaydın Miss Simmons."

Susannah sekreterinin gözlerinin diğer çalışanlardan farklı olarak şaşkınlıkla açılmadığını fark etti. Mrs. Brooks son derece iyi eğitilmiş bir sekreterdi. Patronunun kucağında dokuz aylık bir bebekle işe gelmesine ilk defa tanık olduğu halde hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermemişti.

Bez torbasını yere bırakan Susannah kocaman meşe çalışma masasının arkasına geçip oturdu. Michelle büyük bir keyifle kucağında oturuyor, ilk defa gördüğü bu büroyu merakla inceliyordu.

"Kahve ister misiniz?" diye sordu sekreter.

"Evet, lütfen."

Mrs. Brooks durakladı. "Peki, şey... misafiriniz?"

"Bu benim yeğenim Michelle, Mrs. Brooks."

Kadın başını salladı. "Peki, Michelle de bir şey içmek ister mi efendim?"

"Hayır, teşekkürler. Hemen görmem gereken bir şey var mı?"

"Acil bir şey yok efendim. Saat sekiz ve dokuz randevularınızı iptal ettim. Yalnız Mr. Adams yarın akşamüstü saat aluda kendisiyle bir içki içip içemeyeceğinizi sordu."

"Pekala, olur." O yaşlı kurt iş görüşmesini dışarıda yapmak için bahane bulmuştu işte, ama Susannah randevuyu kendisi ertelediği için bu teklifi reddedemeyecek durumdaydı. Yine de bu adama bir daha böyle bir fırsat vermemeye kararlıydı. Andrew Williams'tan hoşlanmıyordu. Şişman, saçları dökülmeye başlamış, sıkıntı veren bir tipti.

"Sekreteri kahveyi getirdiğinde, "Benden istediğinizi başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

Toplantı, Susannah'nın tahminine uygun olarak tam

bir felaket şeklinde gelişti. Raporu sunmaları topu topu yirmi iki dakika sürmüştü. Ama o kısacık zaman içinde bile Michelle, Susannah'nın Cross kalemini bozmayı, bluzunun düğmesini açmayı ve düzgün bir topuz halinde tepesinde topladığı saçlarını çekip dağıtmayı başarmıştı. Üstelik birkaç kez büyük bir neşeye ellerini çırpmış, gürültü etmişti. Bir ara Susannah koltuğundan kalkıp masanın altında, herkesin ayakları altında dolaşan Michelle'i almak için yerlerde sürünmek zorunda bile kalmıştı.

Genç kadın evine döndüğünde kendisini üçüncü dünya savaşından çıkmış gibi hissediyordu. Kendisini toplayabilmek için tatlı bir şeyler yemeye ihtiyacı vardı. Ama dünyadaki bütün çikolata kurabiyeleri yese bile kan şekerinin yükseleceğinden, kendisini toparlayabileceğinden emin değildi. Hayatında bu kadar korkunç bir sabah geçirmemişti.

Asansörden çıktığında Nate'in kendisini beklediğini görünce şaşırды. Aynı anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamak için dudaklarını ısırıdı.

"Anlaşılan işler ters gitti."

"Nasıl tahmin ettin?" diye karşılık verdi Susannah iğneleyici bir alayla.

"Her zaman topladığın saçlarının omuzlarına dökülmesinden. Ya da bluzun yanlış iliklendiği için tam göğsünün ortasında bir delik olmasından." Genç adamın yüzünde muzip bir tebessüm belirdi. "Senin dantel sütyen giyen tiplerden olup olmadığını hep merak ediyordum. Şimdi merakımı tatmin ettim işte."

Susannah küçük bir çığlık atarak eliyle önünü kapattı. Nate Townsend şu parlak yorumlarını kendine saklayabilirdi!

"Gel bakalım ufaklık," dedi Nate, Michelle'i Susannah'nın kucağından alarak. "Zavallı teyzenin biraz nefes almaya ihtiyacı var gibi geldi bana."

Susannah hemen arkasını dönüp bluzunun düğmelerini doğru düzgün ilikle ve çantasından anahtarını çı-

kardı. Bir zamanlar son derece düzenli olan dairesinden sanki bir kasırğa geçmiş gibiydi. Salonu bir ucundan öteki ucuna kadar battaniyeler, oyuncaklar saçılmıştı. Geceleyin Michelle'e yakın olmak için salondaki kanepeye yatan Susannah yasığı ve battaniyeleri kaldırmadan evden fırladığı için onlar da ortadaydı. Tabii Michelle koluna bir kaşık dolusu erik marmelatı fırlattığı için değiştirmek zorunda kaldığı mavi ceketi de halının üstünde duruyordu.

"Ne oldu burada böyle?" diye sordu Nate, şaşkınlıkla etrafına bakarak.

"Michelle ile üç gün üç gece geçirdiğimi bildiğine göre bu sorunun anlamını çözemedim!"

"Otur," dedi genç adam yumuşak bir sesle. "Sana bir fincan kahve yapayım." Susannah itiraz etmeye kalkışmadı bile. Nate Townsend'e şu anda büyük bir minnetten başka bir şey duymuyordu.

Nate mutfığa geçince durakladı. "Duvarlardaki bu mor şey de ne böyle?"

"Erik marmelatı. Michelle'in erikten nefret ettiğini böyle öğrendim."

Mutfığın hali Susannah'nın sabahının nasıl geçtiğini gösteren güzel bir örnekti. İşe gitmek için Michelle'i hazırlayıp, ardından kendisinin hazırlanması tam üç saatini almıştı. Üstelik bu sadece başlangıçtı.

Nate iki fincan kahveyle mutfaktan salona geçtiğinde, "Aslında benim bir duble martünye ihtiyacım var," diye sızlandı Susannah.

"Daha öğle bile olmadı."

"Biliyorum," dedi Susannah içini çekerek. "Bu durumda saat ikide neye ihtiyacım olacağını düşünebiliyor musun?"

Nate gülerek fincanlardan birini ona uzattı. Michelle ise halının üstünde oturmuş, daha sabahleyin büyük bir öfkeyle reddettiği oyuncaklarıyla keyifle oynuyordu.

Nate yanına oturup kolunu omzuna atınca Susannah irkildi. Vücudu birdenbire gerilivermişti. Nate bunu fark

etmişse bile umursamadı. Ayaklarını karşısındaki sehpa uzatıp arkasına yaslandı.

Susannah sinirlerinin iyice gerildiğini hissetti. Sabahki toplantının yarattığı gerginlik olduğunu düşündü önce, ama sonra Nate'e bu kadar yakın olmaktan kaynaklandığını anladı. Omzundaki kolun temasına bir itirazı yoktu aslında, hatta tam tersi söz konusuydu. Oldukça sık birlikte oldukları üç günden sonra komşusu hakkındaki teorilerine rağmen onun rahatlığı, hayatı fazla ciddiye almadan yaşaması yine de hoşuna gidiyordu. Tabii ki hayata bakış açıları taban tabana zıttı, o yüzden ona duyduğu hayranlığın bir anlamda yaşadığı şoktan olduğunu düşünüyordu.

"Sabahki toplantı hakkında konuşmak ister misin?"

Susannah derin bir nefes aldı. "Hayır, en iyisi bu sabahki felaketi yaşayan herkesin bu olayı bir an önce unutmaması. Sen haklıymısın, toplantıyı ertelemem gerekirdi."

Nate kahvesinden bir yudum içti. "İsan bazı şeyleri ancak yaşayarak öğreniyor. Bu da onlardan biri herhalde."

Sehpaya tutunarak ayağa kalkan Michelle kenarlara tutuna tutuna yürümeye başladı ve Nate'in bacağının yanına gelince durdu. Sonra elini ileri uzatıp Nate'e başdöndürücü bir gülümsemeyle baktı.

"Gördün mü?" diye bağırdı Susannah gururla. "Yeni dişini gördün mü?"

"Nerede?" Bebeği kucağına alan Nate ağzına baktı. Susannah tam ona dişin yerini gösteriyordu ki kapı ısrarla çalmaya başladı.

Genç kadın kapıyı açtığında Emily sanki kanatlanmış gibi uçarak içeri daldı. "Bebeğim benim," diye bağırdı. "Seni çok özledim."

Susannah, "Ben seni çok daha fazla özledim Emily, diye düşünmekten kendini alamadı. Sonra da ana kızın mutlulukla kucaklaşmalarını seyretti.

Karısının arkasından içeri giren Robert da hayatın

dan mutlu görünüyordu. Hafta sonu tatili karı kocaya iyi gelmişti anlaşılan. Bunun yanında Susannah'nın sinirlerinin tepesine çıkmasının, iş hayatının neredeyse mahvolmasının hiç önemi olamazdı!

"Sen Nate olmalısın," dedi Emily, Susannah'nın komşusunun yanına oturarak. "Ablam senin hakkında fazla bir şey anlatmadı bana."

"Kahve isteyen var mı?" diye atıldı Susannah. Kız kardeşinin çöpçatanlık tekniklerini iyi biliyordu ve şu anda bunu kaldırabilecek halde değildi. Emily'ye göre ablasının seçtiği yaşam tarzı normal değildi. Evet, insanın bir mesleğinin, işinin olması güzel şeylerdi ama bir kocanın ve çocukların verebileceği mutluluğun yerini hiçbir şey tutamazdı. Susannah'nın hayatta çok şey kaçırdığına bütün kalbiyle inanıyor ve bunu telafi etmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

"Ben istemem," dedi Robert.

"Aslında bir an önce toparlanıp evinize gitmek istiyorsunuzdur herhalde," dedi Susannah umutla. Gözü Nate'e takıldı. Genç adam gülmemek için kendisiyle mücadele ediyordu. Susannah'nın onları bir an önce evlerine kovalamak için gösterdiği çabayı komik bulmuştu anlaşılan.

"Susannah haklı," dedi Robert, gözlerini çevresinde gezdirerek. Baldızının evini herhalde ilk kez böyle görüyordu.

"Ama ben daha Nate ile konuşmadım ki," diye itiraz etti Emily. "Onu daha iyi tanımak için can atıyorum."

"Ben hep buraladayım," dedi Nate şakacı bir tavırla.

Nate'in bakışlarını üzerinde hisseden Susannah vücudunun elektriklendiğini hissetti. Bu adam tarafından öpülmeyi ne kadar çok istediğini ilk kez o zaman anladı. Aslında yakışıklı bir adam gördüğünde hemen onunla sevişmeyi hayal eden tiplerden değildi. Şu anda böyle şeyler hissetmesinin nedeni yorgunluğu olmalıydı, ama nedeni ne olursa olsun Nate ile göz göze geldikleri andan beri bakışlarını bir türlü başka tarafa çeviremiyordu.

Emily durumu hemen fark etti. "Evet, sanırım sen haklısın Robert," dedi. Sesindeki ima çok açıktı. "Ben hemen Michelle'in eşyalarını toplayayım."

Susannah gözlerini nihayet Nate'den ayırdığında yanakları kızarmıştı. "Aklıma gelmişken sorayım, Michelle'in erik marmelaundan nefret ettiğini biliyor musun?"

"Doğrusunu istersen bilmiyorum," diye karşılık verdi Emily. Bir yandan da kızının eşyalarını telaşla çantalarına dolduruyordu.

Nate portatif karyolanın ve mama iskemlesinin katlanmasına yardım etti. Birkaç dakika sonra Susannah evinde yine yalnız kalmıştı. Salonun ortasında dikilip sessizliğin ve huzurun keyfini çıkardı bir an.

Nate'in arkasında olduğunu hissedince, "Gittiler," diye mırıldandı.

"Evet, çil yavrusu gibi kaçıştılar."

Susannah hafifçe gülümsedi. "Hayatım yine bana ait," dedi içini çekerek.

"Evet, hayatın yine sana ait." Nate yanında durmuş, dikkatle ona bakıyordu.

Susannah gözlerine dolan yaşların bu yakınlıktan kaynaklandığını kendini inandırmak istiyordu ama gerçeğin de farkındaydı. Ellerini beline dayayarak pencerenin yanına gitti ve aşağıda uzanan Elliot Koyu'na gözlerini dikti. Koyu yeşil suların üstünde bembeyaz bir tekne hafifçe ilerliyor, küçük yağmur tanecikleri camlara çarpıyordu. Koyu gri bulutlarla kaplı gözyüzü öğleden sonra yağmurun şiddetleneceğinin habercisiydi.

Genç kadın Nate'in fark etmemesi için sessizce dua ederek gözlerindeki yaşları sildi ve derin bir nefes aldı.

"Susannah?"

"Şu... aşağıya bakıyorum. Ne kadar huzur verici bir manzara değil mi?" Susannah onu arkadan yaklaştığını duymamıştı, ama ellerini omuzlarında hissedince sırtını ona yaslamaktan kendini alamadı.

"Sen... ağlıyorsun."

Bunu daha fazla gizleyemeyeceğini anlayan Susan-

nah başını sallayarak burnunu çekti.

"Sen kolay kolay ağlayan tiplerden değilsin, öyle değil mi? Ne oldu?"

"Bilmiyorum..." Sussannah hıçkırıldı. "Buna inanmak çok zor ama... o küçük canavarı çok seviyorum... Birbirimize tam yeni alışıyorduk ki.... Tanrım! Yine de Emily'yi gördüğüme sevindim." Sussannah aile özleminin yüreğinde ne kadar köklü bir duygu olduğunu birden fark etti.

Nate'in elleri yavaşça genç kadının kolları üzerinde dolaşmaya, onu okşamaya başladı.

Onun hiçbir şey söylemediğini gören Sussannah tam bir budala gibi davrandığına iyice ikna oldu. Nate haklıydı. Kendini kapıp koyuveren biri değildi o. Birdenbire ortaya çıkan bu duygusal patlama sabahki toplantının gerginliği olmalıydı, ya da geceleyin uykusunu olmamış olmasının ya da.... evet, itiraf edecekti işte, Nate ile tanışmasının...

Nate başka tek kelime etmeden onu yavaşça kendisine doğru çevirdi. Parmağını çenesinin altına koyarak başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Yüzündeki ifade o kadar sıcak, o kadar içtendi ki Sussannah yeniden hıçkırıldı. Omuzları sarsıldı.

Nate onun ıslak yanağına yapışan bir tutam saçı yavaşça geriye itti. Sanki gözleri görmeyen ve onun yüzünün hatlarını ezberlemek isteyen bir adam gibi parmak uçları Sussannah'nın yüzünde gezinmeye başladı. Sussannah büyülenmiş gibiydi. Bir türlü geri çekilemiyordu. Sonra Nate yavaşça dudaklarına eğildi.

Dudakları birleştiğinde Sussannah inledi. Nate tarafından öpülmenin nasıl bir şey olacağını merak etmişti. İşte şimdi bunu öğreniyordu. Nate'in ağzı sıcacık, yumuşacıktı... ama aynı zamanda ürpertici, sarsıcı.

Tek bir örnek yeterli değilmişçesine Nate onu tekrar öptü. Bu sefer içini çeken o oldu. Sonra birden kolları iki yana düştü ve geri çekildi.

Bu ani hareketi beklemeyen Sussannah hafifçe sende-

ledi. Nate hemen ellerini uzatmış ve onu dengesini bulmasına yardımcı olmuştu. Anlaşılan tıpkı Sussannah gibi onun da aklı başına gelmişti. Bir an ikisi de aralarındaki farklılıkları unutuvermişlerdi. Oysa Nate Townsend ile Sussannah Simmons arasındaki tek ortak yön aynı bir arada oturmalarıydı. Değer yargıları, hayattan beklentileri birbirine taban tabana zıttı.

"İyi misin?" diye sordu Nate kaşlarını çatarak.

Sussannah aslında hiç de iyi olmadığını gizlemek için birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Her şey çok hızlı olup biüyordu. Kalbi bir koşuyu yeni biürmüş gibi çarpıyordu hâlâ. Hayatında hiçbir erkekten böylesine etkilenmemişti. "Tabii ki iyiyim," dedi sahtekârca. "Ya sen?"

Nate cevap vermedi. Ellerini pantolonunun ceplerine sokup onun yanından uzaklaştı. Sanki bir şeye kızmış gibiydi.

"Nate?" diye fısıldadı Sussannah.

Genç adam gözlerini ona dikerek kaşlarını çatı. Sonra elini yavaşça beyzbol kasketine götürüp onu çevirdi. "Bence bir kere daha denemeliyiz," diye mırıldandı.

Sussannah onun ne demek istediğini önce anlamadı. Nate'in ilk öpüşleri yumuşak, sıcaktı. Ama bu seferki çok daha farklıydı. Sanki Sussannah'nın ruhunu, bedenini her şeyini elde etmek ister gibi büyük bir açlıkta, tutkuyla öptü onu. Genç kadın dizlerinin titrediğini, dengesini kaybetmek üzere olduğunu anlayınca ona sınımsız sarıldı. Sonra da duygularıyla mücadele etmekten vazgeçip ona içinden geldiği gibi karşılık verdi.

Nate'in gırtlığından bir inilti yükseldi. Elleri Sussannah'nın saçlarının arasında, ensesinde dolaştı. Nihayet boğuk bir iniltiyle geri çekilip yüzünü onun boynuna gömdü. "Peki şimdi?"

"Öpüşmeyi iyi biliyorsun."

"Ben bundan söz etmiyorum Sussannah! Sen de aynı şeyi hissettin değil mi, söyle? Mutlaka hissetmiş olmalısın! Aramızdaki elektrik bütün bir kenti aydınlatacak ka-

dar güçlü."

"Hayır," diye yalan söyledi Sussannah. Güçlülkle yutkundu. "Hoş bir öpümeşydi ama..."

"Hoş mu!"

"Çok hoş," diye durumu düzeltmeye çalıştı genç kadın. "Ama hepsi o kadar."

Nate bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra kaşlarını çatarak ona arkasını döndü ve çıkıp gitti.

Sussannah titreyerek onun arkasından baktı. Yalan söylemişti. Nate ile öpüştüğü anda içinde bir volkan patlamıştı sanki. Ama onun bunu öğrenmesine izin veremezdi. Ortak hiçbir yönleri yoktu. Birbirlerine uygun değildiler.

Meslekdaşı Andrew Adams ile birlikte bardaki masalardan d oturan Sussannah adamın mesai saatinden sonra buluşma teklifini kabul ettiği için çoktan pişman olmuştu. Loş salona girdikleri andan itibaren Adams'ın işten başka her konuyu konuşmaya niyetli olduğu ortaya çıkmıştı. Gerçi şişmanca, saçları dökülen bir adamdı ama kendini çağımızın Adonis'i zannetmese yine de yakışıklı ve çekici sayılabilirdi. Sussannah resmi bir iş görüşmesinde olduklarını hatırlatmak için elinden geleni yapmasına rağmen pek başarılı olmadığını farkındaydı. Üstelik sabrını ve iyi niyetini daha uzun süre devam ettirebileceğinden de kuşkuluydu.

"Sana göstermek istediğim bazı istatistikler var," dedi Adams. Martini bardağını iki eliyle tutmuş, Sussannah'ya gizlemeye çalışmadığı bir hayranlıkla bakıyordu. "Ne yazık ki yanımda getirmeyi unuttum. Evime gidip konuşmamıza orada devam edebiliriz."

Sussannah kaşlarını çatarak kolundaki saate göz attı. Adamın mesajı almasını umuyordu ama içinden bir ses bu konuda yanıltıldığını söylüyordu. "Hiç zamanım yok ne yazık ki," dedi. Saat yedi olmuştu ve neredeyse bir saat-tir bu adamla baş başaydı.

"Evim buradan sadece birkaç blok ötede," diye ısrar

etti Adams.

Sussannah sıkıntıyla içini çekmemek için kendini zor tuttu. Yorulmuşu artık. Bu adamı bir an önce başından savıp evine dönmek ve Nate ile konuşmak için can atı-yodu. Bütün gün Nate'den başka bir şey düşünememişti ve onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Asıl merak ettiği şey ise, dün geceki o tatsız ayrılmalarından sonra birbirlerini gördüklerinde nasıl tepki verecekleriydi. Nate evden öyle ani ayrılmıştı ki, Sussannah hiçbir şey söyleyememişti.

"John Hammer ile ben çok iyi dostuz," dedi Adam, sandaylesini Sussannah'ninkine biraz daha yaklaştırarak. "Bunu biliyor muydun?"

Açıkça şantaj yapıyordu! John Hammer şirketin yönetim kurulu başkanıydı ve pazarlama bölümünün başkanlığına kimin getirileceği konusunda son söz onundu. Üstelik bu yere oynayan iki kişi daha vardı ve Sussannah bölüm başkanı olmayı her şeyden çok istiyordu. Eğer yarışı kazanırsa Lima'nın tarihinde pazarlama bölümünün başına getirilen ilk kadın olacak ve beş yıldır gösterdiği çalışmanın sonucunu alıp hedefine ulaşacaktı.

"Eğer Mr. Hammer ile bu kadar yakın dostsanız, bence istatistikleri doğrudan ona göstermelisiniz," dedi, serinkanlılığını korumak için büyük bir gayret göstere-rek. "Nasil olsa o rakamları kendisi de görmek isteyecektir."

"Yo, olmaz," dedi Adams sertçe. "Evim birkaç dakika uzaklıkta. Oraya gidip işimizi bitirdikten sonra çıkmamız en fazla yarım saat sürer."

Bu gibi durumlarda Sussannah'nın ilk tepkisi öfkeyle avaz avaz bağırma isteğiydi. Ama öfkesini kontrol etmeyi başardı. "Eğer evin bu kadar yakınsa sen git o kâğıtları getir, ben burada beklerim," dedi. Bunları söylerken Andrew Adams ile birlikte oturdukları küçük yuvarlak masanın yanından bir çift geçiyordu. Sussannah erkeğe dikkat etmedi. Üstünde gri flanel bir takım vardı, ama adamın yanındaki sarışın gerçekten göz kamaştırı-

cıydı. Susannah kadının arkasından bakarken yürüşündeki zerafeti kıskanmaktan kendini alamadı.

"Sen de benimle gelirsen daha kolay olur, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Sussannah gözlerini önündeki beyaz şarap kadehine dikerek. Sonra birden ensesinde bir karıncalanma hissetti. Biri ona bakıyordu. Sanki biri ona dokunmuş kadar canlı bir şekilde hissediyordu bunu.

Yavaşça başını çevirdiğinde Nate'in iki masa ötede oturduğunu görerek şaşırdı. O insanın aklını başından alacak kadar güzel sarışın da onun yanında oturuyor ve neşeyle gülerken bir şeyler anlatıyordu. Sesi bir müzik parçası kadar hoş ve melodikti.

Susannah göğsüne bir yumruk yemiş gibi sarsıldı. Nefes alamıyordu. Ciğerlerinin oksijen ihtiyacı bıçak gibi bir acıyla kendisini hatırlatınca nihayet tuttuğu nefesini salıverdi ve ardından derin bir soluk aldı. Çabucak şarap kadehine uzandı. Bu sefer de eli titremiş, şarabın birazı masanın üstüne sıçramıştı.

Nate bir süre ona bakuktan sonra gözlerini yavaşça çevirdi ve yanındaki sarışının anlattıklarını dinlemeye başladı. Dudakları ve gözleri kısılmıştı. Daha bir gün önce Sussannah'ya sınımsıcak bir ifadeyle bakan yüzde şimdi buz gibi bir anlatım vardı. Bakışlarıysa insanın kanını dondurabilirdi.

Aslında Susannah'nın da pek keyifli olduğu söylemezdi. Kendisi burada Andrew Adams gibi bir çirkin ördikle otururken Nate dünya güzellik kraliçesiyle yan yanaydı.

Bölüm Dört

Susannah öfkesini yenebilmek için salonda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Erkekler! Kim takardı onları!

Kendisi değil. Kesinlikle değil! Erkekler umurunda bile değildi. Nate Townsend'in canı cehenneme! O adam kendini ne sanıyordu! Başka bir kadınla birlikteyken "En İyi Giyinen On Erkek" listesine girmeye aday olacak gibi giyiniyordu. Oysa Susannah'nın yanındayken rengi solmuş bir tişört, bir blucin ve beyzbol şapkasını yeterli buluyordu.

Genç kadın eve gireli beş dakika ancak olmuştu ki kapının zili çalmaya başladı. Hızla dönüp gözlerini kapıya dikti. Bütün öfkesini gelenden çıkartmaya kararlıydı. Göz deliğinden bakıp da kapının öteki tarafında Nate'in dikildiğini görünce geri çekildi. Bir an ne yapacağını düşündü. Şu anda en son görmek istediği insandı o. Nate onu bir budala durumuna düşürmüştü... Daha doğrusu, kendisini tam bir budala gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Susannah," diye seslendi genç adam, kapıyı tekrar çalarak. "İçeride olduğunu biliyorum."

"Git buradan!"

Susannah'nın homurtusunun ardından kısa bir sessizlik oldu. "Pekâlâ. Nasıl istersen."

Susannah fikir değiştirip sürgüyü çekti ve kapıyı açtı. Gözlerini hidditle Nate'e dikti. Genç adamı görünce öfkesi bir saman alevi gibi sönmüştü ama...

Nate'in yüzünde de Susannah'ninkinden aşağı kalmayan bir hiddetin izleri görölüyordu. Ama insanı delirtcek kadar sakın bir sesle, "Kimdi o adam?" diye sordu.

Susannah tam bunun onun üstüne vazife olmadığını söylemeye hazırlanıyordu ki bunun akıllıca bir davranış olamayacağına karar verdi.

"Andrew Adams," dedi. Hemen ardından kendi sorusunu sordu. "O kadın kimdi?"

"Sylvia Potter."

Uzun bir süre ikisi de tek kelime etmedi.

"Öğrenmek istediğim buydu," dedi Nate sonunda.

"Benim de," diye homurdandı Susannah.

Nate iki adım geri çekildi, Susannah da kapıyı hemen kapadı. Hırstan türeyen bir sesle, "Demek Sylvia Potter'muş!" diye söylenmeye başladı, salonda yine bir aşağı bir yukarı dolaşarak. "Pekâlâ Syliva Potter, buyur senin olsun! Güle güle kullan!"

Susannah'nın sakinleşebilmesi için aradan yarım saat daha geçmesi gerekti. Ama akşam haberlerini seyredip gelen mektupları okuduktan sonra oldukça yatışmış sayılırdı.

Daha sonra sakin bir şekilde düşündüğünde bu kadar kızması için bir neden göremedi. Nate Townsend'in onun için hiçbir anlamı yoktu. Hem nasıl olabilirdi ki? Daha bir hafta önce onun adını bile bilmiyordu.

Evet, Nate onu birkaç kez öpmüş ve bu konudaki ustalığıyla aklını başından almıştı ve hepsi bu kadardı işte! İnsanların birbirlerine duydukları cinsel çekim hayat boyu sürececek bir ilişkinin temeli olamazdı. Nate Townsend, New York ile Seattle arasındaki bütün sarışın bombalarla çıkmak istiyorsa çıkabilirdi. Bu Susannah'ı hiç ilgilendirmiyordu.

Ama ilgilendiriyordu işte! Bu gerçek Susannah'nın daha da çileden çıkmasına neden oluyordu. Nate'i düşünmek, ondan hoşlanmak istiyordu. Düşünmesi gereken tek şey mesleğindeki hedefleriydi. Hayatındaki en önemli şey işi, bu konudaki hırslı ve başarısıydı. Nate Townsend'e yer yoktu bu hayatta.

Susannah alt dudağını ısarak soluğunu yukarı doğru üfleyince alındaki koyu renk bukleler iki yana ayrıldı. Belki de sorun saç renginden kaynaklanıyordu... Belki de Nate sarışınlardan hoşlanıyordu. Evet, mutlaka öyle olmalıydı, yoksa o sarışını baştan çıkarabilmek için o kadar çaba harcamazdı.

Nate Townsend'i daha fazla düşünmemeye karar ve-

ren Susannah kendisine yemek hazırlamaya niyetlendi. Buzdolabına baktığında sadece bir parça dondurulmuş tavuk olduğunu gördü. Tavuğun görüntüsü bile midesi-nin kalkmasına yetti. Hemen çöpe attı.

Gözüne bir hareket çarpıp başını balkona çevirdiğinde simsiyah bir siyam kedisinin parkta gezintiye çıkmış gibi rahat bir tavırla balkon korkuluğunun üstünde yürüdüğünü gördü.

Susannah'nın yüreği bir anda ağzına geldi. Dairesi sekizinci kattaydı. Kedinin bir tek yanlış adımı aşağı uçup paramparça olmasına yetebilirdi. Yavaşça balkona doğru yürüdü. Sürgülü cam kapıyı sessizce çekip yumuşak bir sesle, "Gel pisi pisi, gel, pisicik," diye seslenmeye başladı.

Kedi bu daveti hemen kabul edip korkuluğun üstünden yere atladı. Kuyruğunu havaya doğru kaldırıp eve girdi ve doğrudan mutfaktaki çöp kutusunun yanına geldi.

"Karnın aç değil mi kedicik?" diye mırıldandı Susannah. Tavuğu alıp hemen mikrodalga fırına koydu. Tavuğun pişmesini beklerlerken kedi de Susannah'nın ayaklarının arasında dolaşıyor, miyavlayıp duruyordu.

Genç kadın tam pişmiş tavuğu parça parça bölüp bir tabağa koymuştu ki kapının zili çalmaya başladı. Parmaklarını yalayıp temizledikten sonra mutfaktan çıktı.

Kapıyı açtığında karısında Nate'i buldu. "Kedim sende mi?" diye sordu hemen genç adam. Üstündeki takım elbiseyi çıkarmış, bir blucinle mavi bir tişört giymişti.

"Bilemiyorum... önce tarif et bakalım."

"Susannah aptalca oyunların sırası değil şimdi. Çikolata Parçası çok değerli bir hayvan."

"Demek Çikolata Parçası," dedi Susannah, kollarını göğsünde kavuşturup sırtını kapının pervazına dayayarak. "Herhalde kontratı iyi okumadın sen. 12. bölüm, 13. paragrafta son derece açık bir ifade var. 'Evde hayvan beslenemez,' diyor." Susannah tabii ki o maddenin kontratın hangi bölümü, hangi paragrafında olduğunu bilmiyordu ama Nate'in böyle sanmasını istiyordu.

"Eğer sen benim hakkımda konuşmazsan ben de sen hakkında konuşmam."

"Ama benim evimde hayvan filan yok."

"Haklısın. Sende dokuz aylık bir bebek var."

"Ama o üç günlüğüne geldi!" diye bağırdı Susannah. İnsanoğlu ne kadar da düzenbaz olabiliyordu! Nate Townsend hem kuralları çiğniyor hem de ona çamur atma fırsatını kaçırmıyordu!

"Kedi kız kardeşimin. Benimle yalnızca bir hafta kalacak. Şimdi Çikolata Parçası'nın burada olup olmadığını söyleyecek misin yoksa ben girip arayayım mı?"

"Kedi burada."

Nate gözle görülür şekilde rahatlamıştı. "Tanrı'ya şükür! Kardeşim o kedi için deli oluyor. Hawaii'ye gitmeden önce ta San Francisco'dan buraya geldi ve kediyi bana bıraktı." Siyah kedi sanki kendisinden söz edildiğini anlamış gibi gelip Nate'in ayaklarının dibine uzandı.

Nate eğilip hayvanı yerden alırken ona sert bir bakış fırlatmayı da ihmal etmedi.

Susannah kayıtsız çıkmasına gayret ettiği bir ses tonuyla, "Balkonunun kapısını açık unutmasan iyi eder sin," tavsiyesinde bulundu.

"Teşekkürler, dikkat ederim." Nate, Çikolata Parçası'nı kolunun altına sıkıştırıp doğrulduktan sonra Susannah'ya yan gözle baktı. "Belki bilmek istersin, Sylvia Potter benim kız kardeşim." Sonra dönüp uzaklaştı.

"Sylvia Potter benim kızkardeşim." Susannah onun ses tonunu taklit ederek tekrarladı. Ancak kapıyı kapatıp kilitledikten sonra Nate'in söylediğinin ne kadar önemli olduğunu fark etti. 'Kızkardeşi mi?' Tanrım, gerçekten kız kardeşi olduğunu mu söyledi?

Susannah yaptığının doğru bir hareket olup olmadığını hiç düşünmeden fırlayıp Nate'in kapısını yumruklamaya başladı. Nate kapıyı açtığında yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Az önce ne dedin?" diye sordu genç kadın.

"Sylvia Potter'ın kız kardeşim olduğunu söyledim."

"Ben de bundan korkuyordum zaten." Susannah'nın

kafası karmakarışık olmuştu. Oysa o sanmıştı ki... düşünmüştü ki...

"Andrew Adams kim?"

"Ağabeyim," diye karşılık verdi Susannah, onun inanıp inanmayacağını merakla bekleyerek.

Nate başını iki yana salladı. "Tekrar dene."

"Lima'dan biri," dedi Susannah. Sonra telaşa açıklamaya girişti. "Pazartesi sabahı onunla randevumu iptal etmişim. Yerine bu akşam birlikte içki içmemizi ve iş tarışmamızı teklif edince makul bir istek gibi geldi ama bu kabul etmenin büyük bir hata olacağını düşünmem gerekirdi. Adams çapkınlığıyla tanınan biridir."

Nate hafifçe gülümsedi. "Beni ilk gördüğünde yanımda bir fotoğraf makinesi olmasını isterdim. Gözlerin yerinde fırlayacaktı sanki."

"Kız kardeşin yüzünden... gözlerim kamaştı," diye itiraf etti Susannah. "Çok güzel bir kadın."

"Sen de öylesin."

'Bu adam anlaşılan fazla güneşte kalmış,' diye düşündü Susannah. Uzun boylu, sarışın ve vücuduyla bütün erkeklerin başını döndürebilecek bir kadın olan Sylvia Potter'ın yanında kendisi çok sönük kalırdı.

"Böyle düşündüğüne inanmasam da teşekkürler." Susannah bu iltifat karşısında rahatsız olmuştu. Aslında iltifatlarla başı dönmeyecek kadar mantıklı bir insandı. Erkekler ona iltifat ettiklerinde sadece gülümseyip teşekkür eder, ama bunları hiç ciddiye almazdı.

Oysa Nate ile durum farklıydı. Nate ile her şey farklıydı zaten. Nate söz konusu olduğunda kurallarında hep bir istisna payı bırakmak zorunda kalıyordu. Gördüğü ve anladığı kadarıyla Nate'de hırs denen şeyden eser yoktu. Onula bu binada değil de başka bir yerde karşılaşmış olsalar hiç fark etmeden yanından geçip giderdi. Oysa şimdi ondan başka bir şey düşünemiyordu. Kalbinin böyle başına buyruk hareket etmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu ama bir türlü engel olamıyordu.

Nate, "İçeri gelmek ister misin?" diyerek yana çekil-

di. İçeriden gelen mekanik bir düdük sesi Susannah'nın dikkatini çekti. Kapıda durduğu yerden salona göz attığında kocaman televizyon ekranını gördü. Anlaşılan Nate kapıyı açmadan önce bir video oyunu oynuyordu ve oyunu yarıda kalmıştı. Bir video oyunu!

"Hayır," dedi hemen. "Seni rahatsız etmek istemiyorum. Ayrıca... kendime yemek yapıyordum."

"Sen yemek pişirmesini biliyor musun?"

Nate'in yüzündeki şaşkınlık, daha doğrusu çok hiç de gurur verici değildi.

"Elbette biliyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü hatırladığım kadarıyla bana bir yemek borçlusun."

"Ben..."

"Üstelik aramızda bir yanlış anlaşma sonucu tatsız bir tartışma geçtiğini de düşünürsek, şöminenin önünde baş başa yenecek bir akşam yemeği ikimize de iyi gelir."

Susannah hızla düşünüyor, bu işten kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Nate kendini yemeğe davet etmişti, üstelik yemeği Sussannah'nın yapmasını bekliyordu! Susannah bu yüzden kendisini hiç affetmeyecekti. Nasıl da ukala bir tavırla yemek pişirmeyi bildiğini iddia edebilmişti? Oysa mutfak konusunda tam bir kör cahildi. En iyi yapabildiği şey ekmek kızartmaktı. Peki ekmekleri kızarttıktan sonra nasıl servis yapabirdi? Üstlerine tereyağ sürebilir, bal, reçel, peynir ikram edebilirdi. Eh, bu liste de sonsuza kadar uzardı nasıl olsa!

"Sen yemeği hazırla, ben de şarabı getiririm," dedi Nate. "Artık oturup konuşmamızın zamanı geldi sanırım. Anlaştık mı?"

"Şey... benim okumam gereken bazı raporlar vardı. Bu gece mutlaka bitirmem gerekiyor."

"Merak etme. Ben erken kalkarım, böylece sen de işini rahatça bitirirsin."

Nate onun gözlerinin içine bakıyordu. Susannah bu adamla ilgili olarak ne düşünürse düşünsün, onunla baş başa kalmak istediğini fark etti. Kendisinin okuması ge-

reken raporlar vardı, Nate ise video oyununun başına dönecekti. Böylece bir ilişki asla yürümezdi. Yine de ne yaptığını fark etmeden başını salladı.

"Güzel. Sana bir saat zaman vereceğim. Bu süre yeterli mi?"

Susannah bir kere daha bir robot gibi başını salladı.

Nate gülümseyerek eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına hafifçe dokundurdu. "Peki, bir saat sonra görüşürüz böyleyse."

Elini Susannah'nın sırtına dayayıp onu bir robot gibi kapıdan dışarı itti. Genç kadın uzun bir süre koridorda kalakaldı. Bu beladan başını nasıl kurtaracağını bilemiyordu. Sonunda tek bir çözüm aklına geldi.

Hazır yemek servisi veren Batı Restoranı.

Tam bir saat sonra Susannah hazırdu. Yeşil salatayı kolejden mezun olduğunda Gerty Teyzesi'nin armağan olarak verdiği kristal kâseye koymuştu. Susannah, teyzesini çok severdi ama zavallı kadıncağız bu armağanı seçerken onu Emily ile karıştırmış olmalıydı. Nitekim Susannah o günden beri ilk kez bugün bunu kullanma fırsatı bulmuştu ve kâseye şöyle bir baktığında salata yerine punç servisi için yapılmış olabileceği aklına gelmişti. Ama belki de Nate bunu fark etmezdi. Öte yandan stragonof servis tabağının içinde çok güzel görünüyör, dumanları üstünde tütüyordu.

Kapı çalındı. Susannah derin bir nefes aldı. Sonra koku bütün eve sinsin diye stragonofun dumanını eliyle yelpazeledi. Ardından gidip kapıyı açtı.

"Merhaba," dedi Nate. Elinde bir şişe şarap vardı.

"Gözleri duru bir gül kadar mavi," diye düşünmekten kendini alamadı Susannah. Konuştuğunda sesi hafifçe titriyordu. "Merhaba. Yemek de şimdi pişti."

Nate havadaki kokuyu içine çekti. "Kırmızı şarap uygun mu?"

"Mükemmel." Sussannah onun içeri girmesi için kenara çekildi.

"Şarabı hemen açayım mı?"

"Lütfen." Susannah onu mutfağa götürdü.

Nate birden duraklayıp tek kaşını havaya kaldırdı.

"Bayağı yorulmuşsun anlaşılan."

Susannah yaptığı sahtekârlık ortaya çıkmasın diye lavabonun içine birkaç tava ve tencere atıp tezgâhın üstüne baharet kaplarını sıralamayı da ihmal etmemişti. Üstelik birkaç kitabını da ortaya koymuştu. Gerçi hiçbir yemek kitabı değildi, ama her şeyden önce Susannah'nın hiç yemek kitabı yoktu, ama yine de etkileyici bir görünimleri vardı.

"Umarım stragonof seversin," dedi neşeyle.

"En sevdiğim yemeklerden biridir."

Susannah güçlkle yutkunarak başını salladı. Aslında yalan söylemeyi hiç beceremezdi ama bu sefer guru ru söz konusuydu. Onun için elinden geleni yapmalıydı.

Nate şarabı açıp bardaklara doldururken o da stragonofu tabaklara koydu. Masada karşılıklı oturdular.

Nate stragonoftan bir çatal ağzına attıktan sonra, "Hmm, nefis bir şey bu," dedi.

Susannah gözlerini önüne eğdi. "Teşekkürler. Anne-min harika bir tarifi var. Yıllardır elden ele dolaşır aile içinde." Aslında bu pek de yalan sayılmazdı. Gerçekten annesinin meşhur bir tarifi vardı ama stragonof değil, börek tarifiydi.

"Salata da nefis olmuş. Bunun sosunda ne var?"

Susannah da işte böyle bir soruyla karşılaşmaktan korkuyordu. "Şey..." Salataya ne tür sos konulduğunu bulabilmek için hızla düşündü. Sonra sanki evinde pet-rol çıkmış gibi büyük bir sevinçle, "Zeytinyağ," diye bağırdı.

"Sirke de var mı?"

"Evet, evet. Hem de bolca."

Nate dirseklerini masaya dayayarak gülümsedi. "Baharat da var galiba?"

Nate şarabından bir yudum alırken dudaklarının kenarı hafifçe titriyordu.

Susannah bu yalanı sürdürmekte git gide zorlanıyor-

du. Eğer Nate bu soruları sormaya başlamamış olsaydı belki konuyu değiştirebilirdi. Ama bunları sorduğuna göre demek ki gerçeği anlamıştı, daha fazla oyun oynamanın bir anlamı yoktu.

Şarabından bir yudum aldıktan sonra, "Nate," dedi kendini zorlayarak, "Aslında... bu yemeği ben pişirmedim."

"Batı Restoran mı?"

Genç kadın başını sallamakla yetindi.

"Harika bir seçim."

"Peki... peki, nasıl anladın?" Susannah kendini daha da alçaltıcı bir duruma soktuğunun farkındaydı. Başka biri olsa artık soru sormaz, konuyu kapatırdı.

"Aslında bir orduyu doyuracak kadar yemek yapabilecek onca kap kacağı lavaboya doldurmana rağmen nasıl anladığımı mı soruyorsun? Aklıma gelmişken sorayım, stragonof pişirirken o tavayı ne için kullanmış olacaktın?"

"Şey... sosunu o tavada hazırladığımı sanacağımı umuyordum."

"Anlıyorum." Nate kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutuyordu. Hiç olmazsa bu çabayı gösterdiği için Sussannah ona teşekkür borçlu olduğunun farkındaydı.

Nate yemekten bir lokma daha yedikten sonra, "Peki, onca baharatı neden buldun?" diye sordu.

"Emily bir yılbaşında armağan olarak getirmişti. Günün birinde bir mucize olacağı ve benim hayatımdaki en büyük eksikliği keşfedip yemek yapmaktan başka bir şeyle ilgilenmey. ceğime dair inancını hâlâ koruyor."

Nate sanki bu çok komik bir şeymiş gibi gülümsedi. "Gelecek ile ilgili olarak sana şimdiden bir ipucu vereyim. Stragonof pişirirken tavaya ihtiyacın olmaz."

"Öyle mi? Tanrım!" Susannah bu konuyu artık kesinlikle kapatması gerektiğini hissediyordu. "Yani... daha ilk başta anladın öyle mi?"

Nate başını salladı. "Ne yazık ki evet, ama kendini

bunca sıkıntıya soktuğun için gerçekten sana teşekkür borçluyum. Gururum okşandı."

"Pekâlâ. Mutfak işleriyle ilgili hiçbir şey bilmediğimi itiraf etmenin bir sakıncası yok artık sanırım. En basit bir kurabiye pişirmeye kalkmaktansa kalın bir klâsörü dolduracak kadar rapor yazmayı tercih ederim."

Nate salataya uzandı. "Eğer günün birinde yapacak olursan, ben en çok çikolatalı kurabiye severim."

"Tamam, unutmam." Sıcak Ev Kurabiyeleri firmasının yeni bir şubesi biraz ileride açılmıştı ve bütün ülkenin en iyi kurabiye yapan firmasıydı.

Yemekleri bittiğinde Nate onun sofrayı toplamasına yardım etti. Sussannah tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken Nate de şömineyi yaktı. Susannah işini bitirip salona geçtiğinde genç adam ateşin önünde, halının üstüne oturmuş, onu bekliyordu.

"Biraz daha şarap ister misin?" dedi şişeyi havaya kaldırarak.

"Lütfen." Susannah eteğini dikkatlice çekerek halıya, onun yanına oturdu. Nate gülümseyerek abajura uzanıp düğmeyi çevirerek iyice kıstı. Ateşin yarattığı gölgeler karşiki duvarda oynayıp duruyordu.

"Pekâlâ, dedi genç adam Susannah'nın kulağına eğilerek. " Sor bakalım."

Hiçbir şey anlamayan Susannah gözlerini kırıştırdı. "Tanıştığımız andan beri meraktan ölüyorsun. Benimle ilgili istediğin soruyu sorma fırsatı veriyorum işte sana."

Susannah şarabını güçlkle yuttu. Eğer Nate onun kafasından geçenleri bu kadar rahatlıkla okuyabiliyorsa, Susannah Simmons'ın iş dünyasında yeri yok demekti. Gerçekten de ona bir sürü soru sormak istiyor ve bunun için uygun bir an kolluyordu.

"Ama önce yapmam gereken bir şey var," dedi Nate. Susannah daha ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan Nate onu halının üstüne yatırmış, öpmeye başlamıştı. Genç adam başını kaldırdığında Susannah nefes nefeste.

se, şaşkın bir haldeydi. Bedeninin beyninin emirlerini dinlemeden büyük bir tutkuyla Nate'e karşılık vermesi karşısında şaşkına dönmüştü. Bir şey söylemesine fırsat bırakmadan Nate elini onun ensesine koyup destek oldu ve yerden kaldırdı. Sonra saçının tokalarını yavaşça çekip parmaklarını genç kadının saçlarının arasına soktu.

"Geldiğimden beri bunu yapmak istiyordum," diye mırıldandı.

Susannah hâlâ konuşamıyordu. Nate onu öpmüş, yerden kaldırmış, saçlarını okşuyordu ama bütün bu hareketler konuşma kabiliyetini yitirmesine neden olmamıştı. Oysa kendisi hâlâ şoktaydı.

"Şey... evet," diyebilirdi sonunda. "Ne konuşuyorduk... unuttum."

Nate onun arkasına geçip kollarını bedenine doladı ve kendisine doğru çekip Sussannah'nın sırtını göğsüne yasladı. Sonra da yüzünü ensesine gömüp hafifçe öpmeye başladı. "Bana bir şey soracaktın sanırım," dedi sonunda boğuk bir sesle.

"Evet... haklısın... soracaktım. Nate... çalışıyor musun?"

"Hayır."

Nate'in dişleri kulak memesini hafifçe ısırıldığında Susannah ürperdi. Karnından yükselen bir sıcaklık bütün vücuduna yayılıyordu.

"Neden?" diye sordu titreyen bir sesle."

"İşi bıraktım."

"Ama neden?"

"Çok fazla çalışıyor, hiç eğlenemiyordum."

"Ah!"

Nate'in dudakları boynundan omzuna doğru inince Susannah gözlerini kapatarak kendisini duygularına teslim etti. Şimdiye kadar tanıdığı bütün erkeklerden son derece farklı biri olan Nate Townsend hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu ama bu durumdayken hiçbir şey sorabileceğini sanmıyordu.

Nate yavaşça kayıp yine onun önüne geçti. Dudakla-

rı bu sefer de Susannah'nın yüzünde dolaşıyor, gözkapaklarına, yanaklarına, çenesine yağmur damlaları gibi hafif öpücükler konduruyordu.

"Sormak istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

Başını iki yana sallamaktan başka bir şey yapamayan Susannah hiç istememesine rağmen kollarını onun boynundan çekti.

"Biraz daha şarap ister misin?" diye sordu Nate.

"Hayır... teşekkürler." Susannah ona kendisini öpmeye devam etmesi için yalvaracaktı neredeyse. Ama gururunu düşünerek susmayı başardı.

"Pekâlâ," dedi Nate. Bacaklarını göğsüne doğru çekmiş, kollarını dizlerinin çevresinde dolamıştı. "Sıra sende."

"Sıra sende mi?"

"Evet." Genç adamın yüzündeki gülümseme Susannah'nın bütün dengesini bozmaya yetiyordu. "Benim de sana soracağım birkaç soru var."

Susannah bir şey söylemedi. Nate ile yan yana oturduklarını, onun her an eğilip kendisini yine öpebileceğini düşünmekten başka bir şey veremiyordu ilgisini.

"İtiraz etmeyecek misin?"

"Hayır."

"Pekâlâ, öyleyse bana kendinden söz et."

Susannah durakladı. Aslında kendisinin yanında Nate'i etkileyecek bir şey olamazdı. Bugüne kadar deliller gibi çalışmış, mesleğinde adım adım yükselerek uzun vadeli hedeflerine yaklaşmıştı.

"Pazarlama promosyon alanında çalışıyorum," diye başladı. "Beş yıl önce Lima'da çalışmaya başladım. Başka iki şirketten daha teklif almıştım. Gerçi Lima'nın verdiği para onlarınkinden daha azdı ama ben yine de burayı tercih ettim."

"Neden?"

"Çünkü Lima'da yükelebilme fırsatı vardı. Kadın olmanın hem avantajları hem de dezavantajları vardır. Kendimi kanıtlamam için çok fazla çalışmam gerekiyor-

du, ama şirket yönetiminin personel arasında kadınların bulunmasından hoşlandığının da farkındaydım."

"Yani... kadın olduğun için mi işe alındın?"

"Kesinlikle öyle. Ama gururumu bir kenara bıraktım ve benden istenecek her şeyi yapabileceğimi göstermenin peşine düştüm. Bunu başardım da."

Nate'in yüz ifadesi onunla gurur duyduğunu gösteriyordu.

"Beş yıl önce şirketin pazarlama bölümünün başkanı olma hedefini koydum önüme." İşini anlatmaya başlayınca Susannah'nın sesi giderek daha heyecanlı ve güvenli çıkmaya başlamıştı. "Bu çok önemli bir hedefti, çünkü böylece ilk defa bir kadın şirkette bir bölümün başkanı olacak, böylece yönetim kurulu başkanının yardımcısı konumuna yükselecekti."

"Sonuç?"

"Hedefime ulaşip ulaşamayacağım birkaç hafta içinde belli olacak. Aslında bunu hak ettiğimi biliyorum. Şirket yönetiminin de bu gerçeği kabul ettiğini görmekten büyük bir zevk alacağım. Bu, aynı zamanda, hızla yükselmemin kadın oluşumdan kaynaklanmadığını da gösterecek. Çünkü gerçekten hak etmeyen birini böyle bir yere asla getirmezler."

"Peki, rekabet ne durumda?"

Susannah içini çekti. "Müthiş! Şu anda boş olan başkanlık koltuğu için benimle birlikte yarışan iki aday daha var. Her ikisi de erkek ve en az benim kadar eskiler şirkette. Hatta biri benden daha da eski. İkisi de benden daha yaşlı, zeki ve başarılı."

"Sen de zeki ve başarılısın."

"Bu yeterli olmayabilir," diye mırıldandı genç kadın. Hedefine çok yaklaşmıştı ve buna ulaşmak için duyduğu istek de o oranda artmıştı.

"Bu görev senin için çok önemli, değil mi?"

"Evet, çok önemli. İşe girdiğim andan beri gözlerimi zirveye dikmişim. Ama her şey beklediğimden de hızlı gelişti."

Susannah sözlerini bitirdiğinde Nate bir süre konuşmadı. Ateşe bir odun daha attı. Ardından Susannah istemediği halde onun bardağını tekrar şarapla doldurdu.

"Bir şey sormak istiyorum Susannah. Rüyalarının gerçekleştiğini, hedefine ulaştığını gördüğünde aslında hiç de mutlu olmadığını anlarsan ne olacak diye düşündün mü hiç?"

"Nasıl mutlu olamam?" dedi Susannah. Gerçekten de anlamıyordu. Yıllardır bölümün başkanı olabilmek için çalışıyor, savaşıyordu. Hedefine ulaştığında tabii ki mutlu olacaktı. Hem de çok mutlu.

Nate'in gözleri kısıldı. "Hayatında bir boşluk, bir eksiklik hissedip üzülmeyecek misin?"

Nate tam da Emily gibi konuşmaya başlamıştı şimdi. "Hayır," dedi genç kadın kesin bir tavırla. "Nasıl eksiklik hissedebilirim? Bak, ne diyeceğini biliyorum, o yüzden lütfen başlama. Nefesini boşuna tüketme. Emily ile bu konuda yıllardır tartışıp duruyoruz. Beni ikna etmek için elinden geleni yaptı ama onunla aynı fikirde değilim."

Nate gerçekten şaşırmış gibiydi. "Hangi konuda tartışıyorsunuz?"

"Evlenip çoluğa çocuğa karışmak konusunda. İyi bir eş, iyi bir anne rolü bana göre değil. Kendimi hiçbir zaman bu role uygun hissetmedim. Bundan sonra da duygularımın ve düşüncelerimin değişmeyeceğini biliyorum."

"Anlıyorum."

Susannah onun anladığından kuşkuluydu. "Eğer erkek olsaydım yine de herkes beni evlenmem için zorlar mıydı sence?"

Nate bir kahkaha attıktan sonra gözlerini ona dikti. "İnan bana Susannah, hiç kimse seni bir erkekle karıştırmaz."

Susannah gülerken gözlerini önüne eğdi. "Burnum sayesinde değil mi?"

"Burnun mu?"

"Evet." Susannah başını yana çevirip çenesini hafifçe yukarı kaldırarak onun kendisini profilden görmesini sağladı. "Bence en güzel yanı burnum." Şarap başına vurmuştu anlaşılan. Yoksa böyle laflar etmezdi. Ama Nate ile baş başa ateşin önünde oturmaya başladığından beri kendisini son derece rahat, mutlu hissediyordu. Hiçbir şey umurunda değildi.

"Doğrusunu istersen o sözü söylerken burnunu düşünmemiştim," dedi genç adam.

"Peki ne düşünmüştün?"

"Michelle ile birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi düşünüyordum."

"Hani üçümüzün de burada koltuklar üstünde uyuyakaldığımız geceyi mi söylüyorsun?"

Nate başını sallayarak uzandı, ellerini onun omuzlarına koydu. Gözlerini Susannah'ın gözlerinin içine dikerek, "Hayatımda ilk kez kollarımın arasında bir kadın varken başka bir kadını istedim," diye fısıldadı.

Bölüm Beş

"Onunla bir daha kesinlikle görüşmeyeceğim," dedi Susannah.

"Efendim?" Mrs. Brooks duraklayarak patronuna baktı.

Susannah hemen başını önüne eğip masasındaki evrakları karıştırmaya başladı. "Özür dilerim, yüksek sesle konuştuğumu fark etmedim."

Sekreteri kahve fincanını masaya bıraktıktan sonra bir an tereddüt etti. "Dün gece kaç kadar kaldınız burada?"

"Çıktığımda pek geç değildi," diye yalan söyledi Susannah. Oysa binadan ayrıldığı anda saat onu geçmişti.

"Peki ondan önceki gece?" diye tekrar sordu Mrs. Brooks.

"Çok geç kalmadım," diye yine kaçamak bir cevap verdi Susannah.

Eleanor Brooks odadan sessizce çıkmadan önce Susannah'ya yan gözle baktı. Bu bakış genç kadının söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığını gösteriyordu.

Kapı kapanır kapanmaz Susannah parmak uçlarını alnına dayayarak derin nefes aldı. Her şey Nate Townsend'in yüzündendi! Kafasını öyle karıştırmıştı ki sonunda Susannah Simmons gibi bir kadın kendi kendine konuşmaya başlamıştı.

Nate yemeğe geldiği gece Susannah'nın dairesinden gece on birde ayrılmış ve o saate kadar onu defalarca, çılgınca öpmüştü. Aradan üç gün geçmesine rağmen Susannah onun dudaklarının temasını hâlâ dudaklarında hissediyordu. Tıraş losyonunun kokusu ise sanki hâlâ salondaydı. Susannah eve girdiği anda sanki Nate içerideymiş gibi etrafına bakıp onu arıyordu.

Üstelik adamın bir işi bile yoktu! Gerçi bir zamanlar çalışıyordu anlaşılan ama işini bırakmıştı. Yeni bir iş

bulmak için de hiç acelesi yoktu görünüşe bakılırsa. Susannah'yı kollarının arasına almış, öpmüş, hayallerini dinlemişti ama kendi hayalinin ne olduğunu söylememişti. Hayatta hiçbir hırsı yoktu, olması için bir çabası da görünmüyordu.

İşte Susannah böyle bir adama âşık olmak üzereydi!

Yıllardır kendisinin aşka karşı bağışıklığı olduğunu düşünmüştü. Son derece pratik, aklıbaşında, kendini işine adanmış bir kadındı o. Hele hele Nate Townsend gibi birine âşık olabilecek bir insan hiç değildi.

Başına gelmek üzere olan felaketi anladığı anda yapabileceği tek şeyi yapmış, saklanmaya karar vermişti. Tam üç gündür Nate ile karşılaşmaktan kaçınmayı başarmıştı. Nate ona defalarca telefon edip kayıt cihazına mesaj bırakmış, ama Susannah umursamamıştı. Eğer karşılaşır da Nate bunun nedeğini soracak olursa mazereti hazırды. Çok işi vardı, çalışmak zorundaydı. Bu doğruydı da. Gününün büyük bir kısmını bürosunda geçiriyordu. Sabahleyin erkenden evden fırlıyor, geceleri geç saatte dönüyordu. Yirmi dört saatin büyük bir kısmını büroda geçirmesinin iki amacı vardı. Birincisi, patronuna ne kadar çalışkan bir insan olduğunu ispatlıyor, ikincisi Nate ile karşılaşmaktan kaçabiliyordu.

Masasının üstündeki duafonun sesini duyunca uzanıp düğmeye bastı. "Evet?"

"Mr. Townsend sizi arıyor efendim, telefonda."

Susannah gözlerini kapatıp yutkundu. "Şu anda çok işim var. Mesaj bırakın lütfen."

"Sizinle konuşmak için ısrar ediyor."

"Benim... bir toplantıda olduğumu... çıkamayacağımı söyle."

Susannah böyle yalanlar söylemezdi. Bunu en iyi bilenlerden biri de sekreteriydi.

Mrs. Brooks bir an tereddüt ettikten sonra sordu. "Bir daha asla görüşmemeye karar verdiğiniz erkek mi?"

Sekreterinin beklenmedik sorusu Susannah'yı hazırlıksız yakaladı. "Şey... evet."

"Tahmin etmiştim. Ona şu anda sizi bulamadığımı söyleyeceğim."

"Teşekkürler." Duafonun düğmesini bıraktığında Susannah'nın elleri titriyordu. Nate'in onu bürodan arayabileceği aklına gelmemişti.

Saat on birde Susannah biraz sakinleşmişti. Şirketin finans grubu ile yapacağı bir toplantı için notlarını hazırlıyordu ki sekreteri odasına girdi. "Franklin telefon etti ve bugün öğleden sonraki toplantısını iptal etti."

Susannah durakladı. "Yeni bir randevu verdi mi?"

"Cuma saat onda."

"Güzel." Susannah sekreterine Nate'in ne söylediğini sormak için can atıyordu ama kendisini tuttu.

"Mr. Townsend size bir mesaj bıraktı."

Sekreteri onu çok iyi tanıyordu ve aklından geçenleri okuyabiliyordu kuşkusuz. "Masamın üstüne bırakın."

"Belki şimdi okumak istersiniz," dedi yaşlı kadın ısrarla.

"Daha sonra bakarım."

Toplantının yarısına doğru Susannah sekreterinin sözünü dinlemediğine pişman oldu. Toplantının bir an önce bitmesinden başka bir şey istemiyordu. Odasına dönüp Nate'in bıraktığı mesajı okumak için sabırsızlanıyordu. Oysa kafasını toplantıya vermesi şarttı.

Nihayet toplantı sona erdiğinde hırsından deliye dönmüş bir haldeydi. Bu öfkenin hedefi kendisinden başkası değildi. Nasıl böyle bir şey yapabilir, önemli bir iş toplantısında Nate Townsend'den başka bir şey düşüneyebilirdi?

Sert ve kararlı adımlarla sekreterinin odasına girdi. "Mrs. Brooks, acaba sizde..."

Şaşkınlıktan cümlesini tamamlayamadı. -Mrs. Brooks'un odasında Nate'i göreceğini hiç sanmamıştı. Genç adam sekreterinin masasının kenarına oturmuş, ona bir şeyler anlatıyordu. Üstünde rengi solmuş bir blucin ve tişört, başında bir beyzbol şapkası, elinde de bir beyzbol topu vardı.

Eleanor Brooks ise nem şaşkın hem de hayatından memnun görünüyordu. Nate'in o dayanılmaz cazibesinin bu kır saçlı, tatlı kadın üzerinde de etkili olduğu belliydi.

"Tam zamanında yetiştin," dedi Nate muzip bir tebessümle. "Maçı kaçıracağımızdan korkuyordum."

"Maç mı?" diyebildi Susannah. "Ne maç?"

Nate elini kaldırıp beyzbol eldivenini ve topunu gösterdi. Sanki Susannah şimdiye kadar fark etmemiş gibi! "Mariner'ler oynuyorlar. İkimiz için yer ayırttım."

Susannah göğsüne bir yumruk yemiş gibi sarsıldı. Günün tam ortasında işleri bırakıp maça gidilebileceğini sanmak tam Nate'e uygun bir davranıştı. İş sorumluluğu denen şeyden haberi olmadığı belliydi. Toplantı boyunca Susannah'nın kafasını meşgul edip kendisini işe vermesini engellediği yetmiyormuş gibi şimdi de buraya gelmiş, onu maça götüreceğini söylüyordu.

"Gerçekten geleceğimi sanmıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki sanıyorum."

"Gelemem... gelmeyeceğim."

"Neden?"

"Çalışıyorum," dedi Susannah, bunun yeterli bir açıklama olduğunu düşünerek,

"Bu hafta her gece geç saatlere kadar çalıştın. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Hadi gel Susannah, şu saçlarını serbest bırak ve güzel birkaç saat geçir. Bunun hiçbir zararı olmayacak, söz veriyorum sana."

Bunları öyle rahat bir tavırla söylüyordu ki, sorumluluk ve görev gibi kavramların hayatında hiç yeri olmadığı anlaşılıyordu.

"Çok işim var," diye tekrarladı Susannah.

"Pekâlâ. Bugün öğleden sonra bu kadar önemli ne var bakalım." Nate kendi sorusunun cevabını kendisi vermek için sekreterin masasının öteki tarafına geçip randevu defterine baktı. -

"Mr. Franklin üçteki randevusunu iptal etti," diye sözle karıştı Mrs. Brooks. "Ayrıca toplantı yüzünden öğle yemeğini de kaçırdınız efendim."

Susannah ates açan bakışlarını sekreterine dikti. Nate ne yapmış veya ne söylemişti de bu kadar kısa sürede yaşlı kadının kalbini fethedip patronuna ihanet etmesini sağlamıştı acaba?

"Yapmam gereken başka önemli işler de var," dedi her ikisine birden gergin bir tonda.

"Randevu defterin öyle demiyor ama," diye atıldı Nate hemen. "Gördüğüm kadarıyla, benimle birlikte o beyzbol maçına gelmemeni gerektirecek kadar önemli bir nedenin yok."

Susannah'nın orada dikilip onunla tartışmaya niyeti yoktu. General Patton'ı kışkındıracak kadar sert ve kararlı adımlarla odasına geçip masasına oturdu.

Ama Nate ve Mrs. Brooks peşinden odaya gelmişlerdi. Susannah her ikisine de kendisini yalnız bırakmalarını söyleyip avaz avaz bağurmak için zorlanıyordu.

"Susannah," dedi Nate yumuşak bir sesle. "Biraz ara vermeye ihtiyacın var. Yarın işe geldiğinde kendini çok daha zinde ve enerji dolu hissedeceksin. Zamanını sürekli burada, dört duvar arasında geçirmeye devam edersen kısa bir süre sonra ufkun daralır. Yarım gün yapacağın bir kaçamak sana çok iyi gelecek, göreceksin."

Mrs. Brooks da bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki Susannah'nın bakışlarını fark ederek vazgeçti. Tam bu sırada odaya başka biri girdi.

"Susannah seninle şu rakamlar hakkında konuşmak istiyordum. Ben..." John Hammer odadaki diğer iki kişiyi fark edince cümlesini tamamlayamadı.

Yakınlarda açık bir pencere olsa Susannah seve seve balıklama atlayabilirdi. Şirketin yönetim kurulu başkanı hafifçe gülümsemekle birlikte onu rahatsız ettiğini düşünerek utanmıştı da. Anlaşılan şimdi de tanıştırılmayı bekliyordu.

"John, bu Nate Townsend... benim komşum."

Her zaman son derece kibar bir insan olan John elini Nate'e uzattı. Susannah'nın odasında böyle blucinli, beyzbol şapkalı bir adamla karşılaştığı için şaşırırsa

bile bunu belli etmedi.

"John Hammer," dedi Nate'in elini sıkarak. "Memnun oldum. Çok memnun oldum."

"Teşekkürler," dedi Nate. "Buraya Susannah'yı almaya geldim. Bugün öğleden sonra Mariner'lerin maçı var da, oraya gideceğiz."

John gözlüklerini çıkardı. "Harika bir fikir," dedi düşünceli bir tavırla.

"Hayır, yani ben gidemeyeceğim. Yani..." Susannah itirazlarına kimsenin almadığını fark edince susup

"Nate çok haklı," dedi John, elindeki dosyayı masanın üstüne bırakarak. "Son günlerde çok fazla çalışıyorsun. Bugün öğleden sonra git eğilen. Keyfine bak."

"Ama..."

"Susannah, yoksa patronuna karşı mı çıkacaksın?" dedi Nate.

Susannah'nın süngüsü düştü. "Şey... sanırım hayır."

"Güzel. Güzel." John sanki kendi teklifi kabul edilmiş gibi memnun görünüyordu. Nate'e ise sanki eski bir dostuymuş gibi gülümsüyordu.

Elcanor Brooks memnun bir gülümsemeyle odasına döndü.

"Hemen çıksak iyi olacak, yoksa maçın başını kaçıracağız," dedi Nate saatine bakarak.

Susannah isteksizce çantasına uzandı. Nate'den uzak durabilmek için elinden geleni yapmasına rağmen bugün öğleden sonrayı onunla geçirmek zorundaydı. Asansöre binene kadar hiç konuşmadılar. Ama kapılar kapandığı anda Susannah şansını bir kere daha denedi. "Bu kıyafetle beyzbol maçına gidemem ben."

"Bence gayet güzel görünüyorsun."

"Ama üstümde iş kıyafetim var."

"Böyle ıvır zıvır şeyler için kendini üzme." Nate uzanıp onun elini tuttu. Asansör giriş katında durup kapılar açılınca da elinden çekip hızlı adımlarla binadan dışarı sürükledi.

"Bütün bunların hiç hoşuma gitmediğini bilmeni isti-

yorum," dedi Susannah, ona yetişebilmek için neredeyse koşar adımlarla yürürken.

Nate onu elinden çekerek Kingdome'a doğru hızlı adımlarla yürümeye devam etti. "Eğer söylenip duracak- san içeri girip yerimize oturuncaya kadar bekle. Hatırla- dığım kadarıyla miden boşken çok aksi oluyordun." Yü- zündeki tebessüm koca bir buz kütesini bile anında eri- tebilirdi, ama Susannah bundan etkilenmemeye kararlı- ydı. Nate iş yerine gelip onu böyle dışarı sürüklemekle büyük bir densizlik yapmıştı. Susannah'nın ise bunu onun yanına bırakmaya niyeti yoktu.

"Merak etme, karnını doyuracağım," dedi genç adam, kırmızı ışıktaki karşıya geçmek için beklerlerken.

Bu sözler Susannah'nın sinirlerini yatıştırmaya yet- medi tabii. Tanrım, John Hammer kim bilir neler düşün- müştü! Hoş, onun tavrı da Susannah'yı oldukça şaşırt- mıştı ya, bu ayrı bir konuydu. John da tıpkı Susannah gi- bi çok çalışkan, işine son derece bağlı bir insandı. Na- te'in onun iş saatinde beyzbol maçına götürme teklifini büyük bir memnuniyetle karşılaması mümkün değildi aslında. Üstelik John, Nate'i sanki tanıyormuş ya da adı- nı çok duymuş gibi bir tavır takınmıştı. Susannah patro- nunu biriyle tanıştırdığında onun bu kadar heyecanlandı- ğını ilk kez görüyordu.

Kingdome'in kapısındaki adam biletlerini aldı ve Nate ile Susannah içeri girdiler. Yerlerine oturdukların- da, hayatında daha önce hiç beyzbol maçına gitmemiş olan Susannah tribünlerin bu kadar rahat olması karşı- sında şaşırdı.

Yerine tam yerleşmişti ki Nate'in ayağa fırladığını ve sağ elini havaya kaldırdığını gördü. Genç kadın ani bir refleksle başını eğerken tam kulağının dibinden bir tuzlu fıstık paketi uçtu.

"Hey!" diye bağırarak ırkıldı.

"Korkma!" dedi Nate gülererek. "Seyyar satıcıların fır- lattıklarını yakalamakta üstüme yoktur." Sözlerini henüz tamamlamıştı ki havada uçarak gelen ikinci paketi de

yakaladı.

"Al," dedi iki paketi de Susannah'nın eline tutuştur- rak. "Sosisi de birazdan geçer."

Kulağının dibinden çeşitli yiyecekler uçarken Susan- nah'nın sessiz ve sakin bir şekilde oturmaya niyeti yok- tu. "Ben gidiyorum. Eğer oyun oynamaya bu kadar ni- yetliysen sahaya in de kendini orada göster!"

Nate bir kahkaha attı. "Eğer her şeye böyle surat asıp söyleneceksen seni susturmanın iyi bir yolunu biliyo- rum."

"Sen beni budala filan mı sanıyorsun? Önce beni zorla işimden aldın, şimdi de tıpkı bir ilkokul çocuğu gi- bi tepemde bir şeyler atıp yakalıyorsun. Bunun ardından neyle karşılaşacağımı tahmin etmek bile..."

Hırsından köpürmesine rağmen Susannah sözlerinin devamını getiremedi. Ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan Nate ellerini onun omuzlarına bastırıp yerine oturtmuş ve dudaklarına eğilip o insanı nefessiz bırakan öpüşlerinden biriyle öpmüştü.

Kalbi delicesine çarpan Susannah gözlerini kapatıp sessizce oturmaktan başka bir şey yapamadı.

Birkaç dakika sonra henüz kendine bile gelememişti ki Nate eline sosisli bir sandviç tutuşturdu. "İçine hep- sinden koydurdum," diye açıkladı.

Kocaman sandviçe bakan Susannah içinde sosisten başka turşu, hardal, ketçap, soğan ve ne olduğunu tam olarak anlayamadığı birkaç parça şey daha olduğunu gördü.

"Seni tekrar öpmemi istemiyorsan hemen yemeye başla!" diye tehdit etti onu Nate.

Susannah için en korkutucu tehdit bu olabilirdi an- cak. Nate'in onu öpmesinin üstünden birkaç dakika geç- miş olmasına rağmen hâlâ dizleri titriyor, doğru dürüst düşünemiyordu. Sandviçi hemen ağzına götürdü. Aslın- da berbat bir şeyle karşılaşmayı bekliyordu. Ama lok- malarının ağzında eridiğini, sandviğin son derece lezzet- li olduğunu görünce şaşırdı. Onu mideye indirdikten

sonra tuzlu fıstık paketini de açtı ve hâlâ sıcak olan fıstıkları ağzına atmaya başladı.

Biraz sonra yanlarından bir satıcı daha geçmiş, Nate her ikisine de birer soğuk içecek almıştı.

Susannah yemeğini bitirdiğinde maç çoktan başlamış, her iki taraf da birinci vuruşlarını tamamlamışlardı. Nate uzanıp onun elini tuttu. "Şimdi kendini daha iyi hissediyorsun değil mi?"

Nate'in sıcak bakışları karşısında Susannah büyülenmiş gibi kalakaldı. Her defasında aynı şey oluyordu zaten. Onunla ne zaman göz göze gelse aklı başından gidiyor, eli ayağı çözülüveriyordu.

"Susannah?"

Genç kadın başını sallamakla yetindi. Sonra derin bir nefes alıp kendisini toplamaya çalıştı. "Aslında kendimi çok garip hissediyorum, burada..."

"Neden?"

"Yapma Nate! Etrafına bir baksana, ipek bluzlu, döpiyesli tek insan benim burada!"

"Bu meseleyi hemen hallederiz."

"Yok canım!" Susannah'nın buna inanacak hali yoktu. Nate Townsend bu meseleyi nasıl halledecekti? Onun soyunmasını mı isteyecekti yoksa?

Nate bilmiş bilmiş gülümseyerek yerinden kalktı ve uzaklaştı. Birkaç dakika sonra döndüğünde elinde Mariner'lerin bir tişörtüyle bir beyzbol şapkası vardı.

Susannah ceketini çıkarıp tişörtü ipek bluzunun üstüne giydi. Nate de şapkayı onun başına geçirdi. "İşte!" dedi. "Şimdi tam Mariner'lerin ateşli bir tarafına benzedin."

"Teşekkürler." Susannah dar eteğinin üstünde tişörtün nasıl durduğunu merak ediyordu. Ama bunu fazla da umursadığı yoktu. Nate ile birlikteyken eğleniyordu, önemli olan da buydu.

"Bir şey değil."

Yerlerine tekrar yerleşip dikkatlerini maça verdiler. Beşinci vuruşa gelmişti ve Mariner'ler rakip takıma

göre gerideydiler. Tribünler ise ev sahibi takıma çılgınca tezahürat yapan taraftarlarla doluydu. Herkes Mariner'lerin maçı kazanmasını bekliyor, bunun için de onların atak yapmasını istiyordu.

"Benden kaçırıyordun," dedi Nate. "Nedenini öğrenmek istiyorum."

Susannah ona gerçeği açıklayamazdı, ama yalan söylemek de istemiyordu. Gözlerini sahaya dikip omuzlarını silkerek bunun yeterli bir açıklama olması için sessizce dua etti.

"Susannah?"

Genç kadın Nate Townsend'in bu açıklamayla yetinmeyeceğini tahmin etmişti aslında. "Çünkü beni öptüğün zaman olanlar hoşuma gimiyor," diye parladı.

"Peki, seni öptüğüm zaman ne oluyor? İlk öptüğümde gururuma müthiş bir darbe indirmiştin. Hatırladığım kadarıyla, bunun hoş bir şey olduğunu ama daha fazla bir anlam ifade etmediğini söylemiştin."

Susannah gözlerini önüne dikerek dişlerinin arasından söylendi. "Evet, buna benzer şeyler söylemiştim."

"Yalan mı söylemiştin?"

Susannah derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Yalan söyledim. Ama bunu sen zaten biliyordun değil mi? Yoksa..."

"Yoksa ne?"

"Yoksa bana zorla bir şey yaptırmak istediğinde hemen öpmezdin!"

Nate gülmeye başladı.

"Baştan beri bunu biliyordun! Onun için gururu incinmiş adam numaraları yapma bana!"

"Bunu senin ağzından duymak çok güzel. Aramızdaki elektriklenme çok güçlü Susannah, bunu senin de kabul etmen gerekiyor artık. Ben ilk başta fark ettim."

"Bundan eminim. Ama bir elektrik prizi yanında durmakla yüksek voltajlı ucu açıkta bir kablunun çevresinde dolaşmak arasında fark var. Ben her zaman tehlikeneden kaçırım."

"Ben değil." Nate parmağını onun yanağından ya-

vaşca kaydırarak dudaklarının üstüne kondurdu. "Evet," diye fısıldadı. "Ben her zaman tehlikeden hoşlanırım."

"Bunu daha önce fark etmiştim zaten." Nate'in parmaklarının teması bile Susannah'nın heyecanla titremesine yetiyordu. Ancak genç adam elini çektikten sonra normal bir şekilde nefes almaya başladı.

Gitgide yükselen tezahürat maçta önemli bir gelişme olduğunu gösteriyordu. Gözlerini sahaya çevirdiklerinde Mariner'lerin ayağa geçtiğini gördüler. Bütün taraftarlar atağa kalkmışlar, takımlarını gılgınca alkışlıyor, yürek-lendirici sloganlar atıyorlardı. Nate'in de ayağa kalktığı-nı ve iki parmağını dudaklarının arasına yerleştirerek ısı-lık çaldığını gören Susannah kendini tutamadı. Az sonra o da herkes gibi fırlamış, maçın sonunda öne geçen Ma-riner'leri deliler gibi alkışlıyor, iki elini ağzına götürerek herkes gibi bağıriyordu.

Bir ara gülererek başını çevirdiğinde Nate'in şaşkın bir halde kendisine baktığını gördü. Genç adam onun böyle heyecanlanması, kendinden geçerek bir beyzbol maçın-da tezahürata katılması karşısında şok geçiriyordu sanki.

Nate'in yüz ifadesi Susannah'nın aklını başına toplamasını sağladı. Hemen yerine oturup bacaklarını birleş-tirdi ve gözlerini sahaya dikti. Ama Nate'in bakışlarını yine de üstünde hissedince başını yavaşca ona çevirdi. Yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissediyordu. "Nate... bana neden öyle bakıyorsun?"

"Beni şaşkına çeviriyorsun."

Bu sözler Susannah'nın daha da utanmasına neden oldu. Böyle kendinden geçip çılgınca şeyler yapmakla kendini rezil etmişti!

"Sen adam olacaksın Susannah Simmons," dedi Nate son derece ciddi bir tavrıyla. "İkimiz birlikte harika bir çift olacağız."

"Susannah, nihayet cumartesi günü seni evde bula-bıldım," dedi Emily ablasının evinin kapısından içeri gi-erken. "Michelle ile birlikte şöyle biraz hava alalım de-

dik. Ama önce uğrayıp seni görmek istedik. Bir sakınca-sı yoktur umarım?"

"Hayır, tabii ki yok. Gelin." Susannah yüzüne düşen saçları arkaya itip uykulu gözlerini övüştürdü. "Saat kaç?"

"Sekiz buçuk."

"O kadar geç ha?"

Emily gülmeye başladı. "Unuttum. Sen hafta sonla-rında geç kalkarsın değil mi?"

"Boş ver." Susannah esnemesini gizlemek için eliyle ağzını örttü. "Bir fincan kahve içtim mi kendime gelirim hemen."

Emily ile Michelle onun peşinden mutfığa girdiler. Kahve piştiğinde Susannah kardeşinin karşısındaki san-dalyeye oturdu. Michelle neşeye ellerini sallayıp duru-yordu. Susannah gülümseyerek yeğenine kollarını uzattı. Michelle'in büyük bir mutlulukla kucağına geldiğini gö-rünce de hem şaşırdı hem sevindi.

"Seni hatırlıyor galiba," dedi Emily. O da şaşırmış görünüyor.

"Tabii ki hatırlıyor." Susannah küçük kızın yanakla-rının kokusunu içine çekti. "Seninle harika anlaşıp değil mi ufaklık? Özellikle de sıra erik marmelatı yemeye gel-diğinde?"

Emily güldü. "O hafta sonu Michelle'e bakmayı ka-bul ettiğin için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyo-rum. Robert ile gerçekten baş başa kalmaya ihtiyacımız vardı."

"Hiç düşünme bunu," dedi Susannah. Aslında o haf-ta sonundan asıl kârlı çıkan kendisi olmuştu. Eğer Mic-helle olmasaydı Nate ile tanışmaları daha haftalar süre-bilirdi.

Emily içini çekti. "Bir haftadır seni arayıp duruyo-rum ama hiç evde bulamadım."

"Kayıt makinesine neden mesaj bırakmadın?"

Emily başını iki yana salladı. "O aletlerden nefret ediyorum, biliyorsun. O mekanik sesi duyunca dilim tu-

tuluyor sanki, ne diyeceğimi bilemiyorum. Arada bir sen de beni arayabilirsin ama, değil mi?"

Susannah bir süredir kardeşini özellikle aramaktan kaçınmıştı. Emily'nin ona hemen Nate ile ilgili sorular soracağını biliyor, bunu istemiyordu.

"Her gece geç saatlere kadar çalışıyor muydun?" diye sordu Emily.

Susannah gözlerini masaya dikti. "Pek öyle sayılmaz."

"Öyleyse Nate Townsend ile dışarı çıkıyordun." Emily ablasının bir şey söylemesine fırsat bırakmadan makineli tüfek gibi devam etti. "Yeri gelmişken söyleyeyim Susannah, Robert da ben de şu yeni komşunu çok beğendik. Michelle'e karşı tavrı harikaydı. Üstelik sana nasıl baktığını da gördüm. Bence senden çok hoşlanıyor. Lütfen şimdi kalkıp da bu işe burnumu sokmamamı söyleme bana. Tanrı aşkına, yirmi sekiz yaşına geldin artık! Günün birinde evlenip çocuk çocuğa karışmayı düşünüyorsan daha fazla kaybedecek zamanın yok. Ayrıca, bana sorarsan, Nate'den daha iyi bir adam bulamazsın. Her şeyden önce..."

Emily bir an irkildikten sonra başını salladı. "Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin değil mi?"

"Dinledim."

"Ama bir kulağından girdi, ötekenden çıktı gitti."

"Yanıyorsun. Nate Townsend'in burnuna hemen bir halka geçirmemem için budala olmam gerektiğini söyledin. Anne olma şansımı kaybetmeden onunla evlenmemi istiyorsun."

"Doğru." Emily söylediklerinin bu kadar net bir şekilde özetlenmesine sevinmişti.

Michelle kıpırdanmaya başlayınca Susannah etrafta emeklesin diye onu yere bıraktı.

"Eee?" dedi Emily. "Peki, ne düşünüyorsun?"

"Nate ile evlenme konusunda mı? Bu iş yürümez." Susannah son derece sakın bir sesle konuştu. "Aslında bunun bir çok nedeni var. Ama merakını tahmin etmek

için bir tanesini söyleyeyim. Birincisi benim bir mesleğim var, ama Nate çalışmıyor, üstelik..."

"Nate işsiz mi?" diye bağırdı kardeşi hayretle. "Ama bu nasıl mümkün olabilir? Yani... burası son derece lüks bir site. Üstelik yanılmıyorsam sen yandaki dairenin burasının iki misli büyüklüğünde olduğunu söylemiştin. Eğer işi gücü yoksa bu kadar ağır bir masrafı nasıl karşılıyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Susannah'nın gözleri Michelle'e takılınca bir an Nate'i unuttu. Küçük kızı bu kadar özleyebileceğini tahmin etmemişti. Ayağa kalkıp fincanlarına tekrar kahve doldurdu.

"Bu kahve kafeinsiz değil, öyle değil mi?" diye sordu Emily.

"Evet."

"Tanrım, ben kafeni aslında yıllar önce bıraktım Susannah. Bana kalırsa sen de aynı şeyi yapmalısın. Kafenin zararını biliyor..."

"Pekâlâ Emily." Susannah'nın yeni bir ders dinleyecek sabrı kalmamıştı. Bu arada Michelle de yerde sürüne sürüne yanına gelmiş, teyzesinin geceliğinin eteklerini tutarak ayağa kalkmıştı. Genç kadın yeğenini kucağına aldı.

"Dinle," dedi kardeşine dönerek. "Sen herhalde alışveriş de yapmayı düşünüyorsundur. Michelle'i bana bırak. Rahat rahat işlerini bitirirsin bu arada."

Emily'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Susannah," dedi kekeleyerek. "Seni yanlış duymadım değil mi? Michelle'e bakmaya gönüllü olarak talip oldun, değil mi?"

Bölüm Altı

Hava pırıl pırıl, güneşliydi. Susannah balkon kapısını açtı. Mutfakta yerde oturan Michelle elindeki tahta kaşıkla bir tavaya bütün gücüyle vuruyor ve korkunç bir ses çıkartarak müzik yeteneğini ortaya koyuyordu.

Telefon çaldı. Sussannah arayanın Nate olduğunu biliyordu.

"Günaydın," dedi yanaklarına düşen saçları geriye iterek. Nate'in bu halini daha çok beğendiğini bildiği için giyindikten sonra saçlarını tepesinde toplamamıştı.

"Günaydın," dedi genç adam. "Bir davulcu ziyareti-ne geldi galiba?"

"Hayır, bir davulcu değil, özel biri. Sana da merhaba demek isteyeceğinden eminim. Bekle bir dakika." Susannah ahizeyi bırakıp Michelle'i yerden aldı ve ahizeyi küçük kızın kulağına yaklaştırdı. Michelle aynı anda bir sevinç çığlığı kopardı.

"Sanırım sana günaydın dedi," diye açıklamada bulundu Susannah.

"Michelle mi?"

"Beni ziyarete gelen başka bebek var mı?"

"Simmons'ların kaç kızı var?"

"Sadece Emily ve ben." Susannah güldü. "İnan bana, ikimiz aileye yetmişiz zaten. Başka çocuk düşünmemişler bile."

Nate de güldü. "Peki, evine bir konuk daha gelmesi canını sıkır mı?"

"Tabii ki hayır. Eğer sen kurabiye getirirsen ben de kahve yaparım."

"Anlaştık."

Susannah telefonu kapattıktan sonra Nate'in her tek-lifini nasıl da uysalca kabul ettiğini fark etti. O beyzbol maçından sonra ondan kaçmaktan vazgeçmişti. Her şey-den önce onu reddedecek gücü kendinde bulamıyordu. Buna rağmen bu ilişkinin arkadaşlığın ötesine geçeme-

yeceğini de biliyordu. Nate ile birlikte olmak çok güzel, çok eğlenceliydi, ama sonsuza kadar devam edemezdi. Nate Townsend bulutlu bir günde birden parlayan, insana yaşama sevinci veren bir güneş gibiydi. Yine de böyle günlerde güneş er veya geç bulutların arkasında yok olur, yağmur başlardı. Susannah'nın, Nate ile aralarında uzun vadeli bir ilişki olabileceğine dair hayaller kurarak kendini kandırmaya niyeti yoktu.

Nate geldiğinde Michelle'i hemen kucığına alıp havaya kaldırdı. Küçük kız bundan çok hoşlanmış, sevinç çığlıkları atmaya başlamıştı.

"Emily nerede?" diye sordu Nate.

"Alışverişe gitti. Bir saatten önce dönmeyiz."

Susannah mutfakta kahveleri fincanlara koyup kurabiyeleri tabaklara yerleştirirken Nate de kucığında Michelle ile onun yanına geldi.

"Bayağı büyümüş değil mi?" dedi Susannah.

"Yeni bir diş mi çıkarmış?" Nate bebeğin ağzının içine baktı.

"Olabilir, bir bakayım. "Susannah da Michelle'in ağzını incelemeye başladı.

Nate boşa kalan kolunu onun omzuna dolayarak gülümsedi. "Saçlarını açık bırakmışsın," diye fısıldadı.

Susannah sadece başını salladı. Aslında saçlarını açık bırakması için yüzlerce mazeret uydurabilirdi ama hiçbirisi doğru olmazdı.

"Benim için mi?" diye sordu Nate.

Susannah bir kere daha hafifçe başını sallayarak karşılık verdi.

Susannah farkında bile olmadan ona sarıldı. Nate onu öptüğünde dizleri titiyor, bedeninin ağırlığını zor taşıyordu.

İki yetişkinin birbirine bu kadar yaklaşmasını çok eğlenceli bulan Michelle küçük parmaklarını Susannah'nın saçlarına geçirerek teyzesinin başını Nate'den hızla uzaklaştırdı.

Nate gülümseyerek küçük kızın parmaklarını Susan-

nah'nın saçlarının arasından çıkartıp onu bir kere daha öptü. "Çok tatlısın," diye mırıldandı.

Susannah birden garip bir utangaçlığa kapılıp ondan uzaklaştı. Kahveleri ve kurabiyeleri masaya taşıdı.

Kucağında Michelle ile bir sandalyeye oturan Nate "Bugün için herhangi bir planın var mı?" diye sordu.

"Şey... sanırım bir iki saatliğine büroya gideceğim."

"Ben hiç sanmıyorum."

"Sanmıyor musun?" Susannah şaşırdı.

"Çünkü seni dışarı götürüreceğim." Nate onun üstündeki kaşmir pantolona ve kalın yün kazağa baktı. "Hiç blucinini yok mu?"

Susannah başını salladı. Bir yerlerde bir blucini olması gerekiyordu ama giymeyeli yıllar olmuştu. Üstüne olup olmayacağından bile emin değildi. "Bilemiyorum... En son lisedeyken giymiştim. Şimdi dar gelebilir..."

"Öyleyse git bir dene."

"Neden? Kafandan neler geçiyor yine?"

"Bugün uçurtma uçurmaya gideceğiz," dedi Nate, gayet doğal bir tavırla. Onu duyan daha önce defalarca birlikte bunu yaptıklarını sanabilirdi.

Susannah bir an yanlış duyduğunu sandı. Nate'in sürprizlerine alışıkı aslında. Önce bir iş gününün ortasında gelip onu beyzbol maçına götürmüştü, şimdi de uçurtma sevdasına kapılmıştı anlaşılan!

"Yanlış duymadın. Onun için orada dikilip gözlerini kocaman açarak bana bakma!"

"Ama... uçurtma... çocuklar içindir. Yâpma Nate!" Susannah'nın sesi yükseldi. "Benim bir uçurtmam bile yok. Ayrıca uçurtmayı anneler babalar çocuklarıyla birlikte uçururlar. Bu onlara göre bir şeydir sadece."

"Hayır, herkes uçurtma uçurmanın keyfini çıkarabilir. O kadar şaşıрма bakalım. Büyüklerin de eğlenmeye hakları vardır değil mi? Ayrıca uçurtmam yok diye de endişelenme. Ben kocaman bir tane yaptım. Şimdi gidip onu deneyeceğiz."

"Sen... sen uçurtma mı yapın?" Susannah açık açık

gülmek için kendini zor tuttu. Kendisi bu tür şeyleri en son ilkokuldayken yapmıştı.

Odasına girip dolabında nihayet blucinini bulduğunda Emily de Michelle'i almak için dönmüştü. Ona kapıyı Nate açtı. Susannah'nın yatak odasının kapısı aralık olduğundan içerideki konuşmaları duyabiliyor, tek kelimesini kaçırmamak için de hareketsiz duruyordu. Emily'nin Nate'e neler söyleyebileceğini düşündükçe sırtından soğuk terler boşalıyordu. Kardeşi ilk iş olarak Susannah'nın aslında ne kadar iyi bir eş olabileceğini anlatmaya başlayabilirdi. Genç kadın telaşla blucinini bacaklarına geçirdi. Bir an önce içeri dönmeliydi.

"Nate, Michelle'in bakımına yardım etmen ne nazik bir davranış," dediğini duydu Emily'nin.

"Önemli bir şey değil," diye karşılık verdi Nate. "Susannah da şimdi dışarı çıkar zaten. Parkta uçurtma uçurmaya gideceğiz. Susannah blucinini giyiyordu."

Kısa bir sessizlik oldu. "Susannah blucin giyip parka uçurtma uçurmaya mı gidecek?" dedi Emily. "Yani gerçekten seninle birlikte çıkmayı, parka gitmeyi kabul etti mi?"

"Elbette. Bunda bu kadar şaşacak ne var?" dedi Susannah odasından çıkıp salona geçerek. "Senin alışverişin nasıl geçti?"

Emily'nin ağzı bir karış açık kalmış, şaşkın gözlerle bir Nate'e bir Susannah'ya bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu.

"Emily?" Susannah elini kardeşinin yüzünün önünde sallayarak onu kendine getirmeye çalıştı.

"Oh şey.... alışveriş gayet iyi gitti. İstedğim baharatları ve taze sebzeleri buldum." Emily şaşkınlığından hâlâ kurtulamamıştı. Söylediklerini ispatlamak ister gibi elindeki alışveriş torbasını havaya kaldırdı.

"Güzel," diye atıldı Susannah, kardeşinin bu abartılı tepkisini yumuşatmak için. "Michelle de hiç sorun çıkarmadı. İstedğin zaman onu yine bana bırakabilirsin."

Emily'nin gözleri biraz daha irileşti. Yutkunarak ba-

şını salladı. "Teşekkürler... Bırakırım tabii..."

Parktaki çimenlerin üstünde oturan Susannah, 'Gözyüzü Nate'in gözleri kadar mavi,' diye düşündü. Genç adam koşarak uçurtmasını uçuruyor, rengârenk uçurtma rüzgârda salınarak gözyüzünde daireler çiziyordu. Eylül sonundaydılar. Susannah bundan sonra bu kadar güzel, güneşli bir gün bulabileceklerini sanmıyordu.

Genç kadın gözlerini kapatarak yüzünü güneşe çevirdi. Park uçurtma uçuran çocuklar ve büyüklerle doluydu. Susannah başını arkaya atarak kahkâhlarla gülmek istiyor, uzun zamandır kendisini hiç bu kadar mutlu ve neşeli hissetmediğini düşünüyordu.

"Yorgunluktan bittim," dedi Nate, onun yanına yere çökerek. Sırtüstü uzanıp kollarını ve bacaklarını iki yana açtı.

"Uçurtma nerede?"

"Uçurtması olmayan çocuklardan birine verdim."

Susannah gülümsedi. İşte bu tam Nate'e uygun bir davranıştı. O uçurtmayı yapmak için saatlerini vermiş, sonra da bir an düşünmeden bir çocuğa armağan etmişti.

"Aslında uçurtmayı alsın diye çocuğa neredeyse yalvardım yoksa yorgunluktan ölmek üzereydim," diye devam etti Nate. "Bir başkası aksini iddia ederse sakın inanma, uçurtma uçurmak dünyanın en ağır işlerinden biridir."

İş, Susannah'nın Nate ile tartışmaktan kaçındığı konulardan biriydi. Nate ilk baştan beri ona son derece açık ve dürüst davranmıştı. Susannah ona eğer mesleğiyle ya da çalışmamasıyla ilgili bir soru sorarsa açık ve dürüst bir cevap alacağını biliyor, bunu duymaktan korkuyordu.

Sonuç olarak bilmediği şeyden zarar gelmezdi. Nate'in para sorunu olmadığı belliydi. Geçim zorluğu diye bir şey de tanıımıyordu. Susannah'yı endişelendiren onun tavrıydı. Nate hayata büyük bir macera olarak bakıyor, her gün ilgisini çeken yeni bir şey buldukça onunla gü-

nünü gün etmekten zevk alıyordu. Hiçbir şey o anı yaşamamasından daha önemli olamazdı Nate için.

"Yüzün asıldı," dedi genç adam, elini onun ensesine koyup başını kendisine doğru çekti. Sıcak solukları birbirlerinin yüzünde dolaşıyordu. "Canın mı sıkıldı?"

Susannah hayır anlamında başını salladı.

"Öyleyse mesele nedir?"

"Hiçbir şey yok."

Nate bir an durakladıktan sonra gülümsedi. "İyi ki hukuk fakültesine gitmekten vazgeçmişsin. Eğer avukat olsaydın jüriyi kandırmayı asla başaramazdın."

Bir zamanlar hukuk fakültesine gitmeyi gerçekten düşünmüş olan Susannah şaşkınlıkla ona baktı.

"O kadar şaşırma. Hukuk fakültesine gitmeyi düşün-
düğünü Emily anlattı bana."

Susannah gözlerini kırptırdı, sonra gülümsedi. Sağ-
ma sapan endişelerle bu güzel günün keyfini kaçırmaya
niyeti yoktu.

"Öp beni Susannah," diye fısıldadı Nate. Susan-
nah'nın gözlerinin içine baktığında yüzündeki o şakacı
ifade kaybolmuş, ciddileşmişti.

Genç kadın telaşla çevresine bakındı. Park insanlarla
doluydu.

"Hayır," diye fısıldadı Nate. "Öyle gizlice, kaçamak
bir öpüş istemiyorum. Etrafta ne kadar insan olursa ol-
sun beni doğru dürüst öpmeni istiyorum."

"Ama..."

"Eğer sen öpmezsen ben öperim, o zaman da parkta-
ki herkesin etrafımızda birikeceğinden emin olabilirsiniz
tattım."

İtiraz ederse başına gelecekleri anlayan Susannah
eğilip onu hafifçe öptü. Ama sadece bu bile damarların-
daki kanın delice akmaya başlamasına, sırtında yakıcı
ürpertilerin dolaşmasına yetmişti.

Susannah geri çekildiğinde, "Her zaman bu kadar
cimri misindir?" diye sordu Nate.

"Kalabalık içindeyken evet."

Nate gülümsedi. Sonra derin bir nefes alıp yerden fırladı. Ayağa kalkarken Susannah'nın elini tutup onu da kaldırmayı ihmal etmemişti. "Açlıktan ölüyorum," diye söylendi. Kolunu genç kadının omuzlarına dolayıp onu kendine doğru çekti ve kulağına eğildi. "Ama aç olan midem değil," diye fısıldadı. "Senin için çıldırıyorum Susannah Simmons. Bu konuda mutlaka bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Umarım çok erken gelmedim," dedi Susannah, kardeşinin Capitol Hill'deki evinden içeri girerken. Emily onu pazar günü yemeğe davet ettiğinde amacını gizleme zahmetine katlanmamıştı. Susannah'nın Nate Townsend ile ilişkisi hakkında konuşmak için can atıyordu. Bir hafta önce olsa Susannah bu daveti geri çevirmek için bir mazeret bulurdu. Ama koca cumartesi gününü Nate ile geçirdikten sonra kafası o kadar karışmıştı ki, kadın erkek ilişkisi meselelerinde çok daha mantıklı ve tecrübeli görünen kız kardeşiyle bu konuyu konuşmayı kendisi de istiyordu.

"Zamanlaman harika," dedi Emily mutfaktan çıkıp onu karşıladığında. Önünde bir önlük bağlıydı. Arkada ördüğü saçları neredeyse sırtının ortasına kadar iniyordu.

Susannah kardeşine getirdiği şarabı uzattı. "Umarım yemek için uygundur."

"Ne kadar düşüncelisin," diye mırıldandı Emily. Peşinde ablasıyla tekrar mutfığa döndü. Emily'nin evi eski, kocaman evlerdendi. Mutfığı ise küçük bir daire büyüklüğündeydi. Susannah tezgâhın üstünde sıralanan kavanozları baktı. Emily reçellerini, salçasını evde yapar, rengârenk kavanozları mutfağın her köşesini doldururdu.

"Ne pişiriyorsun böyle? Nefis kokuyor."

"Mercimek çorbası."

Emily fırını açıp içinden tepsiyi çıkardı. "Sabahleyin de taze elmalı pay yaptım. Doğal gübreyle yetiştirilmiş

elmalardan almıştım. Onun için merak etme."

"Güzel." Aslında elmaların ne tür gübreyle yetiştirildiği Susannah'nın umurunda bile değildi.

"Michelle nerede?" Baba kız ortada görünmüyorlardı.

Emily'nin yüzünde suçlu bir ifade belirince Susannah onun kendisiyle yalnız kalıp konuşmak için bayağı plan program yaptığını anladı. Anlaşılan kocasıyla kızını evden kovalamıştı.

"Parkta gününüz nasıl geçti?"

Bu sorunun ardından uzun bir sorgulama faslının geleceğini anlayan Susannah mutfaktaki yüksek taburelerden birine oturdu. "Çok iyiydi. Çok eğlendik."

"Nate'den hoşlanıyorsun, değil mi?"

Hoşlanmak hiç de doğru seçilmiş bir sözcük değildi. Direnmek için elinden geleni yapmasına rağmen Susannah, Nate Townsend'e deli gibi aşık olduğunun farkındaydı.

"Evet, hoşlanıyorum," diye karşılık verdi, bir an durakladıktan sonra.

Bu itiraf Emily'nin çok hoşuna gitmişti. "Tahmin etmiştim." Bir tabure çekip ablasının yanına oturdu. Emily'nin elleri genellikle bir şeylerle meşgul olurdu. Nitekim oturur oturmaz örgüsüne uzandı.

"Evet, bekliyorum," dedi Susannah sabırsızca.

"Neyi?"

"Çekeceğin nutku."

Kardeşi hafifçe gülümsedi. "Kafamı toplamaya çalışıyordum. Her şeyi en iyi şekilde değerlendiren her zaman sen olmuştur. Okuldayken de ben hep zorlanırdım, sen hep en yüksek notları alırdın."

"Okuldaki sınav kâğıtlarıyla gerçek hayat birbirinden çok farklı," dedi Susannah. Nate konusunda ne yapması gerektiğini öğrenmek için bir ansiklopediye bakıp kafasındaki soruların cevaplarını orada buluvermesi ne kadar da kolay olurdu aslında.

"Bunu ben biliyorum ama senin bildiğinden emin

değirdim.

Susannah da aslında Nate ile tanışmaya kadar bundan pek emin değildi. "Emily," dedi, midisinin kasıldığını hissediyordu. "Sana bir şey sormak istiyorum... çok önemli. Robert'ı sevdiğini nasıl anladın? Birbirinize uygun olduğunuzu, evlenirseniz mutlu olacağınızı anlamayı sağlayan neydi?" Susannah kartları açık oynadığının farkındaydı ama sözcüklerle oynama noktasını çoktan aşmıştı. Katı gerçekleri öğrenmek istiyordu.

Kardeşinin yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi. "Vereceğim cevabın hoşuna gideceğini pek sanmıyorum," diye mırıldandı. "Robert beni ilk öptüğünde anlamıştım bunu."

Nate ile ilk öpüşmelerinin etkisini hatırlayan Susannah neredeyse oturduğu yerden düşecekti. "Nasıl oldu?"

"Ormanda yürüyüşe çıkmıştık. Uzun bir yürüyüşten sonra yorulup dinlenmeye karar verdik. Robert sırt çantamı çıkarmama yardım etti. Sonra gözlerimin içine baktı ve... eğilip beni öptü. Onun da bunu daha önceden planlayarak yaptığını sanmıyorum çünkü geriye çekildiğinde yüzünde en az benimki kadar şaşkın bir ifade vardı."

"Sonra ne oldu?"

"Robert kendi sırt çantasını da yere bıraktı ve beni öptüğü için kızıp kızmadığımı sordu. Ben de tabii bunun çok hoşuma gittiğini söyledim. Sonra yere oturduk... ve beni tekrar öptü. Bu seferki ilkinden farklıydı, çok daha şiddetliydi." Emily içini çekti. "Dudakları benimkine dokunduğu anda nefes alamaz, düşünemez, kıpırdamaz olmuştu. Robert geri çekildiğinde öylesine titriyordum ki bir an hastalandığımı, bana fiziksel olarak bir şeyler olduğunu sandım."

"Yani.... aranızda ani bir elektriklenme olmuştu?"

"Kesinlikle öyle."

"Ve daha önce çıktığın erkeklerin hiçbirisiyle böyle bir duygu yaşamamıştın?"

"Asla."

Susannah kaşlarını çatı. "Haklısın, diye mırıldandı.

"Nate seni öptü ve benzer şeyler mi hissettin?"

Susannah başını salladı. "Elektrik çarpmışa döndüm."

"Tanrım, zavallı Susannah! Şimdi de ne yapacağını bilemiyorsun, değil mi?"

"Bilemiyorum."

"Aşık olabileceğin hiç aklına gelmemişti değil mi?"

Susannah başını yavaşça iki yana salladı. Üstelik bu en kötü zamanda gelmişti başına. Bölüm başkanının kim olacağı neredeyse bir hafta sonra belli olacaktı. Ama Nate'e aşık olursa hayatının bütün akışı değişebilirdi. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi hayattan tam olarak ne istediği konusunda da kuşkuya düşmüştü. Oysa birkaç hafta öncesine kadar kafası bu konuda son derece beraktı.

"Evlenmeyi düşünüyor musun?" diye sordu Emily doğrudan.

"Evlilik mi?" diye mırıldandı Susannah. İki insan birbirlerine aşık olduklarında doğal olarak evlenirlerdi. Gerçi kendisi duygularını itiraf etmeye hazırda ama Nate'in duygularının kendisinininkiler kadar güçlü olduğundan emin değildi. Ayrıca Nate'in bir ömür boyu sürecektir bir ilişkiye hazır olduğundan da emin değildi. Hoş, kendisinin de evliliğe hazır olup olmadığını bilmiyordu ya...

"Bil.... bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bu konuyu konuşmadık." Aslında aralarındaki ilişkinin niteliği konusunda hiçbir şey konuşmamışlardı.

"İnan bana eğer konuyu Nate'in açmasını beklersen hayatının sonuna kadar beklemek zorunda kalırsın. Erkekler evlilikten söz etmekten hiç hoşlanmazlar. Bu meseleyi halletmek tamamen bize, kadınlara düşer."

"Yapma Emily..."

"Ciddi söylüyorum. Havva'nın Adem'e elmayı yedirmesinden beri erkekleri ehilleştirme görevi kadınlara kalmıştır. Üstelik onları evlenmeye ikna etmek de en zor konulardan biridir."

"Ama Robert kendisi evlenmek istedi, değil mi?"

"Saçmalama. Robert da tıpkı diğer erkekler gibi. Asıl isteğinin benimle evlenmek olduğuna onu ikna etmek için canım çıktı. Bu işlerde zeki olmak gerekiyor Susannah. Benimle evleninceye kadar Robert'ın peşinden koştum, ama o her zaman kendisinin beni zorla evlenmeye ikna ettiğini sanıyor. Önemli olan bu izlenimi verebilmek." Emily bir kahkaha attı.

Susannah ise Robert ile tanıştığı andan itibaren Emily'yi görür görmez onun dizlerinin üstüne çöktüğünü ve kardeşine evlenme teklif ettiğini sanıyordu.

"Bilemiyorum Emily," dedi içini çekerek. "Kafam öyle karışık ki. Böyle bir erkekten nasıl hoşlanabildiğimi bile anlamıyorum! Son derece saçma bu! Dün parktan döndükten sona ne yaptık biliyor musun? Nate evden kasetlerini getirdi ve videonun karşısına geçip oyun oynadık. Bunu ben yaptım! Düşündükçe hâlâ yaptığıma inanamıyorum. Zaman kaybindan başka bir şey değildi."

"Peki, eğlendin mi?"

İşte Susannah'nın asla cevaplamak istemediği sorulardan biri de buydu. Mide kasları ağrıyınca kadar gülmüş, birbirlerini yenmek için her türlü numarayı denemişlerdi.

Nate onun kulağının arkasında hassas bir nokta keşfetmiş ve Susannah ondan fazla sayı yapacağı anda o noktayı öpmeye başlayarak dikkatini dağıtmıştı. Tabii Susannah da onun hassas noktasını keşfetmekte gecikmemiş, aynı hileyi ona karşı kullanmıştı. Sonuçta, oyunu filan unutmuşlar, birbirlerini daha iyi tanımanın yolunu bulmuşlardı.

"Eğlendik," diye karşılık verdi kardeşine yalnızca.

"Peki ya uçurtma uçururken?"

Kardeşi bir konuyu kapatması gerektiğini hiçbir zaman bilmezdi zaten. "O zaman da eğlendim," dedi Susannah isteksizce. "Perşembe günü beyzbol maçına gittiğimizde de eğlendim, tamam mı?"

"Yani Nate seni Mariner'lerin maçına mı götürdü?"

"Ama maç öğleden sonraydı! Yani işi bırakıp maça mı gittin?"

Susannah, Nate'in onu iş yerinden neredeyse kaçırdığını anlatmadan başını sallamakla yetindi. "Yine sana ve Robert'a dönelim," dedi konuyu değiştirmek için.

"Aslında evlenmeyi kendisinin istediğine onu nasıl ikna ettiğimi merak ediyorsun değil mi? Aslında çok da zor olmadı."

Emily için bu çok zor olmayabilirdi ama Susannah kendi durumunun çok farklı olduğundan emindi. Her şeyden önce Nate'i bu konuda ikna etmeyi isteyip istemediğini bilmiyordu. Yine de gelecekte fikrini değiştirebilirdi. Bu işleri öğrenmesi fena olmazdı onun için. Kardeşinin anlattıklarını dinleyecek ve bu taktikleri deneyip denemeyeceğine daha sonra karar verecekti.

"Eski bir atasözü vardır hani? Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer derler, biliyorsun. Bu sözün doğruluğundan emin olabilirsin hayatım."

"Öyleyse başım derste," dedi Susannah. Tanrım, Nate ondan çok daha iyi bir aşçıydı. Ne pişirirse pişirsin Nate'i bu yolla etkileyemeyeceği açıktı.

"Hemen her şeyi abartma," diye atıldı Emily. "Yani doğru dürüst bir şey pişirmeyi bilmiyorsun diye hayatın başlamadan bitecek değil."

"Evlilik hayatım öyle. Ben bir çorba bile yapamam. Bunu gayet iyi biliyorsun."

"Susannah lütfen kendine haksızlık edip durmaktan vazgeç. Sen hem çok güzel hem de çok zeki bir insan. Nate seninle evlenirse kendisini dünyanın en şanslı erkeği saymak zorunda."

Evlilik konusunu tartışmaya başlamışlar ve Susannah'nın kafası iyiden iyiye karışmıştı. "Ben... Nate'in evliliğe uygun biri olup olmadığını bilemiyorum... Doğrusunu istersen aynı kuşku beni için de taşıyor..."

Ama Emily bunları umursamadı. "Sana çok basit bir tarif vereceğim. Bununla başlayacaksın, devamını sonra getiririz."

"Basit bir şey mi? Anlamıyorum."

"Kurabiye," dedi Emily. "Evde yapılmış kurabiyeleri sevmeyecek bir erkek yoktur." Ablasının bakışlarındaki kuşkuyu fark edince heyecanla atıldı. "Doğru söylüyorum, kurabiye pişiren bir kadına direnemez. Kurabiyeler ona annesini, bir yuvanın sıcaklığını hatırlatır." Emily içini çekti. "Dünya kurulduğundan beri erkekler bu duygularıyla savaşırız zaten."

"Hangi duyguyla?"

"Hangi duyguyla olacak, bir yuvanın sıcaklığına duydukları özlemle! Hepsi de bir aileleri, sıcak bir yuvaları olsun isterler ama nedense bunu kabul etmekte zorlanırlar!"

"Şimdi sen söyleyince aklıma geldi, Nate çikolatalı kurabiyeyi çok sevdiğini söylemişti."

"Gördün mü işte?"

Susannah, Emily'yle bunları konuştuğuna kendisi de inanmıyordu! Evet, Nate ile iyi vakit geçiriyorlar, birlikte olmaktan zevk alıyorlardı ama bu en kısa zamanda kiliseye koşmalarını gerektirmezdi.

Buraya kız kardeşiyle biraz konuşmaya, Nate ile ilişkisi ve kuşku konusuna içini dökmeye gelmişti ama daha ne olduğunu anlamadan evlilikten, kurabiyelerden bahsetmeye başlamışlardı. Emily bu hızla devam ederse onu bir hafta sonra evlendirir, dokuz ay sonra da yeğeni ni kucagına almak isterdi.

O akşam daha geç saatlerde Nate, "Kardeşinde yemek nasıl giti?" diye sordu.

"Yemek çok güzeldi," dedi Susannah çabucak. "Emily ile havadan sudan gevezelik ettik."

Nate onu kollarının arasına aldı. "Seni özledim."

"Ben de," diye fısıldadı Susannah.

Genç adam parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. "Saçlarını bugün de açık bırakmışsın," diye mırıldandı.

"Evet... Emily de açık bıraktığım zaman bana daha

çok yakıştığını söylüyor." Susannah konuşmakta zorluk çekiyordu. Nate ne zaman ona dokunsa aynı şey oluyordu zaten. Dizlerinin bağı çözülüyor, onun temasından başka bir şey düşünemez oluyordu. Her şey çok hızlı geliyordu. Buna henüz hazır değildi. Üstelik Nate'in de hazır olduğundan kuşkuluydu.

Nate onu öptüğünde Susannah ellerini onun göğsüne dayayarak itmek istedi. Ama genç adamın dudakları, boynunda dolaşmaya başladığında her şeyi unuttu. Kollarını onun boynuna dolayıp tekrar dudaklarına uzattı.

Yeniden öpüşüklerinde ikisinin de gırtlğından boğuk bir inilti yükseldi. Birbirlerine sınıksız sarıldılar.

Nate kendi dairesine döndüğünde Susannah alt üst olmuştu. Ne yaptığına farkında bile olmadan doğrudan telefonun yanına gitti. Ahizeyi eline alıp uzun uzun kaşlarını çattı. Sonra kardeşinin numarasını çevirdi.

Emily karşı taraftan telefonu açtığında Susannah derin bir nefes aldı. Sonra sorusunu bir solukta soruverdi. "Sende çikolatalı kurabiye tarifi var mı?"

Bölüm Yedi

Çikolatalı kurabiye tarifi mutfaktaki çekmecelerden birinin en dibindeydi. Susannah nihayet kendini toplamış ve onları alelacele pişirip Nate'e ikram etme isteğini dizginleyebilmişti.

Pazartesi sabahı işe gittiğinde nasıl bir çılgınlık krizinin eşiğine geldiğini daha iyi anladı. Şirketin yönetim kurulu başkan yardımcısı olması an meselesiydi. Bu konuma gelebilmek için yıllardır deli gibi çalışmış ve hedefine varmasına çok az bir şey kalmıştı. Sırf Nate Townsend onu öptüğü zaman dizleri titriyor diye bu kadar önemli bir şeyi boşvermesi nasıl düşünülebilirdi? Gösterdiği tepki abartılıydı. Tabii bu da anlaşılabilir bir şeydi, şimdiye kadar hiçbir erkekten bu kadar çok hoşlanmamış, bu kadar çok etkilenmemişti. Ama artık aklını başına toplamasının zamanı gelmişti.

"Sizi arıyorlar," dedi sekreteri. Bir an dūrakladıktan sonra ekledi. "Sanırım geçen hafta buraya gelen o hoş genç adam."

Nate! Susannah omuzlarını dikleştirip ahizeye uzandı. "Ben Susannah Simmons."

"Günaydın güzelim."

"Günaydın Nate. Senin için ne yapabilirim?" Susannah'nın sesi gergindi.

Nate bir kahkaha attı. "Benim için ne mi yapabilirsin? Bunun cevabını gerçekten duymak istiyor musun tatlım?"

"Nate..." Susannah gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Lütfen. Çok işim var. Ne istiyorsun?"

"Vücudundan başka mı?"

Susannah'nın yanakları kıpkırmızı kesildi. "Bence bu konuşma burada sona ermek zorun..."

"Pekâlâ, pekâlâ, özür dilerim. Az önce uyandım. Yaşamda yapup seninle birlikte bugün bir yerlere kaçmanın ne kadar güzel olabileceğini düşündüm. Arabayla

kumsala gitmeye ne dersin? Kabuk ve taş toprak, kumdan kaleler yaparız. Sonra da bir ateş yakıp..."

"Sana bir şey hatırlatmak istiyorum. Bir defa ben kalkalı saatler oldu. İkincisi, benim bir işim olduğunu unuttun sanırım. Hem de önemli bir iş. En azından benim için önemli. Şimdi benden ne istediğini sorabilir miyim?"

"Öğle yemeğini birlikte yiyelim."

"Bugün olmaz. Bir randevum var."

"Pekâlâ." Nate içini çekti. "Peki akşam yemeğine ne dersin? Sadece sen ve ben, baş başa?"

"Bu gece geç saatlere kadar çalışacağım. Yine de teklifin için teşekkürler."

"Susannah!" diye bağırdı Nate sabırsız bir ifadeyle. "Her şeye yeni baştan mı başlayacağız? Benden kaçmanın hiçbir şey değiştirmeyeceğini artık anlamış olman gerekir."

Belki değiştirmeyecekti ama yine de bir yararı olurdu herhalde. "Dinle Nate, gerçekten çok işim var. Bu konuşmaya başka bir zaman devam etsek ne dersin?"

"Mesela gelecek yıl filan değil mi? Seni tanıyorum artık. Ben gelip zorla çıkarmazsam sen önümüzdeki on beş yıl boyunca kafanı kuma gömmeye devam edersin. Yemin ederim, senin kadar inatçı bir kadın görmedim!"

"Hoşçakal Nate."

"Susannah, akşam yemeğine ne diyorsun? Hadi gel, fikrini değiştir. Konuşmamız gereken bir yığın şey var."

"Olmaz. Yalan söylemiyorum Nate. Bu akşam gerçekten çalışmam gerekiyor. Ne bugün ne de bu gece dışarı çıkıp oynayacak zamanım yok."

"Tanrım!" diye bağırdı Nate. "Şiddetli bir darbeydi bu."

"Belki de tam hedefe geldi, ne dersin?"

Kısa bir sessizlikten sonra, "Belki," diye mırıldandı Nate. Sesi düşünceliydi. "Ama kapatmadan önce bir şey öğrenmek istiyorum. Seni bir daha ne zaman görebileceğim?"

Susannah önündeki randevu defterine uzanıp sayfaları karıştırdı. "Perşembe günü öğle yemeğine ne dersin?"

"Pekâlâ. Perşembe öğleyin görüşürüz."

Susannah telefonu kapattıktan sonra uzun süre elini ahizenin üstünden kaldırmadı. Öğleden sonrayı Nate ile birlikte kumsalda geçirme fikri aslında ne kadar da cazip gelmişti! Bu adamın yaptığı bütün tekliflerin böyle aklını başından alması çılgınlıktan başka bir şey değildi. Koskoca meslek hayatını tehlikeye düşürüyordu. Bu konuda mutlaka bir önlem almak zorundaydı, ama ne yapacağını bilmiyordu.

Bir saat kadar sonra Mrs. Brooks kapısını yavaşça vurdu ve ardından içeri girdi. Elinde kocaman bir demet kırmızı gül vardı. "Bunlar şimdi geldi efendim."

"Bana mı?" dedi Susannah şaşkınlıkla. Mutlaka bir yanlışlık olmalıydı. Kimse ona daha önce kırmızı güller göndermemişti.

"Kartın üstünde sizin adınız var," dedi sekreteri. Küçük beyaz zarfı bulup uzattı.

Mrs. Brooks odadan çıktıktan sonra Susannah kartı okudu. Güller Nate'den geliyordu. Arayıp rahatsız ettiği için üzgün olduğunu yazmıştı. Susannah'nın haklı olduğunu, şimdi dışarı çıkıp oyun oynamanın sırası olmadığını söylüyordu. Kartın altına da 'Sevgiler' deyip imza atmıştı. Susannah gözlerini kapayıp kartı göğsüne bastırdı. Nate Townsend'e köpürüyordu! Bu kadar harika bir adam olmasa olmaz mıydı sanki! O zaman her şey nasıl da kolaylaşıverecekti!

Susannah'nın işi o akşam tahmininden erken bitti. Eve döndüğünde saat henüz yediyi yeni geçmişti. Evi karanlık ve bomboştu... aslında her gece böyleydi. Onun için Susannah neden bu akşam bundan bu kadar etkilenmediğini anlayamıyordu.

Kendini birden Nate'in kapısının önünde buldu. Onunla tanıştığından beri edindiği kötü huylardan biri de buydu işte. Hiç düşünmeden, aklına estiği gibi davra-

nı vermek! Nate'den uzak durmak için aldığı bütün kararlar rağmen bunu bir türlü uygulayamıyordu.

"Susannah!" dedi Nate kapıyı açıp da onu karşısında görünce. "Bu ne kadar güzel bir sürpriz böyle!"

"Ben... sadece güllere ne kadar sevindiğimi söylemek istedim. Çok güzel güllerdi... davramışın da çok nazikti."

"İçeri girsene. Sana kahve yapayım."

"Hayır, teşekkürler. Evde işlerim var, ama önce sana teşekkür etmek istedim... ayrıca telefonda kabalık ettiysem özür dilemek istiyorum. Pazartesi sabahları genellikle aksi olurum."

Nate gülerken kapının pervazına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Doğrusunu istersen, Özür dilemesi gereken benim. Sana sabahleyin telefon etmemem gerekirdi. Bencillik ve düşüncesizlik ettim. Önemli bir işin var ve bu günler senin için çok kritik. Şu atamanın bu haftalar içinde belli olacağını söylemiştin değil mi?"

Susannah başını salladı.

"Buna inanmakta zorluk çekebilirsin ama o görevi almanı engelleyecek hiçbir şey yapmak ya da söylemek istemiyorum. Sen son derece çalışkan, işine bağlı bir insansın. Lima'nın ilk kadın başkan yardımcısı olma onurunu da çoktan hak ettin bence."

Susannah'nın kafası karıştı. Tanıdığı kadarıyla Nate, sıkı çalışmayı ve onun getireceği ödülleri önemseyecek bir insan değildi.

"Eğer o göreve getirilirse..." dedi. gözlerini Nate'in yüzünden ayırmadan. "Eğer o göreve getirilirse, aramızda birçok şey değişecek... Yani seninle benim aramda... Seninle birlikte olabilmek için pek fazla zamanım kalmayacak."

"Yani sık sık sokağa çıkıp oyun oynayacak zamanın olmayacağını mı söylemek istiyorsun?" Nate'in dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. Susannah'nın sabahleyin söylediği sözcükleri seçmişti özellikle.

"Evet, öyle."

"Bunu kabul edebilirim... ancak..." Genç adam tereddüt etti.

"Ne?" diye sordu Susannah. Nate kaşlarını çatmış, düşünceli görünüyordu. Bu ona uygun bir davranış değildi hiç. "Söylesene," diye ısrar etti genç kadın.

"Hayallerini gerçekleştirmek için elinden gelen her şeyi yapmanı istiyorum Susannah. Ama düşmemek için dikkat etmen gereken çukurlar olduğunu unutma."

Kaş çatma sırası Susannah'daydı. Nate'in neden söz ettiğini anlamıyordu.

"Bütün söylemek istediğim ne biliyor musun? Şu başkan yardımcılığı senin için çok önemli diye kim olduğunu, ne olduğunu unutma. Daha da önemlisi bunun bedeli olduğunu unutmama." Nate sözlerini bitirdiğinde doğrulup onu kollarının arasına aldı ve uzun uzun öptü. Sonra geri çekildi.

Susannah bir an tereddüt ettikten sonra tekrar onun kollarının arasına sökülde. Nate'in kollarının arasında olmak sanki dünyanın en doğal şeyiydi. Gerçi ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı ama sesindeki sevgi ve şefkat yüreğini eritmeye yetmişti. Daha sonra yalnız kaldığında bu sözlerin anlamını düşünecekti.

Susannah geceyarısı uyanıp yastığını düzeltti, battaniyeyi omuzlarının üstüne çekti. Baş ucundaki dijital saatte baktığında yatalı sadece iki saat olduğunu anladı. Neden uyandığını bilmiyordu. Esneyerek tekrar gözlerini kapattı. Şirketin başkan yardımcılığına getirileceğini hayal etti. Herhalde akşam gazetesinde hakkında güzel bir yazı yazılacak, ekonomi dergilerinde de kısa bir haber verilecekti.

Birden Nate'in sözlerini hatırladı. Kim olduğunu asla unutmaması gerektiğini söylemişti Nate. Peki kimdi o? Bu sorunun çeşitli cevapları olabilirdi. Ülkenin en büyük spor malzemeleri şirketinin müstakbel başkan yardımcısı Susannah Simmons'tu o. Bir evlat, bir kız kardeş, bir teyzeydi... Birden bir yumruk yemişi gibi sarsıldı. Bir

kadındı o! Nate'in söylemeye çalıştığı buydu. Emily'nin de pazar günü anlatmaya çalıştığı buydu. Susannah hayatındaki hedeflerini belirleyip kendini işine adanmış bir kadının kadını tarafını tamamen gözardı etmişti. Hayatının bu yönüyle ilgilenmesinin zamanı gelmişti artık.

Susannah ertesi gün işten döndüğünde doğruca mutfaka girdi. Yeni aldığı mikseri kutusundan çıkardı. Emily'nin verdiği tarife göre üç düzine çikolatalı kurabiye olacaktı. Mikser, kurabiye kalıpları, kurabiye malzemesi için verdiği bütün paraları toplarsa her kurabiyenin maliyeti neredeyse beş dolara geliyordu.

Ama bu umurunda bile değildi! Gerçi ne olduğundan pek emin değildi ama önemli bir şeyi ispatlayacaktı! Emily'nin söylediklerine aslında inanmıyordu tabii, yine de bir kere deneyecekti. Belki de kendi kendisine bir şey ispatlamak istiyordu. Bildiği tek şey, şu çikolatalı kurabiyeleri yapmak için duyduğu dayanılmaz istektir!

Emily'nin verdiği tarifi bir kere daha okudu. Bu iş sandığı kadar zor olmayacaktı galiba. Her şeyden önce gerekli bütün malzeme alınmış, tezgâhın üstüne sıralanmıştı. Gömleğinin kollarını yukarı kıvrıdıktan sonra eski bir gömleği de kollarını arkada belinden bağlayarak önlük yerine taktı. Emily'yi ne zaman mutfakta görse önünde mutlaka bir önlük oluyordu. Demek ki önlük önemliydi.

Yağı ve şekeri mikserle güzelce karıştırdıktan sonra yumurtaları kâsenin kenarında ustalıkla kırdı. Ama kabuklardan biri kâsenin içine düşünce, "Kahretsin!" diye söylendi. Hızla dönen mikser, kabuğu bir anda binbir parçaya bölmüştü. Ne yapabiliirdi? Alt tarafı kurabiyede biraz daha fazla protein... ya da kalsiyum olurdu değil mi? Bunun da kimseye bir zararı olmazdı. Sonuçta mikseri kapatıp unu ve çikolata parçalarını da karışıma ekledi.

Tıpkı tarifteki gibi fırını da önceden ısıtmıştı. Hamuru tek tek kurabiye kalıplarına döküp kalıpları tepsiye

yerleştirdi ve fırına koydu. On iki dakika sonra kurabiyeler hazır olacaktı.

Parmağının ucunda kalan bir hamur parçasını ağzına atıp lezzetini baktı. Nefis olacaktı. Hatta Emily'nin yaptıklarından bile daha güzel olacağı kesindi. Tabii hamurun içine düşürdüğü yumurta kabuğundan kimseye söz etmemesi gerekiyordu.

Her şeyin bu kadar kolay gitmesi karşısında kendisiyle gurur duyarak bir fincan kahve koyup akşam gazetesini eline aldı.

Birkaç dakika sonra irkildi. Mutfakta bir koku ve duman vardı. Ama kurabiyeler olamazdı! Henüz fırına koyalı beş dakika bile olmamıştı. Yine de eline bir bez alıp fırının kapağını açtı.

Aynı anda yoğun bir duman tabakasıyla karşılaştı. Üstelik fırından fışkıran alevler üstüne hücum ediyordu! Susannah korkunç bir çığlık atarak geri çekildi. "Yangın var! Yangın çıktı!"

Aynı anda yangın alarmı çalmaya başladı. Korkunç bir ses kulakları sağır ediyordu. Susannah deliler gibi kapıya koşup dumanın çıkması için ardına kadar açtı. Sonra tekrar mutfığa koşup kahve fincanını kapıldığı gibi içindeki kahveyi fırına boca etti ve fırının kapağını hızla kapattı.

"Susannah!" Nate nefes nefese eve dalmıştı.

"Yangın çıkardım!" diye haykırdı genç kadın.

"Nerede?" Nate masanın etrafında dört dönüyor, yangının nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Fırında!" Susannah yana çekilerek görmemek için yüzünü elleriyle kapattı.

Birkaç dakika sonra Nate onu kollarının arasına aldı. Kömür kesilmiş kurabiyeleri tepsiyle birlikte lavabonun içine atmıştı. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Susannah başını sallamayı başardı.

"Bir yerini yakmadın değil mi?"

"Ha... hayır."

Nate onun saçlarını okşadıktan sonra derin bir nefes

aldı. Anlaşılan o da bayağı korkmuştu. "Pekâlâ, şu yangının nasıl çıktığını anlat bakalım."

"Bil... bilmiyorum. Tarifteki her şeye uygun davrandım... ama onları fırına koyduktan biraz sonra... yanmaya başladılar." Susannah'nın sesi rüzgâra tutulmuş bir yaprak gibi titriyordu.

"Yoo, yanan kurabiyeler değil," diye düzeltti Nate. "Şu kalıplar yeni galiba... evet, kalıpların altındaki kağıtları çıkarmayı unutmuşsun. Onlar yanmış."

"Tanrım!" Susannah kendini tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Susannah, ağlayacak bir şey yok. Herkes böyle bir hata yapabilir. Hadi gel otur." Nate onu mutfaktaki sandalyelerden birine oturtuktan sonra kendisi de önünde diz çöktü ve ellerini avuçlarının arasında ovuşturmaya başladı. "Dünyanın en büyük felaketi değil bu."

"Biliyorum," diye hıçkırdı Susannah. "Anlamıyorsunuz. Bu bir tür deneydi..."

"Deney mi?"

"Evet. Emily erkeklerin kurabiyeyi çok sevdiğini söyledi... onları senin için pişiriyordum." Emily'nin erkeklerin kurabiye pişiren kadınları sevdiğini iddia ettiğini de eklemedi aruk. "Hiçbir şey pişiremiyorum. En basit bir şeyde bile yangın çıkardım... Hem yumurta kabuğunu da hamurun içine düşürdüm... bunu kimseye söylemeyecektim..."

Bu itiraf Nate'i şoke etmiş olmalıydı. Genç adam hiçbir şey söylemeden kalktı ve mutfaktan çıktı. Susannah yüzünü avuçlarının arasına alarak kendisini toplamaya çalıştı. Nate birkaç saniye sonra elinde bir kutu kağıt mendille geri döndü.

Susannah'yı yerinden kaldırıp sandalyeye kendisi oturdu, onu da kucığına oturttu. "Pekâlâ, anlat bakalım," dedi.

Genç kadın yüzünü mendille sildi. Saçmalıyordu artık! Birkaç tane kurabiyeyi yakıyorsa ne olmuştu yani! "Neyi açıklayayım?" dedi.

"Erkeklerin kurabiye sevmeleriyle ilgili teoriyi. Bana bir şey mi ispatlamaya çalışıyordun?"

"Sadece Emily'ye bir şey göstermeye çalışıyordum," diye fısıldadı Susannah.

"O kurabiyeleri benim için pişirdiğini söylemiştin."

"Evet. Sen dün kim olduğumu unutmamam gerektiğini, kendimi bulmam gerektiğini söylemiştin... Birdenbire kurabiye pişirme aşkımın depresmesi sanırım buna bir cevaptı... İnan bana, bugünden itibaren mutfakta hiçbir şeye elimi sürmeye niyetim yok!"

"Sana kendini mutfakta bulmanı tavsiye ettiğimi hatırlamıyorum," dedi Nate şaşkın bir halde.

"Aslında fikrin o tarafı Emily'ye aitti," diye itiraf etti Susannah. "Bana tarifi veren de oydu. Kız kardeşim çikolatalı kurabiye pişirmesini bilen bir kadının istediği erkeğin kalbine ve ruhuna sahip olabileceğine inanıyor."

"Yani sen benim kalbime ve ruhuma sahip mi olmak istiyorsun?"

"Tabii ki hayır! Saçmalama!"

Nate bir an durakladıktan sonra, "Peki ya ben senin kilere sahip olmak istediğimi söylersem buna çok mu şaşırırsın?" diye fısıldadı.

Ama Susannah onu duymadı bile. Kalpten ruhtan söz edebilecek durumda değildi şimdi. Mutfakta beş para etmediğini ispatlamıştı işte. Bu konudaki yetersizliğini şimdiye kadar dert edinmemişti, ama ilk kez gerçekten bir çaba göstermiş ve rezil olmuştu. Üstelik bu rezalete Nate'in de tanık olması gururunu kırmıştı. "Doğduğumda genlerimde bir eksiklik vardı herhalde," diye söylendi. "Evet, kesinlikle öyle olmalı. Yemek pişiremem, örgü öremem, dikiş dikemem..." Normal kadınların yaptığı hiçbir şeyi yapamıyorum işte!"

"Susannah," Nate içini çekti. "Sana az önce ne söylediğimi anladın mı?"

Susannah başını salladı. Her şeyi gayet iyi anlıyordu tabii. Bazı kadınlar her şeyi becerebiliyorlar, bazılarının elinden de hiçbir iş gelmiyordu. Ne yazık ki kendisi

ikinci gruptandı.

"Sana önemli bir şey söylüyordum. Ama gördüğüm kadarıyla bunu sana başka bir yoldan anlatmam gerekiyor." Nate onun yüzünü avuçlarının arasına alarak dudaklarına eğildi. Susannah bir anda her şeyi unuttu. Ne düşünebiliyor ne soluk alabiliyordu, Nate'in kolları arasında titremekten başka bir şey yapamıyordu. Fırında çıkan yangın, Nate'in vücudunda yaktığı ateşin yanında solda sıfır kalırdı. Genç kadın kollarını onun boynuna dolayarak öpüşüne tutkuyla karşılık vermeye başladı.

"İşte," dedi Nate sonunda başını onun alınına dayayarak. O da soluk soluğaydı. Sesi iyice boğuklaşmıştı.

Susannah yavaşça gözlerini açtı. Söyleyebileceği tek şey Nate'in adını tekrarlamak ve kendisini tekrar öpmesi için yalvarmak olabilirdi.

Nate parmaklarını Susannah'nın saçlarının arasından geçirerek onu bir kere daha öptü.

"Ne yazık ki bunu duymaya henüz hazır değilsin," diye mırıldandı yumuşak bir sesle.

"Neyi?" diyebilirdi Susannah.

"Az önce sana söylediğimi."

"Ne demiştin?"

"Kurabiyeleri boş ver. Sen bir erkeğin isteyebileceği en harika kadınsın."

Hiçbir şey anlamayan Susannah gözlerini kırptırdı. Tanrım, ne Nate'in söylediklerinden bir şey anlıyordu ne de kendisini anlayabiliyordu.

"Ben sana hiçbir zaman kim olduğumu anlayan için deneyler yapmanı söylemedim Susannah. Sana tek söylediğim aslında nasıl bir insan olduğumu unutmamandı. İnsanın hayatta hedefleri olması iyi ve güzel bir şeydir, hatta gereklidir de ama bunlara ulaşmak için ödeyeceği bedeli de asla unutmaması gerekir."

"Anlıyorum." Aslında Susannah'nın hiçbir şey anladığı yoktu.

"İyi misin artık?" dedi Nate. Onun yanağını hafifçe okşadı. Sonra gözkapaklarını öptü.

Susannah başını sallayabilirdi ancak.

Susannah perşembe sabahı odasına girdiğinde, "John Hammer hemen sizi görmek istiyor," dedi Mrs. Brooks.

Susannah'nın yüreği bir anda ağzına geldi. İşte o gün gelmişti. Tam beş yıldır beklediği gün gelmişti.

"Neden görmek istediğini söyledi mi?" dedi, sesinin sakin bir tonda çıkmasına gayret ederek.

"Hayır. Sadece geldiğinizde sizi görmek istediğini bildirmemi istedi benden."

Susannah masanın arkasına geçip yüksek arkalıklı koltuğuna çöktü. Dirseklerini masaya dayayıp yüzünü elleriyle kapadı. "Demek geldiğimde beni görmek istediğini söyledi," diye mırıldandı titrek bir sesle. "Demek terfi etmedim. Bu son derece açık."

"Susannah!" Sekreteri beş yıldır ilk kez ona adıyla hitap etmişti. "Bence ne olduğunu anlamadan hemen kafa da bir sonuca varma."

Kadının bu kadar kendinden emin görünmesine sinirlenen Susannah gözlerini sekreterine dikti. "Eğer bölüm başkanlığına beni getirmiş olsaydı, bugün akşamüstü odasına çağırır, haberi verirdi. Şimdiye kadar bu şirketteki terfilerin hepsi bu şekilde bildirilirdi. Beni çağırır, Aslında ne kadar çalışkan bir eleman olduğumu, şirkete ne kadar yararım dokunduğumu filan anlatır, arkasından da terfi ettiğimi söylerdi. Benimle sabahın köründe konuşmak istemesinin bir tek anlamı var... Evet, bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorum."

"Ben o kadar emin değilim," dedi Mrs. Brooks ciddi bir ifadeyle. "Bence kendini hemen toplayıp fikrini değiştirmeden Mr. Hammer'ın odasına gitsen iyi edersin."

Susannah ayağa kalkıp omuzlarını dikleştirmeye çalıştı. Ne kadar gayret ederse etsin titremesin engelleyemiyordu.

"Ben burada seni bekleyeceğim," dedi Mrs. Brooks. Yüzünde tatlı, cesaret verici bir tebessüm belirdi. "Hadi Susannah, git ve güzel haberi getir bize."

Bir haberi düşünemediğini düşünürken, "Beni görmek istediğini bilmiyorum," dedi Susannah odasından çıkarken. Ne olursa olsun soğukkanlı davranmak zorundaydı. Üstelik Mrs. Brooks haklıydı. Bölüm başkanlığına bir başkasının getirildiğini John Hammer'ın ağzından duymadan kendini kapıp koyvermesi de doğru değildi.

Susannah odaya girdiğinde John Hammer ayağa kalktı. Genç kadının ilk dikkatini çeken şey, bölüm başkanlığı için onunla rekabet eden diğer iki erkeğin odada bulunmayışları oldu. Şirket başkanı gülümseyerek ona oturması için yer gösterdi. Susannah koltuğun kenarına ilişti. Ne kadar gergin olduğunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu...

Patronu gülümsedi. "Günaydın Susannah..."

Susannah odasına döndüğünde sekreterini gerçekten orada kendisini beklerken buldu.

"Eee?" dedi Eleanor Brooks.

Susannah masanın arkasına geçip yavaşça yerine oturdu.

"Ne oldu?" diye tekrarlardı sekreteri. "Orada öyle oturma da ne olduğunu söyle."

Susannah önce telefona, sonra sekreterine baktı. Ardından kahkahalarla gülmeye başladı. Gözlerinden akan yaşları silip nihayet konuşacak gücü bulduğunda, "Bana ilk sorduğu şey odam boyanırken başka bir odada çalışmak isteyip istemediğim oldu," dedi.

"Efendim?"

Mrs. Brooks'un yüzündeki ıradeyi gören Susannah, John Hammer o soruyu sorduğunda kendisinin yüzünde de aynı ifadenin belirdiğini düşündü. "Benim de ilk tepkim bu oldu," dedi. "Önce ne demek istediğini anlamadım. Sonra kendisi açıkladı. Odamın baştan aşağı boyanması ve yeniden dekore edilmesi gerektiğine inandığımı, şirketin başkan yardımcılarının birinin pırl pırl bir odasının olması gerektiğini söyledi."

"Yani bölüm başkanı oldun?" diye bağırdı Mrs. Brooks.

oks sevinçle. Sesinin gereğinden yüksek çıktığını fark edince ellerini dudaklarına bastırdı.

"Evet, artık pazarlama bölümü başkanı ve John Hammer'ın yardımcısıyım!" dedi Susannah sevinçle. Buna inanmakta hala güçlük çekiyordu. Lima'da beş yıl önce işe başlarken önüne koyduğu hedef gerçekleşmiş, geceli gündüzlü çalışmasının ürünü almıştı.

"Tebrikler!"

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Susannah Mrs. Brooks'un odadan çıkmasını bekledikten sonra telefona uzandı. Bu haberi derhal Nate'e vermeliydi. Daha iki gün önce Nate ona hayallerini gerçekleştirmek için elinden geleni yapmasını söylememiş miydi? İşte aradan iki gün geçmiş ve rüyaları gerçek olmuş, istediğine kavuşmuştu.

Nate'in telefonu uzun uzun çalmasına rağmen açan olmadı. Susannah hayal kırıklığı içerisinde ahizeyi yerine bıraktı. Ama bir türlü kabına sığamıyor, sevincini Nate ile paylaşmak istiyordu. Her yarım saatte bir onu aramaya devam etti. Sonunda neredeyse deli çıkacaktı. Ama Nate evde yoktu.

Öğleyin önündeki dosyalara dalmış, bütün dikkatini işine vermişti ki sekreteri öğle yemeği için randevu verdiği kişinin geldiğini bildirdi.

"İçeri gönderin," dedi Susannah can sıkıntısıyla. İşine ara vermek zorunda kaldığı, dikkati dağıtıldığı için sinirlenmişti.

Nate gayet rahat bir tavırla içeri girip onun karşısındaki koltuğa oturdu.

Susannah gözlerine inanamıyordu. Yerinden fırladı. "Nate!" diye bağırdı. "Sabahtan beri sana telefon edip duruyorum. Deli olacaktım neredeyse. Neredeydin? Hem burada ne işin var?"

Genç adamın kaşları hafifçe yükseldi. "Ne oldu Susannah? Verdiğin sözleri unutuyor musun? Bu gün öğle yemeğini birlikte yemeyecek miydik?"

Bölüm Sekiz

"Nate!" Susannah koşup onun önünde dikildi. "Bu sabah John Hammer beni odasına çağırdı, biliyor musun?" dedi nefes nefese. "Terfi ettim. Şu anda karşında Lima'nın başkan yardımcılarının biri duruyor."

Nate bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra ağır ağır, sanki doğru duyduğundan emin değilmiş gibi, "Yani terfi ettin mi?" diye sordu.

"Evet, evet! Sonunda amacıma ulaştım."

"Yani gerçekten başardın..." Nate'in gözleri şaşkınlık ve hayranlıkla irileşti.

Susannah deli gibi başını sallıyor, sürekli gülümsüyordu.

Nate birden başını arkaya atarak öyle bir bağırdı ki, bütün bina sanki sallandı. Yerinden fırlayıp Susannah'ı belinden yakaladı ve havada döndürmeye başladı. Bu arada sevinçle bağırma da devam ediyordu.

Susannah da kahkahalarla gülüyordu. Hayatında ilk kez bir sevincini biriyle bu kadar içten paylaşıyordu. Başarısı bile ancak Nate'e söyledikten sonra gerçeklik kazanmıştı sanki. John Hammer'ın yanından çıktığında ilk düşündüğü, haberi ilk vermek istediği insan Nate olmuştu. Nate Townsend'e deliler gibi aşık olduğunu kabul etmek zorundaydı artık. Bundan kaçış yoktu.

Nate onu havada döndürmekten vazgeçti ama hâlâ belinden yakalamış, yüksekte tutuyordu. Susannah parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi sonra yavaşça eğilip dudaklarıyla dudaklarına dokundu.

Nate'in gırtlığından boğuk bir inilti koptu. "Susannah," diye inledi, büyük bir açlıkla onu kendisine çekerek. Sonra tutkuyla öpmeye başladı.

Susannah gözlerini kapatıp duygularına teslim oldu. Hayatında hiç bu kadar büyük bir mutluluk hissetmemişti. Üstelik bu mutluluğun esas nedeninin terfi alması olmadığını da biliyordu. Nate'e duyduğu aşk, onunla bir-

likte olmanın getirdiği mutluluk her şeyi bastırıyordu.

Biri arkalarından hafifçe öksürünce Nate yüzünü buruşturarak geri çekilip kapiya baktı.

"Miss Simmons," dedi Susannah'nın sekreteri. Yüzünde kocaman bir tebessüm vardı.

"Evet," Susannah, Nate'den uzaklaşarak saçlarını düzeltti. Yüzüne ciddi bir iş kadını ifadesi vermeye çalıştı.

"Ben çıkıyorum efendim. Telefonlara Miss Andrews bakacak."

"Teşekkürler Mrs. Brooks," diye mırıldandı Nate. Ama rahatsız edilmelerinden hiç hoşlanmadığı yüzünden anlaşılıyordu.

Susannah onu bakışlarıyla azarladıktan sonra sekreterine döndü. "Biz de zaten şimdi öğle yemeğine çıkacağız."

"Miss Andrews'a söylerim efendim."

"Bugün öğleden sonra bizim bölümün personeliyle bir toplantı yapmak istiyorum," dedi Susannah. "Haberini onlara da söyleyeceğim."

Mrs. Brooks başını sallayarak gülümseyen gözlerini Nate'e dikti. "Birkaç dakika önce buradan yükselen seslerden... durumu herkes tahmin etti sanırım."

Susannah gülmekten kendini alamadı. "Anlıyorum."

"İnanın, bu olay hepimizi çok sevindirdi efendim."

"Ben hiç sevinmeyen iki kişi olduğundan eminim," diye mırıldandı Susannah dişlerinin arasından. Bu görevi getirilmeyi bekleyen iki kişiyi haurlamıştı.

Mrs. Brooks dışarı çıkıp kapiyi kapatır kapatmaz Nate, Susannah'yı yine kollarının arasına aldı. "Nerede kalmıştık?"

"Hatırladığım kadarıyla yemeğe çıkmak üzereydik."

Nate kaşlarını çatı. "Ben öyle hatırlamıyorum ama."

Susannah gülere gülere ona sarıldı. "Sanırım ikimiz de bir an nerede olduğumuzu unuttuk." Ondan uzaklaşıp çantasını aldı. "Hazır mısın?"

"Sen ne zaman istersen." Ama Nate'in gözlerindeki ifade öğle yemeğinden başka şeyleri kastettiğini gösteri-

yordu.

Susannah yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissetti. "Nate," diye fısıldadı. "Lütfen kendine hâkim ol biraz."

"Elimden geleni yapıyorum," diye fısıldadı Nate. Bakışlarında muzip bir ifade belirdi. "Sen hâlâ farkında değilsin ama senin için deli oluyorum Susannah Simmons."

"Ben... benim durumum da farklı değil."

"Güzel." Nate kolunu onun beline doladı ve odadan bu şekilde çıkıp uzun koridordan geçerek asansöre yürüdüler. Susannah herkesin bakışlarının üstlerinde olduğunu hissediyordu, ama hayatında ilk kez başkalarının onun hakkında ne düşüneceği umurunda bile değildi. Çok mutluydu, önemli olan da buydu.

Nate kentin en lüks lokantalarından Il Bistrot'ta yer ayırtmıştı. Masalarına oturduklarında garsona siparişlerini verdiler.

Yalnız kaldıklarında, "Nate," diye fısıldadı Susannah. "Bu yemeğin parasını ben ödeyeceğim, olur mu? Bu bir iş yemeği çünkü."

Nate'in kaşları hafifçe yükseldi. "Peki, bu faturayı patronuna nasıl açıklamayı düşünüyorsun hayatım?"

"Seninle yemeğe çıkmayı kabul etmemin nedeni vardı... yani bugün sadece terfi etmemi kutlamak için gelmedik buraya. Zaten yemek teklifini kabul ettiğimde terfi edeceğim kesin değildi. Bunu daha bu sabah öğrendim." Susannah bunu Nate'e daha önce de açıklamıştı.

Şirkette daha büyük bir sorumluluk yüklendikten sonra Nate ile ilişkisinde de değişiklikler olacağı kesindi. Bundan sonra işine daha fazla zaman ayırması gerekecekti.

Oysa Nate ile birbirlerinden uzaklaşmalarını değil, daha da yakınlaşmalarını istiyordu. İşinde yükselmesi Nate ile ilişkisinin sonu olmamalıydı. Daha fazla beraber olabilmeleri için çeşitli çareler düşünmüş ve sonunda bir yol bulmuştu.

"Benimle yemeğe çıkmanın bir nedeni mi vardı?" di-

ye sordu Nate.

Tam bu sırada garson geldi ve çok pahalı bir Fransız şarabını tatması için Nate'in bardağına koydu. Genç adam bir yudum içtikten sonra başını sallayınca garson ikisinin de bardağını doldurdu. Sonra sessizce uzaklaştı.

"Evet, ne diyordun?" dedi Nate.

Sussannah bütün cesaretini toplayıp masının üstünden uzandı ve Nate'in elini tuttu. "Bana karşı hep açık ve dürüst davrandın. Buna ne kadar memnun olduğumu bilemezsin Nate. Sana bir işin olup olmadığını sorduğumda, daha önce çalıştığını ama kısa bir süre önce bıraktığını söylemiştin." Sussannah onun bu konuda bir şeyler söylemesi için durakladı, ama Nate'in konuşmaya niyeti olmadığını anlayınca devam etti. "Paraya ihtiyacın olmadığını belli Nate. Ama hayatta para kadar önemli başka bir şey olduğu da açık."

Nate elini yavaşça onun elinden çekip bardağını aldı ve şarabından bir yudum içti. "Neymiş o?"

"Hayatta bir amacın yok."

Nate onun gözlerinin içine baktı. Kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Seni tanıdığımdan beri dikkatle izliyorum," diye devam etti Sussannah. "Her gün başka bir şeyin peşinde-sin. Bugün beyzbol, yarın video oyunu, öbür gün uçurtma uçurmak, daha ertesi gün de kendine başka bir meş-gale bulacağın kesin."

"Yolculuk," dedi Nate. "Şöyle uzun uzun yolculuğa çıkıp dünyayı görmek istiyorum. Hong Kong'u hiç gör-medim örneğin."

"Evet, Hong Kong. İşte ben de bunu söylemeye çalışıyorum." Sussannah yüreğine bir sızının saplandığını hissetti. Nate'in uzun bir süre uzaklarda olacağını, onu göremeyeceğini düşünmek bile yüreğini kederle dolduruyordu. Nate ile her an birlikte olmaya, sevinçlerini, kaygılarını onunla paylaşmaya ne de çabuk alışverişmişti. Nate bu kadar kısa bir sürede sadece âşık olduğu adam olmakla kalmamış, en yakın dostu oluvermişti.

"Sence yolculuk kötü bir şey mi?" dedi Nate.

"Kötü bir şey değil tabii ki! Ama her yeri gezip gördüğünde, her türlü eğlenceyi denediğinde ne olacak? Bütün paranı harcayıp bitirdiğinde ne yapacaksın?"

"Onu da o zaman düşünürüm."

"Anlıyorum." Susannah gözlerini masaya dikti. Bu konuşmayı yapmakla her şeyi berbat etmekten korkuyordu. Nate'in bu vurdumduymaz tavrı karşısında ne söyleyebilirdi?

"Susannah, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi durma öyle. İnan bana, para o kadar da önemli bir şey değildir. Eğer param biterse, bir şey olmaz. Bitmezse daha da iyi olur."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Susannah. Nate ile öyle farklı bakış açıları vardı ki, ortak bir noktada buluşamayacaklarını anlıyordu artık.

Nate gülümsedi. "Anladığından emin misin? Kendini neden bu kadar üzüyorsun peki?"

"Çünkü benim için önemlisin sanırım." Susannah derin bir nefes aldı. "Aynı binada yaşıyor olabiliriz ama seninle dünyalarımız çok farklı Nate. Benim hayatımda her şey planlanmış durumda. Altış beş yaşında emekli olana kadar hayatımın nasıl geçeceğini biliyorum. Hayattan ne istediğimi de biliyorum."

"Bir zamanlar ben de bildiğimi sanıyordum. Ama bütün bunların hiçbir önemi olmadığını öğrendim."

"Ama her şey farklı olabilir." Susannah kararlı bir sesle tekrar konuşmaya başladı. "Dinle, şimdi sana önemli bir teklifte bulunacağım, ama cevabını hemen vermeni istemiyorum. Bu konuda düşünmeni istiyorum. En azından düşüneneceğine söz ver."

"Yoksa evlenmemizi mi teklif edeceksin?" dedi Nate şakacı bir tavrıyla.

"Hayır." Susannah'nın yüzü kıpkırmızı kesildi. Elle rinin nasıl türediği belli olmasın diye kucakındaki peçe teyi çekiştirmeye başladı. "Sana bir iş teklifinde buluna cağım."

"Ne teklifinde bulunacaksın?" Nate şaşkınlıktan yerinden fırlamıştı.

Susannah utançtan kızarmış yanaklarla çevresine bakındı. Etraftaki masalarda oturanlar yemeklerini bırakmışlar, onlara bakıyorlardı. "Lütfen bu kadar şaşırma. Bir işin olursa 'ayata bakışında da büyük değişiklikler olabilir."

"Pekâlâ, bana nasıl bir iş buldun bakalım?" Nate'in ilk andaki şaşkınlığı geçmişti. Bu fikri çok eğlenceli bulduğunu gösteren bir tebessüm vardı yüzünde.

"Bilemiyorum, en azından şimdilik bilmiyorum. Ama sana personelde bir iş ayarlayabileceğimden eminim. Senin niteliklerine sahip biri için mutlaka boş bir yer bulunur."

Nate'in yüz ifadesi ciddileşti. Uzun bir süre konuşmadı. Sonra, "Yani bir işte çalışmamın hayatıma bir anlam kazandıracağını mı düşünüyorsun?" dedi.

"Evet." Susannah bundan emindi. Bir işi olursa Nate geleceğe daha farklı bakaçak, sabahları dokuza ona kadar yatmaktansa erken kalkmak için bir nedeni olacaktı.

"Susannah..."

Genç kadın onun sözünü kesti. "Bir cevap vermeden önce bu konuyu ciddi olarak düşünmeni istiyorum. İyice düşünmeden lütfen bir şey söyleme."

Susannah, Nate'in ilk kez bu kadar ciddileştiğini görüyordu. Tabii bir de onu öpmeden önce ciddileşir, yüzünde her zaman varolan o şakacı ifade kaybolurdu.

Yemeklerini yerlerken Nate pek fazla konuşmadı, ama bu Susannah'yı şaşırtmadı. Tabii ki Nate aldığı iş teklifini düşünüyordu. Susannah'nın da istediği buydu zaten. Nate'in er veya geç doğru bir karar vereceğine inanıyordu. Onu öyle çok seviyordu ki, hayatının da en az kendisinininki kadar düzenli olmasını istiyordu.

Nate'in bütün itirazlarına rağmen yemeğin parasını Susannah ödedi. Sonra Nate onu işyerine kadar götürdü. Binanın önünde durup yemek için birbirlerine teşekkür ettiler. Ayrılmadan önce Susannah onu yanağından öpüp

iş teklifini düşünmesini bir kere daha tekrarladı.

"Düşüneceğim," dedi Nate, onun yanağını hafifçe okşayarak. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Susannah yukarı çıktığında sekreterinin masasında oturan Dorothy Andrews'a, "Beni arayan oldu mu?" diye sordu.

"Bir kişi aradı. Adının Emily olduğunu söyledi ama soyadını söylemedi. Daha sonra tekrar arayacakmış."

"Teşekkürler." Susannah odasına geçip masasına oturduktan sonra telefona uzanıp kardeşinin numarasını çevirdi.

"Emily, ben Susannah. Sen mi aradın beni?"

"Aslında seni işyerinde rahatsız etmek istemiyordum ama evde hiç bulamıyorum. Sormam gereken önemli bir şey vardı."

"Neymiş o?" Susannah masasının üstündeki dosyalardan birine uzandı. Emily konuşurken onu biraz okuyabilirdi. Kardeşini gayet iyi tanıyordu, bazen esas konuya girmesi epey zaman alırdı.

Emily tereddüt etti. "Bahçede kabak yetiştiriyordum, biliyorsun. Biraz fazla ekmişim sanırım. Sana biraz göndermemi ister misin diye soracaktım."

"Tanrım! Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?" Çikolatalı kurabiyelerle yaşadığı felaketten sonra Susannah mutfakta hiçbir şey pişirmemeye kararlıydı.

"Ama kabaklar böyle taze ki," diye ısrar etti Emily. Susannah birazcık yumuşasa eve bir kamyon dolusu kabak göndereceği kesindi.

Susannah yine de kardeşinin kabak yüzünden kendisini aramadığından emindi. Emily'nin söyleyeceği mutlaka başka bir şey vardı ve kabakları bahane olarak kullanıyordu. Bu durumda meselenin ne olduğunu tahmin etmek kendisine düşüyordu. İlk aklına geleni söylemek en iyisiydi.

"Kabakları unut," dedi. "Ama ihtiyacın olduğunda yine Michelle'e bakabilirim."

"Doğru mu söylüyorsun Susannah? Bunu gerçekten

yapar mısın? Eğer iki hafta sonra cumartesi günü ona bakabilirsen beni büyük bir dersten kurtarmış olacaksın."

"Bütün gece mi? Susannah yeğenini çok seviyordu ama geceleyin de onda kalacak olursa bu işin altından nasıl kalkabileceğini bilemiyordu. Tabii Nate her zamanki gibi ona yardımcı olurdu. Susannah'nın da bu yardıma ihtiyaç duyacağı kesindi."

"Yoo, yoo, bütün gece değil. Sadece akşam yemeği boyunca. Robert'ın patronu bizi yemeğe dışarı davet etti. Michelle'i de yanımıza almamız uygun olmaz tabii. Robert işinde terfi etti biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyordum."

"Onunla gurur duyuyorum Susannah. Bence Seattle'ın en iyi muhasebecisi o."

Susannah kendisinin de terfi ettiğini kardeşine söyleyip söylememeyi düşündü, ama bunu iki hafta sonra Michelle'i bırakmaya geldiklerinde her ikisine de söylemenin daha iyi olacağını düşündü.

"Tamam, Michelle'e seve seve bakarım," dedi, masanın üstündeki takvime bir işaret koyarken. Aslında çocuk bakıcılığında pek de başarılı olduğu söylenemezdi ama yine de yeğeniyle çok daha büyük felaketler yaşamamıştı. En azından mutfakta yaşadığı felaket kadar büyüğünü. "Pekâlâ Emily, ayın on yedisine işaret koydum. Michelle'i bana bırakıyorsun."

"Susannah, sen dünyanın en iyi kardeşisin!"

Susannah o akşam eve döndüğünde tam anlamıyla çakırkeyifti. Öğleden sonraki personel toplantısı harika geçmiş, akşam beşten sonra iki mesai arkadaşı bu olayı kutlamak üzere onu işyerine yakın bir barda birer kadeh içki içmeye davet etmişlerdi. Pazarlama bölümünde çalışanların bir çoğu da peş peşe aynı yere gelmiş ve her biri Susannah'ya bir içki ısmarlamak için ısrar etmişti. Saat yedi olduğunda Susannah daha fazla içkiyi kaldıramayacağını anlayıp bir taksi çağırmış arkadaşlarından

ayrılıp evine dönmüştü. Aslında bir yemek yese içkinin etkisinin azalacağını biliyordu ama bir an önce eve gidip sıcak bir banyo yaptıktan sonra bir şeyler yemeyi tercih etmişti.

Eve gireli henüz yarım saat olmuştu ki telefon çaldı.

"Susannah, ben Nate. Gelebilir miyim?"

Susannah üstündeki sabahlığa ve ayağındaki eski terliklere bakuktan sonra üstünü değiştirmesinin hiç de zaman almayacağını düşündü. "Bana beş dakika izin ver."

"Tamam, beş dakika sonra oradayım."

Nate kapıyı çaldığında Susannah üstüne bir pantolon ve bir süveter geçirmişti bile. "Merhaba," dedi neşeyle. Doğal bir şekilde gülümsemeye çalışmasına rağmen ağzının kulaklarına kadar yayıldığını hissediyordu.

Nate ona şöyle bir baktıktan sonra içeri girdi. Ellerini pantolonun cebine sokmuş, yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Bir yere oturmak yerine salonda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

Susannah kanapenin kenarına oturdu. Başarınının getirdiği zafer sarhoşluğuna bir de içkinin etkisi eklendiğinden kabına sığamıyor, içi kaynıyordu. Üstelik Nate'in halini de komik buluyordu.

"Sanırım sana yaptığım iş teklifi hakkında konuşmaya geldin," dedi. Sesinin son derece kontrollü çıkmasına kendisi de şaşırdı.

Nate duraklayıp ona döndü. Parmaklarını sıkıntılı bir ifadeyle gür saçlarının arasından geçirip başını salladı. "Evet, seninle bu konuda konuşmak istiyorum."

"Konuşma," dedi Susannah gülümseyerek.

Genç adamın kaşları hafifçe yükseldi. "Neden?"

"Çünkü bu konuyu uzun uzun düşünmeni istiyorum. Alırlacele bir karar verme."

"Sana önce açıklamam gereken bir şey var."

Ama Susannah onu dinlemiyordu bile. Ona söylemesi gereken çok daha önemli şeyler vardı. "Sen son derece zeki, kişilik sahibi, çekici bir insansın Nate," dedi he-

yecanla. "İstedğin her şeyi elde edebilirsin. İstedğin kadar yükselirsin. Senin yapamayacağın şey yok Nate..."

"Susannah..."

Susannah parmağını ona doğru sallayarak sözünü kesti. "Ayrıca bilmen gereken bir şey daha var."

"O neymiş?"

"Ben sana âşığıım." Bu parlak açıklamanın ardından uzun bir esneme gelince Susannah telaşla elini ağzına götürdü. "Ohh, özür dilerim."

Nate'in gözleri kuşkuyla kısıldı. "Sen içki mi içtin?"

Susannah baş parmağıyla işaret parmağını birbirine yaklaştırıp ne kadar içtiğini ona gösterdi. "Birazcık içtim, ama çok mutluyum."

"Susannah!" Nate derin bir nefes aldı. "Buna inanmam. Beni şaşırtıyorsun!"

"Neden? Seni sevdiğime inanman için bunu bütün Seattle'a ilan mı etmem gerekiyor? Pekâlâ, bunu da yaparım. Gör bak şimdi!" Susannah balkon kapısını açıp dışarı çıktı.

Aslında hâlâ alkolün etkisinde olduğu doğrudu ama Nate'i ne kadar çok sevdiğini söylemesi için ille de alkol gerekmiyordu. Bu konuda konuşmaktan bugüne kadar yeterince kaçınmışlardı zaten. Nate nedense onu sevdiğini itiraf etmek istemiyordu ama Susannah için bu bir ihtiyaç halini almıştı. Bugün hayatının en mutlu günüydü. Mesleğinde ulaşmak istediği noktaya gelmiş, dünyanın en harika adamına âşık olmuştu. Hayattan daha ne isteyebilirdi?

Balkon korkuluklarının yanına gidip iki elini ağzının kenarlarına siper etti ve "Nate Townsend'i seviyorum!" diye haykırdı. Sonra dönüp arkasında duran Nate'e baktı. "Gördün mü? Aşkımı bütün dünyaya ilan ettim."

Nate onu kollarının arasına alarak gözlerini kapattı, ama hiçbir şey söylemedi. Oysa Susannah onun duygusal bir tepki göstermesini bekliyordu.

"Ne oldu, buna pek de sevinmiş gibi değilsin!" dedi

meşdan okuyan bir tavırla.

"Sen kendinde değilsin!"

"Yok canım!" Susannah yumruklarını beline dayayıp gözlerini ona dikti. "Peki, ben nasıl biriyim sence? Sarhoş olduğumu sanıyorsun değil mi? Ama sarhoş filan değilim!"

Nate bir şey söylemeden kolunu onun omzuna doladı ve mutfaka götürdü. Onu bir sandalyeye oturtuktan sonra hemen kahve hazırlamaya başladı.

"Ben artık kafeini bıraktım," dedi Susannah.

"Öyle mi? Ne zaman? Öğleyin normal kahve içtin hatırladığın kadarıyla."

"Şimdi bıraktım ben de." Susannah kıkırdamaya başladı. "Yapma Nate! Biraz gevşesene. Ne bu ciddiyet!"

"Ben gevşeyeceğime sen biraz kendine gelsen daha iyi olacak."

"Beni öpebilirsin değil mi?"

"Öpebilirim... ama öpmeyeceğim."

"Neden?" Susannah suratını astı. Reddedilince hayal kırıklığına uğramıştı.

"Çünkü bunu yaparsam sadece öpmekle yetinmeyebilirim."

Susannah içini çekerek gözlerini kapattı. "Şimdiye kadar senden duyduğum en romantik sözler bunlar."

Nate alnını ovuşturarak mutfak tezgâhına dayandı. "Öğleden beri bir şey yedin mi sen?"

"Evet. Bir mantar, bir yeşil zeytin, bir de salam!"

"Ama yemek yemedin?"

"Kendime bir şeyler hazırlayacağım ama daha acımadım."

"Bir mantar, bir zeytin ve bir salam yedin ve acımadın öyle mi? Neden?"

"İlle de beni terslemek zorunda mısın? Bir dakika, sana sormam gereken bir şey vardı." Susannah gözlerini kapatıp kardeşinin söylediği tarihi hatırlamaya çalıştı. "Tamam, buldum. Ayın on yedisinde işin var mı?"

"On yedisinde mi? Neden?"

"Michelle, Susannah teyzesini ziyarete gelecek. Seni de görmek isteyeceğinden eminim."

Nate'in yüzü daha da asıldı. Ama içeri girdiği andan itibaren suratı hep asıktı zaten.

"O akşam başka bir işim vardı."

"Pekâlâ, ben Michelle ile başa çıkabilirim. Daha önce de bunu becerdim zaten." Susannah bir an durakladı. "Yoo, bu pek doğru sayılmaz aslında. Ama yine de ben her şeyi hallederim."

Kahve hazırdı. Nate bir fincan doldurup ona uzattı. Kaşları hâlâ çatıktı.

"Nate, senin neyin var Tanrı aşkına? Geldiğinden beri garip davranıyorsun. Başka zaman olsa şimdiye kadar çoktan öpüşmeye başlamıştık. Ama bu gece beni görmüyorsun bile."

"Kahveni iç."

Susannah ilk yudumu içinceye kadar Nate onun tepesinde dikildi. Genç kadın yüzünü buruşturdu. "Bu gece ne içtim biliyor musun? Daha önce hiç içmemiştim ama çok beğendim. İçkinin adı... Şangay Bombası'ydı."

"Onun adı Singapur Barutu."

"Öyle mi?" Susannah başını iki yana salladı. Galiba biraz fazla kaçırmıştı, kafasını doğru dürüst toplayamıyordu.

"Haydi, iç bakalım şu kahveni Tokyo Gülü."

Susannah uysal bir tavırla kahvesini yudumlamaya başladı. Bu arada Nate mutfakta bir aşağı bir yukarı dolaşarak sıkıntılı görünüyordu. Susannah onun canını sıkan bir şey olduğundan emindi, ama bunun ne olduğunu bir türlü tahmin edemiyordu.

"Bitti!" dedi, zafer kazanmış bir komutan edasıyla boş fincanı göstererek. Bir an durakladıktan sonra, "Nate," diye fısıldadı. Endişelenmeye başlamıştı. "Beni seviyor musun?"

Nate yavaşça ona döndü. "Öyle çok seviyorum ki, buna kendim bile inanmıyorum."

"Güzel." Susannah rahat bir nefes aldı. "Korkmaya

başlamışım."

"Aspirinin nerede duruyor?" Nate mutfaktaki dolapları karıştırmaya başladı. Bütün çekmeceleri açıp kapatıp duruyordu.

"Aspirin mi arıyorsun? Yoksa beni sevdiğini söylemek başının ağrısına mı neden oldu?"

"Hayır." Nate ona dönüp sevgiyle gülümsedi. "Sabahleyin içmen için ortaya çıkarıp hazır etmek istiyorum. Aspirine gerçekten ihtiyacın olacak."

Susannah'nın ona duyduğu sevgi daha da arttı. "Tanrım! Bana karşı ne kadar iyisin!"

"Sabah gözünü açar açmaz iki tane iç, kendini çok daha iyi hissedeceksin." Nate onun önünde diz çöküp ellerini avuçlarının arasına aldı. "Yarın gidiyorum. Bir iki gün burada olmayacağım. Seni ararım, tamam mı?"

"Sana yaptığım iş teklifini düşünmek için uzaklaşıyorsun değil mi? Bu çok iyi bir fikir bence... döndüğünde kararını bildirirsin." Susannah uzun uzun esnedi. "Artık yatsam iyi olacak galiba, değil mi?" diye mırıldandı.

Susannah ertesi sabah uyandığında başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Mutfaka gittiğinde Nate'in masanın üstüne bıraktığı aspirin kutusunu görüp gülümsedi. Nate Townsend gerçekten dünyanın en harika erkeğiydi!

İşe vardığında başının ağrısı hafiflemesine rağmen devam ediyordu. Eleanor Brooks'un durumu da ondan pek farklı değildi. İki kadın birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Kahveniz hazır," dedi sekreter.

"Sen de bir fincan içtin mi?"

"Evet."

"Acil bir şey var mı?"

"Hayır. Ama Mr. Hammer uğradı ve size bu dergiyi bıraktı. Sizin de en az kendisi kadar etkileneceğinizi düşündüğünü söyledi." Susannah İş Dünyası adlı aylık dergiye şöyle bir göz attığında altı yıl önceki bir sayısı ol-

duğunu gördü.

"Ama bu, derginin çok eski bir sayısı!" Patronu bunu neden okumasını istemişti acaba?

"Mr. Hammer arkadaşınızla ilgili özel bir haber olduğunu söyledi."

"Arkadaşım mı." Susannah hiçbir şey anlamadı.

"Evet arkadaşınız," diye tekrarladı Eleanor Brooks.

"Şu yakışıklı arkadaşımız Nathaniel Townsend ile ilgili epey uzun bir yazı var dergide."

Bölüm Dokuz

Susannah sekreterinin odadan çıkmasını bekledikten sonra dergiyi açtı. Nathaniel Townsend ile ilgili yazı derginin ana konusuydu. Resimde, Sıcak Ev Kurabiyeleri'ni satan zincir mağazalardan birinin önünde çok daha genç bir Nate görülüyordu. Elinde de kocaman bir çikolatalı kurabiye vardı.

Sıcak Ev Kurabiyeleri, Susannah'nın en sevdiği markaydı. Birçok değişik çeşidi olmasına rağmen Susannah'ya göre en güzeli de çikolatalı olamıydı.

Yazının iki paragrafını okuduktan sonra Susannah gözlerini kapattı. Başı dönüyor, kendisini kötü hissediyordu. Elini midesine basturarak gözlerini açtı ve yazının devamını okudu. Nate Townsend'in dergilere konu olan ticari başarısının ayrıntılarını sindirmeye çalıştı.

Nate kurabiye firmasını henüz lisede okurken annesinin mutfağında kurmuştu. Özellikle yaptığı çikolatalı kurabiyeler çok tutulmuş ve her taraftan talep gelmeye başlamıştı. Böylece işini hızla genişletmiş ve yirmi sekiz yaşına geldiğinde ülkenin en büyük kurabiye şirketinin sahibi bir mülmilyoner olmuştu.

Susannah altı yedi aya kadar önce dergide şirketin el değiştirdiğini okuduğunu hatırladı birden. Sıcak Ev Kurabiyeleri, insanın küçük dilini yutmasına neden olacak kadar büyük bir parayla bir başkasına satılmıştı.

Susannah dirseklerini masaya dayayarak derin derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Nate'in karşısında kendisini tam bir aptal durumuna düşürmüş, daha da kötüsü Nate buna izin vermişti. Hayatında hiç bu kadar aşağılandığını hatırlamıyordu.

Tanrım! Dünya çapında ünlü kurabiye kralına çikolatalı kurabiye pişirmeye kalkmış, bu yüzden az daha yangın çıkarmıştı. Ama tabii bu hiçbir şey değildi. Dün onu karşısına almış, insanın hayatta bir amacı olması gerektiğine dair nutuklar çekip iş teklifinde bulunmuştu!

mi ciddiye almazdım. Hem zaten o kafayla yaptıklarım-
dan sorumlu da tutulamam, değil mi?"

"Susannah, Susannah, Susannah," dedi Nate yumu-
şak bir sesle.

"Bence... bu konuyu daha sonra konuşuruz... Aslında
konuşacak bir şey de yok. Dün gece gerçekten aklım
başımda değildi." Susannah'nın gözleri dolmuş, yaşlar
yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başlamıştı. Böyle
saçmaladığı için kendisine hırslanarak yaşları elinin ter-
siyle sildi.

"Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet... yani hayır. Yatacağım."

"Öyleyse ben sana engel olmayayım," dedi Nate.
"Pazar günü döneceğim. Uçağım akşamüstü Seattle'a
inecek. Birlikte yemeğe çıkarız diye düşündüm."

"Elbette," dedi Susannah hiç düşünmeden. Bu ko-
nuşmayı bir an önce sona erdirmek için her teklifi kabul
etmeye hazırды. Şu anda acısı çok tazeydi. Pazara kadar
nasıl olsa kendisini toplar, acısını gizlemeyi öğrenirdi.

"Öyleyse pazar günü saat beşte filan görüşürüz."

"Tamam," dedi Susannah. Nate ile yemeğe çıkmaya
filan niyeti yoktu. Sebebinin Nate de öğrenecekti pazar
günü.

Susannah cumartesi günü oyalanabilmek için işe git-
ti. Mr. Brokks'un masasına bıraktığı mektupları açtı. Li-
ma'nın başkan yardımcılığına getirilişi Seattle Times'ın
pazar nüshasında açıklanacaktı ama anlaşılan haber ya-
yılmıştı bile. Pazarlama alanında başarıya ulaşmış kişi-
lerin konuşacağı yemekli bir konferansta konuşma yap-
ması için davet gelmişti. Böyle bir davet insana ancak
onur kazandırırды, daveti kabul ettiğini belirten bir not
karalayıp Mrs. Brooks'un gereken mektubu yazması için
masasına bıraktı. Konferans ayın on yedisindeydi, yani
önünde iki hafta vardı. O zamana kadar rahat rahat not-
larını alır, konuşmasını hazırlayabilirdi.

Susannah pazar sabahı uyandığında yüreğinde bir

daralma hissetti. Bunun kaynağını keşfetmesi birkaç sa-
nieresini aldı. Bugün öğleden sonra Nate ile hesaplaşa-
caktı. İki gün boyunca sürekli düşünmüş, ona ne diyece-
ğine, nasıl davranacağına karar vermişti.

Nate dört buçukta kapıyı çaldı. Susannah'nın üstün-
de mavi bir pantolon, krem rengi bir süveter vardı. Saç-
larını da tepesinde toplamayı ihmal etmemişti.

"Susannah." Nate kapıdan içeri girer girmez ona sa-
rıldı.

Nate dudaklarına eğildiğinde Susannah geri çekil-
mek için geç kalmıştı. Genç adam onu bir yandan öpü-
yor, bir yandan da saçındaki tokaları tek tek çıkartıyor-
du. "İki gün çok uzun geldi," diye fısıldadı genç adam,
çölde kalmış bir adamın suyu bulduğu anki sevinciyle.

Susannah nihayet kendisini toplayıp geri çekilmeyi
başardı. Omuzlarını dikleştirerek, "Kahve ister misin?"
diye sordu.

"Hayır. Sadece seni istiyorum."

Susannah ondan uzaklaşmak için iki adım atmıştı ki
Nate kolundan yakalayıp çekti ve onu tekrar kollarının
arasına aldı. Gözleri sevgiyle Susannah'nın yüzünde do-
laştı. Ama az sonra kaşları çatıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu endişeyle.

"Evet... yani hayır," dedi Susannah kuru bir sesle.
"İş Dünyası'nın eski bir sayısında bir yazı okudum tesa-
düfen. Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Nate durakladı. Uzun bir süre bir şey söylemedi. So-
nunda, "Demek biliyorsun?" diye mırıldandı.

"Senin dünyanın kurabiye kralı olduğunu mu? Evet,
biliyorum."

Nate'in gözleri hafifçe kısıldı. "Kızgın mısın?"

Susannah derin bir nefes aldı. Söyleyeceği her şeyi
neredeyse ezberlemişti ama Nate'in karşındayken bun-
ları söylemek önceden sandığı kadar kolay olmayacaktı.
Ne olursa olsun soğukkanlılığını kaybetmemeye kararlı-
ydı.

"Aslında öfkeden çok utanç duyuyorum," dedi.

"Keşke kendimi tam bir budala durumuna düşürmeden önce bir şeyler söyleseydin."

"Susannah, şaşırmakta ve kızmakta son derece haklısın." Nate onu bırakıp ensesini ovuşturarak salonda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. "Aslında bu büyük bir sır filan değildi. Altı ay kadar önce işi devrettim ve kendime uzun bir tatil verdim. Buna gerçekten ihtiyacım vardı! Yıllardır deliler gibi çalışıyordum. Doktorum ciddi bir çöküntünün eşiğinde olduğumu söylemişti. Seninle tanıştığında o çöküntüden yeni yeni kurtuluyor, hayatın tadını yeniden çıkarmaya başlıyordum. Yapmak istemediğim tek şey, oturup geçen on üç yıl hakkında konuşmaktı. Sıcak Ev Kurabiyeleri'ni geride bırakmışım ve kendime yeni bir hayat kurmak istiyordum."

Susannah kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bundan bana da söz etmek hiç aklına geldi mi?"

"Elbette! Perşembe akşamı. Bana iş teklif ederken öylesine tatlıydın ki, o akşam sana her şeyi anlatmaya karar vermiştim. Ama sen..."

"Biraz çakırkeyiftim," dedi Susannah onun yerine.

"Pekâlâ, başka bir sözcük kullanmamak için çakırkeyif diyelim. O gece neden anlatamadığımı anlamalısın. Daha kötü bir zaman olamazdı."

"Bu evdeki kurabiye felaketi seni çok güldürmüş olmalı!" Susannah sesinin son derece sakın çıktığını görünce kendi kendisini kutladı. Duyduğu acıyı belli edecek en ufa kbir titreşim bile yoktu ses tonunda.

Nate'in dudakları belli belirsiz kıpırdadı. Gülmek için kendisini zor tuttuğu belliydi.

"Sıkma kendini," dedi Susannah omuzların silkerek.

"O yanmış kurabiyeler ve kalıpların altındaki kâğıtlar gerçekten çok komikti herhalde. Seni suçlamıyorum. Ben de böyle bir şeyle karşılaşıyordum herhalde gülmekten katıldım."

"Mesele o değil. O kurabiyeleri yapmayı düşünmen bile bugüne kadar bir başkasının benim için yaptığı en tatlı şeydi. Bu hareketin beni ne kadar duygulandırdı bi-

lemezsin."

"Onları senin için yapmadım," dedi Susannah, sesini yükseltmemek için bütün gücünü harcayarak. "Sadece bir deneydi o..." Neler söylediğini fark edip birden sustu ve gözlerini kapattı.

"Susannah..."

"Geçen gün sana verdiğim o küçük konferans da seni çok güldürmüş olmalı. Düşün, sana çok çalışmanın erdemlerinden, insanın hayatta olması gereken amaçlarından filan söz etmiştim!"

"O konuşman da beni çok duygulandırdı."

"Ne demezsin! Kendi kendine kalınca ne kadar güldün değil mi?"

Nate bir an sustuktan sonra gözlerini ona daktı. "Senin açından bakıldığında durum farklı görünüyor sanırım."

"Farklı, bu durumu açıklamak için hiç de uygun bir sözcük değil!" Susannah alaycı bir kahkaha attı.

Nate hiçbir şey söylemeden salonun bir ucundan öteki ucuna yürüyüp duruyodu.

"Bu küçük yanlış anlaşmayı unutacak mısın yoksa bana karşı kullanacak mısın Susannah? Bir hata yüzünden aramızdaki her şeyi bitirmeye kararlı mısın?"

"Henüz bilmiyorum." Aslında Susannah kararını çoktan vermişti ama bunu şimdi söylerse Nate onu hiç düşünmeden hareket etmekle suçlayacaktı. Nate için konuşmak kolaydı. Ama aşağılanan, aptal durumuna düşen Susannah'ydı. Bunu nasıl unutabilir, Nate'e bundan sonra nasıl güvenebilirdi? Kendisiyle ilgili en önemli şeyleri ondan saklamıştı. Bundan sonra saklamayacağını ya da neleri gizleyip gizlemeyeceğini kim bilebilirdi?

"İkimizle ilgili bir karara varman ne kadar sürecektir?"

"Henüz onu da bilmiyorum."

"Sanırım yemeğe de gitmeyeceğiz?"

Susannah başını salladı. Kendisini öylesine kasıyordu ki, bütün yüz adaleleri ağrımaya başlamıştı.

"Pekâlâ, uzun uzun düşün. Adil davranacağına, hak-

sızlık etmeyeceğine güveniyorum. Senden sadece bir tek şey istiyorum. Durum bunun tersi olsaydı, yani sen benim yerimde olsaydın ne yapardın? Bunu düşünmeni istiyorum."

"Peki." Susannah aslında ne yapacağını gayet iyi biliyordu. En azından böyle oyun oynamaz, karşısındakini böyle kandırmazdı.

"Düşünmeni istediğim bir şey daha var," dedi Nate, Susannah'nın ardına kadar açtığı kapıdan çıkmadan önce.

"O nedir?" Susannah onun bir an önce evden çıkmasından başka bir şey istemiyordu. Biraz daha kalırsa ona duyduğu öfkeyi sürdürmesi daha da zorlaşacaktı.

"Bu." Nate onu kollarının arasına çekip öptü. İnsanın aklını başından alan, dizlerinin bağını çözen, vücudunun ateş gibi yanmasına neden olan öpüşlerinden biriydi bu.

Nate geri çekildiğinde Susannah neredeyse dengesini kaybedip sendeliyordu. Soluk soluğa kapının pervazına dayanıp ciğerlerine bolca oksijen çekti.

Nate onu çıldırtmak istercesine gülümsedi. "İtiraf et Susannah," diye fısıldadı, parmağını onun yanağında dolastırarak. "Biz birbirimiz için yaratılmışız."

"Hiç... hiçbir şey itiraf etmeye niyetim yok."

Nate'in yüzünde kırgın bir ifade belirdi. Kendisini acındırmak için böyle yaptığı belliydi ama Susannah'nın yumuşamaya niyeti yoktu. Bir kere daha aptal durumuna düşmeyecekti.

"Bana telefon edecek misin?" diye ısrar etti Nate.

"Evet." Haftanın günleri sekize çıktığında ya da bütçeyi denkleştirmeyi başardığında onu arayacaktı Susannah. Belki de iki bin yılında.

Susannah daha sonraki iki gün boyunca normal hayatına nispeten dönmüştü. Sabahları erkenden işe gidiyor, gece geç saatlerde dönüyor, Nate ile karşılaşmak için elinden geleni yapıyordu. Yine de Nate'in sabırla ondan bir işaret beklediğinden emindi. Ama onun da bir

gururu vardı... er geç vazgeçecekti. Susannah'nın güvendiği tek şey buydu.

Çarşamba akşamı eve döndüğünde kapısına yapıştırmış bir kâğıt buldu. Elleri titreyerek kâğıdı alıp içeri girdi. Yemeğini fırına koyduktan sonra kâğıdı açtı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarparak beyaz kâğıdın üstünde yazılı üç kelimeyi okudu. "Beni ara. Lütfen."

Genç kadın sinirli bir kahkaha attı. Nate Townsend daha çok beklemek zorundaydı!

Telefon çaldığında irkilerek sıçradı. Bir an düşün-
dükten sonra gidip ahizeyi kaldırdı.

"Alo?" Sesi tedirgindi.

"Susannah? Sen misin?"

"Ah, Emily! Merhaba."

"Tanrım, ödümü patlattın. Hastasıf filan sandım. Senin öyle zayıf çıktığı ki."

"Yoo, merak etme. İyiyim."

"Epeydir konuşmadık. Seni merak ettim. Ne yapıyorsun diye bir arayayım dedim."

"Gayet iyiyim," diye tekrarladı Susannah.

"Susannah! Seni gayet iyi tanıyorum ben. Tatsız bir şeyler olduğundan eminim. Üstelik bunun büyük bir ihtimalle Nate ile ilgili olduğunu düşünüyorum. Son zamanlarda seninle ne zaman konuşsak ondan tek kelimeyle bile söz etmedin. Ama daha önce onun hakkında konuşmaktan kendini alamıyordun."

"Son günlerde Nate'i pek görmüyorum."

"Neden?"

"Mülimilyonerlerin işleri başlarından aşkın olur genellikle."

Karşı tarafta uzun bir sessizlik oldu. "Sanırım telefonda bir bozukluk var," dedi Emily nihayet. "Az önce..."

"Sıcak Ev Kurabiyeleri adını hiç duydun mu?"

"Elbette! Bilmeyen mi var?"

"Aradaki bağlantıyı hâlâ anlayamadın mı?"

"Yani Nate..."

"Evet, kendisi Mr. Çikolatalı Kurabiye oluyor."

"Ama bu harika bir şey! Tanrım, bu kadar meşhur bir adam... yani kurabiyeleri bütün dünyaca tanınıyor. Tanrım, böyle bir adamın Michelle'in karyolasını taşımak için Robert'a yardım ettiğine inanmıyorum. Robert bunu öğrenince şaşkına dönecek."

"Doğrusunu istersen ben o kadar etkilenmedim bundan." Kız kardeşi bu kadar heyecanla Nate'den söz ederken Susannah'nın kayıtsız davranmaya çalışması çok zor oluyordu.

"Bunu ne zaman öğrendin?" Emily'nin sesinde suçlayıcı bir ton vardı. Ablası böyle bir haberi kendisinden sakladığı için kızmıştı.

"Geçen cuma. John Hammer, içinde Nate ile ilgili bir yazı olan bir dergi verdi bana. Dergi birkaç yıllıktı ama içindeki yazı Nate ile ilgili her şeyi anlatıyordu."

"Yani sen kendi kendine öğrendin?"

"Evet."

"Ve bu yüzden ona kızsınsın, öyle mi?"

"Tanrım, tabii ki hayır! Kızmam için bir neden mi var?" Susannah'nın sesi alayla yükseldi.

"Herhalde sana anlatacaktı," diye derhal Nate'i savunmaya geçti Emily. "Onu pek fazla tanımıyorum ama son derece açıksözlü biri gibi geldi bana. Herhalde uygun bir zaman bulduğunda sana her şeyi açıklayacaktı."

"Belki," dedi Susannah, ama bu ihtimal onu teselli etmeye yetmiyordu, artık çok geçti. "Dinle, fırına bir şey koymuştum. Onun için artık kapatmam gerek." Gerçi son derece sudan bir bahaneydi bu ama artık Nate'den söz etmek istemiyordu. "Ah, unutmadan söyleyeyim," diye ekledi telaşla. "Aydın on yedisinde bir yerde konuşmam var, ama işim saat beş buçuktan önce bitecek. Onun için Michelle'i rahat rahat bana bırakabilirsiniz."

"Harika. Dinle Susannah, eğer konuşmak istersen ben her zaman buradayım. Ciddi söylüyorum. Kardeşler böyle günlerde birbirlerini dinlemezlerse ne işe yararlar?"

"Teşekkürler. Bunu hatırlayacağım."

Susannah telefonu kapattuktan sonra hâlâ elinde tuttuğu kâğıda baktı. Nate'in notunu buruşturup çöpe atma hakkına yerden göğe kadar sahipti. Bunu yaptı da, ama nedense bundan hiç zevk almadı.

Gözden uzak olan gönülden de ırak olur diye bir söz vardı, ama bu sefer doğrulanmıyordu nedense. Ne zaman çevresine baksa gözü hemen telefona takılıyordu.

Yemeği hazırdı, ama hiç de iç açıcı bir görüntüsü yoktu. En iyisi onu da çöpe atıp yakındaki bir lokantaya gitmekti. Bunun iki yararı vardı. Birincisi, her an aklını çelebilecek olan telefondan uzak dururdu, ikincisi, midesine doğru dürüst bir yemek girerdi.

Tam kararını vermişti ki kapı ısrarla çalınmaya başladı. Susannah gelenin Nate olduğundan emindi. Derin bir nefes alıp kapıyı açmaya gitti.

"Aramadın!" diye bağırды Nate, onu görür görmez.

Davet filan beklemeden içeri daldı. Çok kızgın görünüyordu. Yine de öfkesini denetlemeyi başardığı anlaşılıyordu. "Beni daha ne kadar bekletmeyi planlıyorsun? Hatalarımı ödetmeye, bunun acısını çıkarmaya kararlı olduğun belli, bunu bir noktaya kadar anlayabilirim de. Ama biz o noktayı çoktan aştık artık. Peki, daha ne bekliyorsun? Özür dilememi mi? Pekâlâ... özür diliyorum."

"Hah..."

"Kızmakta haklısın. Ama ne istiyorsun? Kana kan mı? Yeter artık. Senin için deli oluyorum. Sen de benim için aynı şeyleri hissediyorsun. Beni umursamıyormuşsun havalarını bırak, çünkü gerçeği biliyorum ben. Bu aptallığı bırakalım artık. Zaman kaybetmenin ne anlamı var."

"Neden?" diye sordu Susannah.

"Ne neden?"

"Neden bekledin? Neden bana daha önce bir şey söylemedin?"

Nate içini çekti. Yine ilk başa döndüklerini anlamıştı. "Çünkü Sıcak Ev Kurabiyeleri'ni kafamdan tamamen

silme istiyordum. O iş hayatımın merkezi haline gelmişti." Gözlerini Susannah'ya dikti. "Sende de benimki- ne benzer bir ruh halini sezdim. Bütün hayatın bir spor malzemeleri şirketine bağlanmıştı..."

"O şirket ülkenin en büyük spor malzemesi şirketi!" dedi Susannah gururla.

"Özür dilerim Susannah, ama bu beni hiç de etkilemiyor. Hayatını bir düşünsene. Bütün dünyanın şirket hiyerarşisinde nereye kadar yükselebileceğinden ibaret. Sana bir şey söyleyeyim mi, en tepeye çıktığında manzaranın hiç de o kadar şahane olmadığını görüyorsun. Hayattaki en basit şeylerden zevk almayı unutuyorsun. Ben bu hataya düştüm."

"Yani şimdi her şeyi bırakıp çiçek koklamamı mı tavsiye ediyorsun bana? Pekâlâ, seni şaşırtacak bir şey söyleyeceğim, Nate Townsend. Hayatıma böyle girebileceğini sanmandan, mesleğimde yükselmemin beni yıkıma götüreceğini söylemenden hiç hoşlanmıyorum. Çünkü ben hayatımdan memnunum!"

"Ben çiçeklerden bahsetmiyorum Susannah! Ben şu pencereden baktığında gördüğün şu güzel manzaranın ötesindeki şeylerden bahsediyorum. Hayat, şu balkonun köşesinde büyük bir ustalıkla ağına ören örümceğin çok daha ötesinde bir şey. Hayat, bir anlamı olan ilişkiler demek. Dostluklar, keyif demek. Her ikimiz de bunu unuttuk. Bı önce benim başıma geldi. Şimdi senin de benim geçtiğim yolda hızla ilerlediğini görüyorum."

"Sen o yoldan geçmişsin, ama benim de yürütemi..."

"Senin de benim ihtiyacım olan şeylere ihtiyacın var. Bizim birbirimize ihtiyacımız var."

"Bir dakika!" dedi Susannah ateşli bir sesle. "Ben bu hayattan memnunum, tavsiyelerine teşekkürler. Hem neden memnun olmayayım? Beş yıl önce kendime koyduğum hedefe ulaştım, önümde başka hedefler var şimdi. Bu şirketin en tepesine kadar yükselebilirim. İstedikim de bu zaten. İnsan ilişkilerine olan ihtiyacına gelince, bu

konuda da yanılıyorsun. Seninle tanışmadan önce hayatımda hiçbir eksiklik hissetmiyordum. Sen hayatımdan çıkıp gittiğinde de aynı şey olacak."

Odada bir an mutlak bir sessizlik oldu. "Hayatından çıkıp gittiğinde mi?" dedi Nate. "Anlıyorum. Demek kararını verdin."

"Evet," dedi Susannah, omuzlarını dikleştirerek. "Seninle birlikte olmak güzeldi, ama seninle başkan yardımcılığı arasında bir tercih yapmam gerektiğinde kararımı vermem hiç de zor olmaz. Kendi kendisinden ve amaçlarından kurtulmak isteyen başka genç kadınlarla karşılaşacağından eminim. Anladığım kadarıyla ilişkimiz senin açısından bir kurtarma hareketiydi. Ama herkesi kurtaramazsın Nate. Onun için üzülme. Beni zavallı kaderimle baş başa bırak ve git başka kadınları kurtar sen!"

"Susannah beni dinler misin?"

"Hayır! Merak etme, ben de kendimce mutlu olmaya çalışırım." Susannah'nın sesi alaycıydı.

Nate uzun bir süre hiç konuşmadı. "Büyük bir hata yapıyorsun," dedi sonunda. "Ama bunun hata olduğunu kendin öğrenmek zorundasın."

"Herhalde parça parça dört bir yana savrulduğumda parçalarımı toplamak için yakınlarda bir yerlerde olmayı düşünüyorsundur?"

Nate'in mavi gözleri kısıldı. "Belki yakınlarda olabilirim," dedi. "Ama belki de olmam."

"Her neyse, endişelenmene gerek yok. Her iki halde de çok uzun süre beklemek zorunda kalacaksın!"

Bölüm On

"Miss Simmons, Mr. Hammer, sizinle tanışmak bir şeref."

"Teşekkürler." Susannah, onu ve patronunu karşılamak için gönderilen genç adama nazikçe gülümsedi. Seattle Konferans Merkezi tıklım tıklım doluydu. Susannah dinleyicilerinin bu kadar kalabalık olduğunu anladığı anda midесinin kasıldığını hissetti. Üstelik bu kadar kalabalığın ortasında bir yandan yemek yiyip bir yandan konuşmaları dinlemek ve kendi sırasının gelmesini beklemek daha da zordu.

"Lütfen bu taraftan gelin, sizi konuşmacıların masasına götüreceğim."

Susannah ile John Hammer adamın peşine takılarak kalabalık salının ortasından geçip en öndeki platforma yürüdüler. Onur konuklarının büyük bir kısmı gelmiş, platformda hazırlanan masada yerlerini almışlardı bile.

Susannah'ya podyumun sağındaki masada yer ayrılmıştı. Hemen yanında da John Hammer oturacaktı. Genç kadın konferansın koordinatörüyle el sıkışıp diğer konukları da selamladıktan sonra yerine oturdu. Garsonlar hemen servise başlamış ve salata, pirinç pilavı ile somon buğulamadadan oluşan münüiyü getirmişlerdi.

Susannah bu kadar insanın gözü üstüne dikiliyken bir lokma bile yiyebileceğinden kuşkuluydu. Çevresindeki yabancı yüzlere bir göz gezdirdikten sonra soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Her şeyden önce o buraya çağırılan konuşmacılardan biriydi ve gayet iyi hazırlanmıştı.

Sağ tarafında bir hareket hissetti ama podyum görüş alanını kapatıyordu.

"Merhaba güzelim. Seninle burada karşılaşacağımızı sanmıyordum."

Nate! Susannah çatalındaki somonu telaşla ağzına atıp önündeki suya uzandı. Neredeyse boğulacaktı.

Koltuğunu yavaşça çevirdiğinde Nate ile göz göze geldi. "Merhaba Nate," dedi, elinden geldiği kadar sakın bir tavırla. Yüzündeki gülümseme buz gibiydi.

"Nate Townsend'in de geleceğini tahmin etmişim," diye fısıldadı John Hammer. Çok memnun görünüyordu.

Susannah hemen bütün dikkatini önündeki yemeğe çevirdi.

"Beni özledin mi?"

Susannah, Nate'i görmeyeli tam on gün olmuştu. Üstelik ondan kaçmaya çalışmak da hiç kolay değildi. Daha doğrusu Nate varlığını her an hatırlatmak için her fırsatı kullanmıştı. Susannah ilk gece evine döndüğünde sonuna kadar açılmış bir setten yükselen bir operanın ezgileriyle karşılaşmıştı. Mutfakta bulunduğu süre zarfında müzik sanki kendi evinde çalışıyormuş gibi rahatça dinlemişti. Müziğin yanı sıra yandaki daireden nefis bir spagetti sosunun kokusu da geliyordu.

Anlaşılan Nate onun kalbine giden yolun midesinden geçtiğine karar vermişti. Susannah neredeyse her şeyi unutacak ve gidip ondan bir tabak spagetti isteyecekti. Ama iradesi baskın çıkmış ve en yakındaki İtalyan lokantasına koşup bol bol spagetti yemişti.

Aradan bir hafta geçtiğinde Susannah, Nate'in koca bir yemek kitabındaki bütün tarifleri denediğinden emindi. Yandaki daireden her akşam birbirinden nefis kokular yükselmiş ve o da her gece bir başka lokantaya koşmuştu.

Nate onu opera ve yemekle satın alamayacağını anlayınca bu sefer başka bir taktiğe başvurmuştu.

Susannah işten eve döndüğünde kapısının önünde tek bir kırmızı gül bulmuştu. Yanında not filan yoktu, kıpkırmızı tek bir gül. Susannah çiçeği alıp içeri girmiş ve göğsüne bastırmıştı. Bunu bırakabilecek tek kişinin Nate olduğunu biliyordu. Birdenbire aklı başına gelmiş, kapıyı açıp gülü aldığı yere bırakmıştı. Beş dakika sonra kapıyı tekrar açtığında çiçeğin hâlâ aynı yerde durduğunu görerek canı sıkılmıştı.

Yapabileceği tek şey vardı. Güllü götürüp Nate'in kapısının önüne bırakmıştı. Böylece Nate Townsend onu böyle şeylerle kandıramayacağını anlayacaktı!

Ama Nate'in kolay kolay bir şey anlamaya niyeti yoktu. Susannah ertesi akşam eve geldiğinde kapısının önünde bir kutu çikolata bulmuştu. Kutuyu da doğruca götürüp Nate in kapısına bırakmıştı.

Nate'in sorduğu soruyu hatırlayarak geçen haftayı düşünmeyi bırakıp kendisini topladı. "Hayır," dedi. Kalabalık, gürültülü salonda gözlerini gezdirdi. "Hayır, seni hiç özlemedim."

"Özlemedin mi?" Nate çok şaşırmış görünüyordu. "Ama ben de benimle barışmak için elinden gelen her şeyi yaptığını düşünüyordum. Yoksa neden her akşam kapımın önüne öyle armağanlar bırakasın ki?"

Susannah bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra ona öfkeli bir bakış fırlatıp tekrar yemeğine döndü. Tabağın-dakilerin hepsini bitirmeye kararlıydı. Eğer yemeyecek olursa Nate Townsend kendisinin aşkından boğazından bir lokma bile geçmediğini sanacaktı çünkü!

John Hammer mutlu bir gülümsemeyle Susannah'ya baktı. "Nate ile aynı konferanta konuşmanızın senin için hoş bir sürpriz olacağını düşündüm. Aslında bunu ben ayarladım."

"Ne kadar düşüncelisiniz," diye mırıldandı Susannah.

"Beni özledin değil mi?" Nate onu görebilmek için sandalyesinde geriye doğru kaykılarak baktı.

Pekâlâ, Susannah kendisini biraz yalnız hissettiğini itiraf etmeye hazırdı, ama bu çok normaldi. Son birkaç hafta boyunca Nate ile çok sık birlikte olmuşlar, beyzbol maçı, uçurtma uçurmak gibi her türlü aptallığı birlikte yapmışlardı. Ama Nate ile tanışmadan önce gayet mutlu, düzenli bir hayatı vardı ve şimdi de yine o normal hayatına dönmüştü işte. Hiçbir sıkıntısı yoktu. Kendisinden, yaşamından memnundu. Nate, onsuz hayatının bir felaket olacağına onu inandırmak için elinden geleni

yapacaktı tabii. Ama Susannah'nın böyle bir saçmalığı kabul etmeye niyeti yoktu.

"Ben seni özledim," dedi genç adam onun gözlerinin içine bakarak. "Sen de hiç olmazsa kendini en az benim kadar yalnız ve berbat hissettiğini kabul edebilirsin."

"Ama yanılıyorsun," dedi Susannah tatlı tatlı gülümseyerek. "Harika bir işim, gelecek vaadeden bir mesleğim var. Başka ne isteyebilirim ki?"

"Çocukların olmasını?"

Susannah başını iki yana salladı. "Michelle ile birlikte çok eğleniyoruz. Birbirimizden sıkıldığımızda da annesine gidiyor. Bence çocuk keyfini yaşamının bundan daha güzel bir yolu olamaz."

İlk konuşmacı podyuma çıkmış ve Susannah dikkatini ona vermişti. Konuşma başlayalı beş dakika olmuştu ki Susannah koluna bir şeyin çarptığını hissetti. Başını çevirip baktığında Nate'in beyaz keten bir peçeteyi havaya kaldırdığını gördü. Peçetenin üstüne, "Ya bir kocan olmasını?" diye yazmıştı.

Susannah içini çekerek başını iki yana salladı. Bir yandan da bu peçeteyi kendisinden başka kimsenin, özellikle de patronunun görmemiş olması için dua ediyordu. Alkışların yükseldiğini, herkesin sanki bir şey bekler gibi kendisine baktığını ancak ondan sonra fark etti. Önce hiçbir şey anlamadı. Sonra birden durumu kavradı. Konuşma sırası kendisindeydi. Adı anons edilmiş, herkes kalkıp konuşmasını yapmasını bekliyordu.

Sandalyesini geriye itip kalktı ve podyuma doğru yürüdü. Bu arada Nate'e bakmamaya özel bir gayret sarfetti. Başka bir kadın olsa masadaki su bardağını onun kafasından aşağı boca ederdi. Öfkesini yenebilmek için derin bir nefes alıp gözlerini salonda gezdirdi, ama bunun büyük bir hata olduğunu hemen anladı. Tanımadığı onca insan gözünü ona dikmiş, bekliyordu. Avuçlarının ter içinde kaldığını hissetti.

Konuşmasını gayet iyi planmış ve ezberlemişti. Yine de her ihtimale karşı daktiloya çekilmiş notlarını yanına

almıştı. Üstünde durmak istediği üç ana konu vardı. Her konuyla ilgili çeşitli anekdotlar da bulmuştu. Ama nedense şu anda hiçbir şey hırlamıyordu. Salondan arkasına bakmadan kaçma isteğini güçlkle dizginledi.

"Hadi Susannah, göster kendini!" diye fısıldadı Nate, başını yukarı kaldırıp ona gülümseyerek.

Nate'in cesaret verici sözleri ve sevgi dolu gülümsemesi Susannah'nın gerginliğinin azalmasına neden oldu. Konuşmasını ezberlemiş olmasına rağmen yine de yazılı metne uzandı. İlk cümleyi okuduğunda her şeyin yolunda gideceğini anlayarak rahatladı.

Daha sonraki yarım saat boyunca son derece akıcı bir konuşma yaptı. Dinleyicilerin yüzlerindeki ifade onun vurguladığı noktalarda aynı fikirde olduklarını gösteriyordu. Nate'in, kafasını karıştırıp sinirlerini bozmak için gösterdiği bütün çabalara rağmen Susannah konuşmasını bitirdiğinde aldığı tepkiden memnundu.

Yerine dönerken yan gözle Nate'e baktı. Bir yandan onu alkışlıyor, bir yandan da gülümsüyordu. Gözlerinde hayranlık ve saygı dolu bir pırıltı vardı. Susannah bir anda yüreğinin eridiğini sandı. Buna rağmen Nate onu saçma sapan sorularla sinirlendirmiş, dikkatini dağıtmış, tam konuşma yapmaya başlayacağı sırada peçeteye yazdığı yazıyla kafasını karmakarışık etmişti. Yine de konuşmasını bitirdiğinde, bilinçli de olsa bilinçsiz de, dönüp baktığı kişi Nate olmuştu.

Susannah yerine oturduğunda ellerinin titrediğini fark etti. Ama bunun, yaptığı konuşmanın heyecanından mı yoksa Nate'in sevgi dolu bakışından mı kaynaklandığından emin değildi.

Ardından kürsüye Nate davet edildi. Susannah o konuşmaya başladığı anda peçetenin üstüne yazılar yazıp ona göstermeyi düşündü. Böylece Nate Townsend cezasını bulmuş olacaktı! Ama birden bunun ne kadar çocukça bir şey olacağını anladı. Nate'i gördüğü anda kafasına böyle saçma sapan şeyler geliyordu işte!

Nate hiç acele etmeden ceketinin cebinde notlarını

aramaya başladı. Sonunda çıkara çıkara küçük bir kart çıkardı. Söyleyeceği her şeyi küçükçük bir kâğıt parçasına not etmişti anlaşılan. İşte bu da Nate Townsend'in bu konferansı ne kadar ciddiye aldığını gösteren bir örnekti. Hatta görünüşe bakılırsa Susannah konuşurken o kartın üstüne bir şeyler karalayivermişti. Büyük bir ihtimalle bu salona gelinceye kadar ne yapacağı konuşmayı ne de neler söyleyeceğini düşünmüştü.

Nate, her zaman yaptığı gibi, onu bir kere daha şaşırttı. Ağzını açtığı andan itibaren bütün dinleyicileri avcunun içine alıverdi. Susannah şimdiye kadar böylesine dinamik, enerji dolu, kararlı, ne söyleyeceğini bilen bir konuşmacı dinlemediğini düşündü ister istemez. Güçlü sesi kocaman salonun en uzak köşesinden bile gayet rahat duyuluyordu. Gerçi önündeki mikrofonu kullanıyordu ama Susannah onun buna gerçekten ihtiyacı olduğundan kuşkuluydu.

Nate hayata nasıl atıldığını anlatarak başladı konuşmasına. Lise son sınıftayken babasını kaybetmiş ve öğrenim masraflarını karşılayabilmek için bir şeyler yapması gerektiğini anlamıştı. O yıl hayatının en zor dönemi olmuştu. Annesi bir fabrikada çalışmaya başlamıştı, Nate ise annesinin herkes tarafından çok beğenilen çikolatalı kurabiyelerinden yapıp turistlere tanesi on beş sentten satmaya başlamıştı.

Yazın ortalarına doğru üniversitenin birinci sınıfını okumasını sağlayacak parayı kazanmıştı bile. Üniversiteye başladığında çevredeki küçük kafeteryalar ve dükkânlar onunla temasa geçmiş, kurabiyelerinden onlara da yapmasını istemişlerdi. Bunların ardından otellerden ve büyük lokantalardan talep gelmiş, küçük bir kurabiye şirketi de ondan yaptığı kurabiyelerin tarifini satın almak istemişti.

Nate ertesı yıl kendi işini kurmuş ve tecrübesizliğinden kaynaklanan birtakım hatalara rağmen işini hızla ilerletmişti. Gerisi herkes tarafından biliniyordu zaten. Üniversiteyi bitirdiğinde büyük bir işadamı ve bir multi-

milyonerdi. Bu arada zaman zaman okulu bırakmayı düşünmüş, ama sonra vazgeçip devam etmişti. Buna pişman olmadığını söylüyordu şimdi.

Susannah şaşkına döndü. Nate'in tanıştıkları andan itibaren kendisine söylediklerini, yani başarının iyi ve güzel bir şey olduğunu, ama insanın kim olduğunu unutmamasına yol açarsa hiçbir değeri kalmayacağını dinleyicilerine de söylemesini bekliyordu. Ama Nate bu konuda tek kelime etmedi. Anlaşılan bu konudaki fikirlerini sadece ve sadece Susannah'ya açıklıyordu.

Genç adam yerine dönerken alkışlar yeri göğü inletiyordu. Nate'in ilk yaptığı şey Susannah'ya bakmak oldu. Bu konuşma Susannah'yı da çok etkilemişti. Nate'i alkışlarken ona gülümsedi. Aslında Nate konuşması sırasında hiç övünmemiş, Sıcak Ev Kurabiyeleri'nin olayı yaratan başarısının üstünde hiç durmadan es geçmişti. 'Keşke biraz böbürlense, burnu havalarda bir şeyler söyleseydi,' diye düşündü Susannah. Nate'e bu kadar hayranlık duymak istemiyordu. Ondan bu kadar etkilenirken onu unutmaması, hayatından silip atması çok daha zor olacaktı.

Yemekli konferans birkaç dakika sonra sona erdi. Susannah eşyalarını toplarken salondan hızla ayrılmayı düşündü. Tabii Nate'in böyle bir şeye izin vermeyeceğini tahmin etmesi gerekirdi. Birkaç kişi onunla konuşmak için podyuma çıkmışlar, çevresini almışlardı ama o hepsinden özür dileyip Susannah'nın yanına geldi.

"Susannah, seninle konuşmak istiyorum."

Genç kadın önce saatine, sonra patronuna baktı. "Ne yazık ki başka bir randevum var," dedi gergin bir sesle. Çantasının sapını omzuna geçirerek gülümsemeye çalıştı.

"Konuşman çok iyiydi."

"Teşekkür ederim, seninki de öyleydi," dedi Susannah. Kafasını kurcalayan bir şeyi sormadan edemedi. "Bana babanın ölümünden hiç söz etmemiştin."

"Sana seni sevdiğimi de hiç söylemedim, ama sevi-

yorum."

Son derece sakın, soğukkanlı, ciddi bir ifadeyle söylenen sözler Susannah'yı bir yumruk yemiş gibi sarstı. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissederek kirpiklerini kırıştırdı. "Keşke... keşke bunu söylemeseydin..."

"Sana karşı duygularım değişmeyecek."

"Ben... benim gerçekten gitmem gerek..." Susannah telaşla John Hammer'a baktı. Buradan bir an önce çıkmak istiyordu.

"Mr. Townsend!" Podyumun kenarından gelen bir kadın yukarı seslendi. "Bu akşamki açık artırmada bulunacaksınız değil mi?"

Nate gözlerini Susannah'dan zorla ayırıp aşağıdaki iyi giyimli kadına baktı. "Orada olacağım," diye bağırdı.

"Heyecanla sizi bekleyeceğim," dedi kadın, sonra kı-kır k kır güldü.

Susannah kadının cilveli tavrına sinirlenmekten kendini alamadı. Bazı kadınlar ne kadar da erkek budalası oluyorlardı! Nate'e dönüp bu akşam ne tür bir müzayadeye katılacağını sormak için dayanılmaz bir istek duydu. Ama kendisini tutmayı başardı.

"Hoşça kal Nate," dedi sırtını dönerek.

"Elveda aşkım."

Susannah, Konferans Merkezi'nden çıkmıştı ki Nate'in son sözlerinin ne anlama geldiğini fark etti. Yüreğinde anlamsız bir sızı duydu.

Aslında istediği bu değil miydi? Nate güvenilecek bir adam değildi. Sır saklamayı alışkanlık haline getirmişti. Eh, artık Susannah'nın peşinden koştuktan vazgeçtiyse, bu sevinilecek bir şeydi. Evet, evet, buna sevinmesi gerekirdi. Susannah eve döndüğünde buna neden sevinmesi gerektiğini telkin ediyordu kendisine.

Zaten iki saate kadar Emily ile Robert uğrayacaklar, Robert'in patronunun verdiği yemeğe gitmeden önce Michelle'i ona bırakacaklardı. Yeğeni geldiğinde Nate'i düşüncecek zamanı kalmayacaktı nasıl olsa.

Emily geldiğinde Susannah oldukça garip bir ruh ha-

li içindeydi. Sanki içki içmiş gibi hafif sersemlemiş, neşeli, kaygısız bir hali vardı.

Kapıyı açtığına "Merhaba," dedi neşeyle. Michelle onu görünceannesinin yakasına yapıştı.

"Hayatım, bu senin Susannah teyzen, unuttun mu?"

"Emily, Michelle sadece onu buraya her getirişinde bırakıp gittiğini hatırlıyor," dedi Robert. Bebeğin bez torbasını, oyuncaklarını içeri taşıdı.

"Merhaba Robert." Susannah eniştesini yanaklarından öptü. Bu hareket en az kendisi kadar Robert'ı da şaşırtmıştı. "Terfi etmişsin, tebrikler."

"Aynı şey senin için de geçerli."

"Şey, evet, benimki o kadar önemli değil."

"Gazetede ki yazı farklı şeyler söylüyor ama."

"Ah, gazete deyince aklıma geldi," dedi Emily onlara dönerek. "Bugünkü gazetede Nate'in adını okudum."

"Evet, bugün öğleden sonraki konferansta ikimiz de konuşmacıydık."

"Benim okuduğum o değildi," dedi Emily, Michelle'in ceketini çıkartırken. "Nate bu akşamki müzayedeydiymiş."

"Ba-ba!" Kolları serbest kalınca Michelle sevinçle bağırdı.

Robert gururla gülümsedi. "Kızım nihayet adımı öğrendi. Michelle'in söylediği ilk ve tek söz bu." Gözleri ışıltılı parladı. "Ba-ba seni seviyor bebeğim, ba-ba seni seviyor."

Robert'ın küçük bir bebeği taklit ederek konuşması Susannah'yı o kadar şaşırtmıştı ki kardeşinin söylediğini kaçırdı. "Ne demiştin sen?"

"Nate'in de müzayedede olacağını söylüyordum sana," dedi Emily, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Ablasının yüzünde şaşkın bir ifade belirmediğini görünce ekledi. "Hani şu yoksul çocuklar yararına düzenlenen açık artırma var ya, Nate'in adını işte o listede okudum."

Susannah'nın beyininde birden bir şimşek çaktı. "Yani şu müzayedede... hani şu Yakışıklı Bekârlar Müzayedede-

si? Hani katılan erkekler üzerine pey sürülüp fiyat artırılarak yapılacak olan!" Susannah'nın dili tutulmuş gibiydi. Konferans salonundaki kadının Nate'e neden seslenip böyle kıkır kıkır güldüğünü şimdi anlıyordu! Demek kadının Nate'e pey sürüp onu elde etmek istiyordu!

Susannah en yakınındaki koltuğa çöktüverdi.

"Nate sana söylemedi mi?" diye sordu Emily.

"Hayır, hem nedenylesin ki? Bizim aramızda komşuluk ilişkisinin ötesinde bir şey yok ki!"

"Susannah!"

Emily onu son zamanlarda sık sık böyle azarlamayı alışkanlık haline getirmişti.

"Hayatım," dedi Robert saatine bir göz atarak, "Hemen çıkmazsak lokantaya geç kalacağız. Patronumu beklemek istemiyorum."

Emily yan gözle Susannah'ya baktı. Onunla daha sonra bu konuda uzun uzun konuşmaya niyetlendiği belliydi.

"İkinize de iyi eğlenceler," dedi Susannah onları kapıya kadar geçirerek. "Sakin Michelle'i düşünüp merak etmeyin. Biz gayet iyi anlaşıyoruz."

"Hoşça kal Michelle," dedi Emily. Kızına kapıdan el salladı.

"Hadi annene güle güle de." Susannah yeğeninin buna pek istekli olmadığını görünce tombul elini yakalayıp havada salladı.

Emily ile Robert çıkar çıkmaz Michelle sessiz sessiz ağlamaya başladı. Susannah yeğenine baktığında o sahte neşesinin sönüverdiğini fark etti. Kimi kandırmaya çalışıyordu? Kendisini mi? Nate'i terk ettiği andan beri kendisini çok kötü hissediyordu. Michelle'in hıçkırıklarını duyunca onunla birlikte ağlamak için kendisini zor tuttu.

İşte Nate Townsend yine aynı şeyi yapmıştı... böyle bir müzayedeye katılacağını gizlemişti. Kendisine yapılan teklifi mutlaka haftalar önce kabul etmişti ama bundan Susannah'ya söz etme zahmetine katlanmamıştı bile. Adam hiç utanmadan onu deliler gibi sevdiğini söylü-

yor, ama yabancı bir kadının pey sürüp onu satın alması-
na da ses çıkarmıyordu. Hatta bunu büyük bir memnuni-
yetle kabul ettiği de kuşkusuzdu. Evet, erkekler güvenilir-
mez yaratıklardı!

Susannah düşündükçe iyice köpürüyordu. Nate'e bu
akşam Michelle'in geleceğini söyleyip kendisine yardım
edip edemeyeceğini sorduğunda son derece rahat bir ta-
vırla bu gece başka bir işi olduğunu söylemişti. Ne işi
olduğu belliydi! Kendisini en fazla parayı verene suna-
caktı, üstelik buna yoksul çocuklara yardım gibi soylu
bir amacın ardına gizleyerek!

"Kendisini bir daha görmek istemediğimi söyledim,"
dedi Susannah yeğenine bakarak. Hırsından sesi iyice
yükselmşti. "Tanıştığımız andan beri o adam başıma
dert oldu. Sen de benimle birlikteydin ufaklık, hatırlı-
yorsun değil mi? Onun nasıl biri olduğunu daha o anda
anlamamız gerekirdi hayatım."

Michelle başını kaldırıp teyzesine baktı. Ağlamayı
kesmişti ama yüz ifadesine bakılırsa her an yeniden baş-
layabilirdi.

"Her şeyi benden gizlemek gibi bir alışkanlığı var.
Sana önemli bir şey söyleyeyim mi Michelle, o adamı
artık kafamdan silip attım. Bu akşam isteyen kadın onu
alsın çünkü benim umurumda bile değil."

Michelle yüzünü teyzesinin göğsüne bastırıldı.

"Neler hissettiğini çok iyi anlıyorum ufaklık," dedi
Susannah kucağında çocukla pencerenin önünde bir aşı-
ğı bir yukarı dolaşarak. Hava iyiden iyiye kararmış, gece
inmişti. "İnsan en yakın dostunu kaybettiği duygusuna
kapılıyor, değil mi?"

"Ba-ba."

"Baban annenle beraber hayatım. Nate'in bir zaman-
lar dostum olduğunu sanmıştım." Susannah'nın sesi ke-
derle titredi. "Ama beş para etmez biri olduğunu anla-
dım. Sakin beni yanlış anlama Michelle. Ama beni tam
bir budala durumuna düşürdü, inan."

Michelle başını kaldırıp Susannah'nın yüzüne baktı.

Bu konuşmadan çok etkilendiği belliydi. Genç kadın be-
beğin yeniden ağlamsanı engelleyebilmek için konuşma-
ya devam etti. "Umarım o da bu gece kendisini tam bir
aptal gibi hisseder." Nate'i çılgık çılgıca bağırarak kadın-
larla dolu bir salonun ortasında hayal edebiliyordu. Bu
kadar yakışıklı bir adama herkesin sahip olmak isteyece-
ğini ve yüksek paralar ortaya süreceğini düşününce içini
çektii. Yoksul çocuklar için toplanacak parada en yüksek
miktarı Nate'in sağlayacağı kesindi. Geçmiş yıllarda ya-
pılan açık artırmalarda bazı erkeklerle bin dolara kadar
para ödenmişti. Üstelik bu parayı ödeyenler Seattle'ın
yakışıklı bekârlarından biriyle bir gece geçirmek için bu
parayı gözlerini kırpmadan veriyorlardı.

"Aşkım, sadakatım, ne boş laflar!" diye mırıldandı.
Michelle gözlerini dikmiş, hâlâ ona bakıyordu. Susan-
nah bir teyze olarak yeğenini bu konuda bilinçlendirme-
sinin görevi olduğunu düşündü. "Erkekler için canını
sıkırmaya, üzülmeye değmez hayatım. Bunu şimdiden ak-
lının bir köşesine yaz, tamam mı?"

Michelle neşeyle güldü. Teyzesiyle bu konuda fikir
birliği içinde olduğu belliydi.

"Örneğin ben, bir erkeğe ihtiyacım yok. Yalnız ya-
maktan son derece mutluyum. Bir işim var, üstelik ol-
dukça iyi bir iş. Yakın dostlarım var, bunlar genellikle
birlikte çalıştığım insanlar. Sonra annen var..." Michelle
elini uzatıp Susannah'nın yanağından yuvarlanan yaş
sildi.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye atıldı Susannah
telâşla. Michelle'e bir şey açıklamasının gerekmediğini
aklına bile getirmiyordu. "Bu kadar mutluyum neden
ağladığımı merak ediyorsun. İnan bana, ben de bilmiyo-
rum! Bütün mesele, her şeye rağmen onu sevmem. Bu
her şeyi zorlaştırıyor... Sonra kalkıp peçetenin üstüne o
notu yazdı. Kocasız bir hayat yaşamayı isteyip istemedi-
ğimi sordu... üstelik bunu peçeteye yazdı, düşünebiliyor
musun? Garsonlar o peçeteyi gördüklerinde kim bilir ne
düşünecekler? Üstelik konuşmacıların masasında bula-

caklar o peçeteyi!"

"Ba-ba."

"Onu da sordu," dedi Susannah, burnunu çekerek. Bir an sustuktan sonra titrek bir sesle devam etti. "Çocuklarım olmasını isteyebileceğim hiç aklıma gelmezdi, ama senin gibi tatlı bir şeyi ne kadar çok sevebileceğimi bilmiyordum o zaman." Michelle'i göğsüne bastırarak gözlerini kapattı. Bıçak gibi bir acı yüreğine saplanıyordu. "O adamı öldürebilirim!"

Michelle, Susannah'nın başındaki tokaları çekip saçlarını açtı.

"Bugün öğleden sonra saçlarımı özellikle tepemde topladım. Sırf ona inat olsun, bağımsız bir kadın olduğumu ispatlayayım diye. Ama orada konuştuğum süre zarfında neden açık bırakmadığımı düşünüp kendi kendimi yedim. Sırf Nate öylesinden hoşlanıyor diye. Of Tanrım! Ne yapacağımı bilemiyorum Michelle. Bana bir tavsiye de bulunabilir misin?"

"Ba-ba."

"Ben de bunu söylemeni bekliyordum." Susannah derin bir nefes alarak gözlerine dolan yaşların akmasının engellemeye çalıştı.

"Başkan yardımcısı olduğumda her şeyin harika olacağını düşünüyordum bir zamanlar. Evet, terfi ettiğim için gerçekten seviniyorum ama içimde bir boşluk var. Bunu nasıl açıklayacağımı inan bilmiyorum Michelle. Geceler öyle uzun ki... Gündüzleri de çalışırken bir bakıyorum işi filan unuttuğum, bir an önce eve dönüp Nate'i görmekten başka bir şey istemiyorum. Sa... sanırım çalışma isteğimi kaybettim. Bugün o konferans salonunda insanların karşısına çıkıp çok çalışmaktan, azimden, disiplinden filan söz ettim. Ama şu anda hepsi o kadar boş geliyor ki... Sonra... eve dönerken yolda bir okul arkadaşına rastladım. Evlenmiş, senden daha küçük bir de bebeği var. Öyle mutlu görünüyordu ki..." Bir an susup elinin tersiyle burnunu sildi. "Sally'ye işimden terfi ettiğimi, artık şirketin başkan yardımcısı olduğumu söyle-

dim. Benim adıma çok sevindi. Yine de benim içimde kocaman bir boşluk var."

"Ba-ba."

"Michelle, başka bir sözcük daha öğrenemez misin? Öğmeğin teyzeyi dene. İnan, o kadar zor değil. Söyle bakayım, teyze."

"Ba-ba."

"Büyük bir ihtimalle Nate bu akşam harika bir sarışınla tanışacak ve ona deli gibi âşık olacak. Kadın onun için en yüksek parayı vermiş olacak ve ona sahip olacak. Nate de ona âşık olduğu için kendisini ona teslim etmekten çekinmeye..." Susannah birden sustu. Beyninde bir ışık yanmıştı. "Aklımdan geçeni söylediğimde bana inanmayacaksın?" Michelle merakla teyzesine bakıyordu. "Belki çılginca bir şey olacak bu, ama belki de değil..."

Michelle ellerini sevinçle çırpıyor, Susannah'nın bu çılginca fikrini desteklediğini belirtiyordu. Gerçekten çılginlık bu. Saçmalık. Ama Nate'in karşısında kendisini o kadar çok aptal durumuna düşürmüştü ki, bir kere daha aynı şeyi tekrarlamasının bir zararı olmazdı.

Michelle'in paltosunu çabucak giydirdikten sonra banka defterini aldı ve hesabındaki paraya baktı. Sonra çek defterinin yanında olup olmadığını kontrol etti. Aslında bu parayı yeni bir araba almak için biriktirmişti ama açık artırmada Nate'i alması çok daha önemliydi.

Müzayedenin yapıldığı binanın otoparkı tıklım tıklım doluydu. Susannah'nın arabasına yer bulması oldukça zor oldu. Ama sonunda bir boşluk bulmuş ve arabayı park edip dışarı fırlamıştı.

Ana kapıdan içeri girdiğinde görevli onu salona sokamayacağını söyledi.

"Hanımefendi, üzgünüm ama biletsiz içeri giremezsiniz. Üstelik yanınızda çocuğunuz da var. Evli kadınların açık artırmaya katılmasına izin verilmiyor bildiğim kadarıyla."

"Bir bilet alırım. Bu da benim yeğenim. Şimdi lütfen

içeri girmeme izin verin yoksa... yoksa... ne yapacağımı bilemiyorum."

"Lütfen," diye yalvardı Susannah. "Bu bir ölüm kalem meselesi."

Kapıdaki görevli ne yapacağını sormak için yetkili birinin yanına gittiğinde Susannah salona açılan camlı kapıdan içeri baktı. Birçok kadın ellerini kaldırmış, artırmaya katıldığını gösteren numarayı gösteriyor, bu arada heyecanla parmak uçlarında yükselerek pey sürdüğü erkeği daha iyi görmeye çalışıyordu. Bu arada bir televizyon ekibi de açık artırmayı filme çekiyordu.

Susannah, Michelle'i göğsüne bastırarak sabırsızca bekledi. Kapıcı döndüğünde yüzünde cesaret kıran bir ifade vardı.

"Hanımefendi üzgünüm ama bütün biletlər satılmış."

Susannah tam onunla tartışmaya hazırlanıyordu ki, salonda Nate'in adının anons edildiğini ve kalabalıktan memnun mırıltılar yükseldiğini duydu.

Bir anda her şeyi unutup salona koştu, kapıyı son hızla itip içeri daldı ve sıraların arasından öne doğru koşmaya başladı.

Kapıcı kendisini toplar toplamaz, "Tutun şu kadını!" diye bağırdı arkasından.

Susannah kucağında Michelle ile salona girip koşmaya başladığında kalabalıkta ani bir sesizlik olmuş, ardından fısıldaşmalar başlamıştı.

Kapı görevlisi yetişip koluna yapıştığında Susannah neredeyse sahneye kadar gelmişti. Adam kolundan çekştirirken Susannah yalvaran bakışlarını Nate'e dikti. Nate ise parlak spot ışıklarından korunmak için elini gözlerine siper etmiş, ona bakıyordu.

Bunca gürültü ve koşuşturmanın çok hoşuna gittiği belli olan Michelle neşceyle gülerek tombul parmağını Nate'e doğru uzattı.

"Ba-ba! Ba-ba!" diye bağırdı. Küçük kızın sesi salonda bir bomba gibi patladı.

Bölüm On Bir

Michelle parmağını Nate'e uzatıp, "Ba-ba," diye bağırdı bir salon dolusu kadından müthiş bir uğultu yükseldi. Nate hızlı adımlarla açık artırmayı düzenleyen adamın yanına gidip bir şeyler söyledi. Susannah bu adamı tanıyordu. Yerel bir televizyon istasyonunun programcılarından Cliff Dolittle'di.

"Mesele nedir?" diye sordu Cliff, onlara yaklaşp.

"Bu hanımın bileti yok," diye bağırdı kapı görevlisi. Susannah'yı kolundan yakalamış, ne yapacağını bilemiyordu.

"Biletim olmayabilir ama 6010 dolarım var," diye bağırdı Susannah. "Bu paranın tamamını bu adam için vereceğim!"

Bu açıklama salonda yine fısıldaşmalara neden oldu. 6010 dolar Susannah'nın bankadaki parasıyla çantasındaki paranın toplamıydı. Arkadan gelen bir sesi duyup döndüğünde televizyon kamerasının üstünde olduğunu ve bu olayı hiçbir ayrıntısını kaçırmadan çektiğini gördü.

"Evet, Nate Townsend'e 6010 dolar," diye bağırdı Cliff Dolittle, o da biraz şok geçiriyor gibiydi. "Satıyorum. Var mı artıran? Satıyorum, satıyorum... evet, salona zorla giren, kucağında bir bebek olan şu hanıma satım!"

Omzunda kamera taşıyan bir adam hızla yanlarına geldi. Michelle parmağını hemen ona çevirip bu felaketi evlerinde canlı olarak seyredenlerin karşısında, "Ba-ba!" diye bağırdı bir kere daha.

"Susannah, burada ne işin var?" diye fısıldadı Nate, ona veznenin önünde yetiştiğinde.

"Beni asıl kızdıran ne biliyor musun?" dedi Susannah. Heyecandan ve utançtan yüzü kıpkırmızıydı. "Aslında seni üç bin dolara rahat rahat alırdım, ama bir an paniğe kapıldım ve bütün paramı üstüne yatırdım. Bu-

nun dışında tek bir meteliğim bile yok! Güya, ben he-
saptan kitaptan çok anlarım. Bütçe hesaplarında üstüme
yoktur güya. Bu utançla nasıl yaşayacağım bilemiyo-
rum!"

"Yaptığının hiçbir mantıklı tarafı yok!"

"Ya sen? Hem beni sevdiğini söylüyorsun hem de
buraya gelip başka kadınların seni satın almasına izin
veriyorsun. Senin yaptığın çok mu mantıklı yani?"

"6025 dolar vereceksiniz," dedi veznedeki beyaz
saçlı kadın.

"Ama ben sadece 6010 dolar vereceğimi söylemiş-
tim," diye itiraz etti Susannah.

"Üstü bilet parası. Biletiniz olmadan açık artırmaya
katılamazsınız."

"Anlıyorum."

Susannah bir yandan çantasını açıp çek defterini çı-
kartırken bir yandan da Michelle'i tutmakta zorlanıyo-
rdu.

"Onu ben alayım," dedi Nate, Michelle'e uzanarak.
Küçük kız avaz avaz bağırarak bunu proteste etti.

"Ona hakkımda neler anlatun?" dedi Nate gülerек.

"Gerçeği." Susannah çek defterinden bir yaprağı im-
zalayıp cüzdanındaki bozuklukları da çıkartıp ekledi ve
borcunu ödedi.

"Size bir makbuz yazacağım," dedi veznedeki kadın.

"Teşekkürler. Bir şey sormak istiyorum, verdiğim bu
kadar paranın karşılığında ne kazandım?"

"Bu genç adamla bir akşam geçireceksiniz."

"Bir akşam mı? Peki, yemeğe gidersek parayı kim
ödeyecek?"

"Ben," diye söze karıştı Nate.

"Güzel. Çünkü beş param kalmadı."

"Yemek yedin mi?"

"Hayır. Üstelik açlıktan ölüyorum."

"Ben de," dedi Nate gülerек. Ama yüz ifadesi başka
bir açlıktan söz ettiğini gösteriyordu. "Bunu yaptığının
hâlâ inanmıyorum."

"Ben de." Susannah hâlâ şaşkın bir haldeydi. İlk şo-
ku atlattuktan sora herhalde sinir krizleri geçirecekti. Na-
te'i tanımadan önce aklıbaşında, mantıklı bir kadındı.
Böyle saçma sapan şeyler yapmazdı. Ama insan âşık
olunca ne yapacağı belli olmuyordu galiba!

"Hadi, gidelim buradan." Nate kolunu onun beline
dolayıp kapıya doğru sürükledi. "Susannah," dedi oto-
parka geldiklerinde. Yavaşça dönüp ellerini onun omuz-
larına koydu ve gözlerini kapattı. "Bu gece burada seni
görebileceğim asla aklıma gelmezdi."

"Bundan hiç kuşum yok! Ama evlendiğimizde ata-
cağın her adımdan, gideceğin her yerden mutlaka haberi-
min olmasını sağlayacağım, bilmiş ol."

"Evlendiğimizde mi?" Nate'in gözleri şaşkınlıkla
açıldı.

"Herhalde altı bin doları sırf bir gece seninle bir yer-
de yemek yemek için verdiğimi düşünmüyorsun değil
mi?"

"Ama..."

"Ayrıca çocuklarımız da olacak. Ben iki çocuğun ye-
terli olacağını düşünüyorum, ama bunu zamanı geldiğin-
de konuşuruz."

Tanıştıklarından beri Susannah ilk kez Nate'in dili-
nin tutulduğuna, söyleyecek bir şey bulamadığına tanık
oluyordu. Konuşmak için birkaç kez ağzını açıp kapat-
mış, ama hiçbir şey söyleyememişti.

"Herhalde işimle evliliği nasıl sürdürebileceğimi
merak ediyorsun," dedi soruyu onun sormasına fırsat bı-
rakmadan. "Bu konuyu nasıl halledebileceğimi henüz
tam olarak bilmiyorum. Ama henüz otuzuma gelmediği-
me göre çocuk sahibi olmayı birkaç yıl erteleyebiliriz
diye düşünüyorum."

"Ben otuz üç yaşındayım. Hemen çocuk sahibi ol-
mak istiyorum."

Nate hâlâ şokta gibiydi. Susannah ona dikkatle bak-
tıktan sonra, "Pekâlâ," dedi. "Hemen çocuğumuz da ola-
bilir. Ama önce sana bir şey sormam gerekiyor. Bebeğin

bezlerini sen değiştirecek misin?"

Nate yavaşça başını salladı. Dudaklarında bir tebesüm belirmeye başlamıştı.

"Güzel." Susannah başını omzuna dayayan ve gözlerini kapatan Michelle'e baktı. Anlaşılan bebek bayağı yorulmuştu.

"Peki, yemek işini ne yapacağız?" diye sordu Nate. Susannah'nın alnına düşen bir tutam saçı büyük bir sevgiyle geriye itti. "Michelle birazdan uyuyacak."

"Merak etme. Eve giderken yoldan bir şeyler alırım ben... Yoo, unut gitsin. Hiç param kalmadı."

Nate gülmeye başladı. "Sen Michelle ile eve git şimdiden. Ben bir şeyler alır gelirim, tamam mı?"

Susannah minnetle gülümsedi. "Teşekkürler."

"Hayır," diye fısıldadı Nate. Onun gözlerinin içine baktı. "Asıl ben teşekkür ederim." Sonra eğilip onu öptü.

Susannah kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladığını hissetti. "Nate?" diye fısıldadı, gözleri kapalı.

"Hmmm?"

"Seni gerçekten seviyorum."

"Biliyorum. Ben de seni çılgınlar gibi seviyorum. Batı Lokantası'ndan stragonof getirttiğin gece anlamıştım bunu."

Susannah gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ama o zaman birbirimizi doğru dürüst tanımıyorduk bile!"

Nate onun burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Hayatımı seninle paylaşmazsam asla mutlu olamayacağımı seni gördüğüm anda hissettim ben."

Bu romantik sözler Susannah'nın yanaklarından aşağı yaşların yuvarlanmasına neden oldu. "Ben artık Michelle'i eve götüreyim," diye kekeledi.

Nate onun yanağındaki yaşları parmağının ucuyla silirdi. "Ben de hemen geleceğim."

Gerçekten de Susannah, Michelle'i giydirmiş, yatırmıştı ki kapı çalındı.

Koşup kapıyı açtığı anda parmağını dudaklarına götürerek Nate'e sessiz olmasını söyledi.

"Çin yemekleri aldım," dedi genç adam.

"Harika." Susannah onu elinden tutup Michelle'in yanına götürdü ve hemen uykuya dalan bebeği gösterdi.

"Sen harika bir anne olacaksın," diye fısıldadı Nate, onu alından öperek. Sonra mutfaka geçip getirdiği paketleri açmaya başladı. Susannah da masayı hazırlıyordu.

"Koca bir orduyu doyurmaya karar verdin galiba?" dedi genç kadın, onun getirdiklerini görünce.

"Aç olduğunu söylemiştin." Nate bütün paketleri açmış, sadece bir tanesini bırakmıştı.

Yemeklerini yerlerken Susannah, Nate'in açmadığı paketi işaret etti. "Onun içinde ne var?"

"Bilmem, unuttum."

Susannah gözlerini Nate'e dikince genç adam gülmüştü. "İstersen sen kendin aç bak."

Susannah hiçbir şey söylemeden uzanıp paketi açtı. İçinden siyah kadife bir kutu çıkınca tekrar Nate'e baktı. Ama onun bir şey söylemeye niyeti olmadığını anlayınca kutuyu açtı. İçindeki elmasın büyüklüğünü gördüğünde bir an nefesi kesildi.

"Onu San Francisco'dan almıştım," dedi Nate, havadan sudan söz eden bir tavırla.

"Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzük bu," diye bildi Susannah.

"Bence de öyle. Gördüğüm anda kuyumcuya sarmasını söyledim."

Öyle sakın, kayıtsız bir hali vardı ki, sanki bu yüzüğü alması dünyanın en doğal şeyiydi.

"Unutmadan söyleyeyim, San Francisco'dayken Cougar'lara bir teklif yaptım. Belki bilmiyordundur diye söylüyorum, Cougar'lar profesyonel bir beyzbol takımı."

"Beyzbol takımı mı? Yani profesyonel bir beyzbol takımı mı satın alacaksın?"

Nate başını salladı. "Onlardan henüz cevap almadım,

ama reddederlerse New York Wolves'un sahibini takımı satmaya ikna edebilirim diye düşünüyorum."

Bütün bunları sanki milyonlarca dolar tutarında bir şey değil de, yeni bir araba almayı planlıyormuş gibi anlatıyordu.

"Ama ne olursa olsun, Seattle'da oturmaya devam edeceğiz."

Susannah nedenini bilmüyordu ama başını salladı.

"Bir dakika." Nate tabağını bir kenara itip yüzüğü onun elinden aldı. "Bunun parmağında olması gerekiyor. Yeri orası sanırım."

Susannah bir kere daha başını salladı. Sonra alışkanlıkla sağ elini uzattı. Ama Nate gülümseyerek sol elini tuttu.

"Büyükliğini tahmin etmek zorunda kaldım," dedi gülümsemeye devam ederek. "Parmaklarının ince olduğunu söyledim. Kuyumcu da beş numaranın uygun olacağı cevabını verdi." Yüzük Susannah'nın parmağına tıpatıp uymuştu.

Susannah gözlerini bir türlü yüzükten ayıramıyordu. Bu kadar güzel bir yüzüğe sahip olabileceğini rüyasında bile göremezdi. "Bununla... bununla su kenarına yaklaşmaya cesaret edemem," diye fısıldadı. Gözlerinin doluğu belli olmasın diye başını önüne eğdi.

"Su kenarına gidemez misin? Neden?"

"Eğer yanlışlıkla suya düşersem... bunun ağırlığıyla dibi boylarım herhalde."

"Çok mü büyük?"

"Mükemmel," diye atıldı Susannah hemen.

Nate uzanıp onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "San Francisco'dan döndüğüm akşam sana evlenme teklif etmeyi planlamıştım. Birlikte yemeğe çıkacaktık, hatırladın mı?"

Susannah başını salladı. İş Dünyası'nda Nate ile ilgili yazıyı okuduktan sonra aklının başından nasıl gittiğini de gayet iyi hatırlıyordu.

"İşinle ilgili kısaca konuştuk ama sana söylemem

gereken başka bir şey var."

Susannah yine başını salladı. Konuşmaya kalkarsa sesinin çıkmayacağından korkuyordu.

"Nasıl bir teklif Lima'dan ayrılmanı sağlayabilir?"

Susannah gözlerini kırıştırdı. "Ne demek bu?"

"Çünkü bir uçurtma şirketi kuruyorum. Aslında ülke çapında bir şirket olacak. Aynı anda ülkenin dört bir köşesinde on mağaza açıp işin gidişatıyla ilgili bir fikir edinmek niyetindeyim... Ama şu ana kadar yaptığımız bütün araştırmalar bu işin çok tutacağını gösteriyor." Bir süre susup derin bir nefes aldı. "Aslında yönetici ekibi kurdum bile. Ama önemli bir eksiğim var. Pazarlama alanında gerçek bir uzmana ihtiyacım var. Bu görevi sen kabul eder misin diye soracağım."

"Olabilir," dedi Susannah düşünceli bir pozda dudaklarını büzerek. "Ama çok yüksek maaş isterim. Haftada ancak dört gün çalışırım ve satışlardan prim alırım. Ayrıca doğum iznimin ne kadar süreceğine de kendim karar veririm."

"İş senin."

"Bilemiyorum Nate. Yine de bazı sorunlar çıkabilir." Susannah başını yana eğerek gözlerini kıstı. "İnsanlar dedikoduya başlayacaktır."

"Neden?"

"Çünkü patronla yatmaya kararlıyım. Bunu gören bazı insanlar işi bu yolla aldığını söyleyeceklerdir."

"Bırak söylesinler." Nate gülerken onu kolundan yakaladı ve çekip kucığına oturttu. "Senin için deli olduğun, söylemiş miydin?"

Susannah gülümseyerek onun gözlerinin içine baktı. "Yeni bir adam daha atmadan önce bir şey daha söylemek istiyorum Nate Townsend. Bundan sonra aramızda gizli hiçbir şey olmayacak. Anlaşıldı mı?"

"İzci sözü." Nate izci yemini işaretini yaptı. "Küçükken gerçekten bir şeye söz verdiğim zaman hep böyle yapardım. Bu, söz verirken ne kadar içten olduğumu gösterir."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Susannah. Yavaşça ona eğilip tıpkı ondan öğrendiği gibi dilini onun dudaklarının kenarında gezdirmeye başladı.

"Susannah... Tanrım, beni çıldırtıyorsun..."

Tam bu sırada kapı ısrarla çalmaya başladı. Susannah'ın iyice kafası karışmıştı. Sonra gelenin kardeşiyle kocası olabileceğini hatırladı. Michelle'i almaya gelmişlerdi anlaşılan.

Nate'in kucakından kalkmak için bir hamle yaptı, ama genç adam onu sımsıkı yakaladı. "Bırak... Gelen her kimse geri dönsün."

"Nate..."

"Az önce yaptığını tekrarlar ve kapıyı da unut."

"Ama gelenler Emily ile Robert."

Nate homurdanarak onu serbest bıraktı.

Susannah kapıyı açtığı anda Emily son hızla içeri daldı. Doğruca salona girip birden durdu ve etrafına baktı. Robert da karısının arkasından içeri dalmıştı. O da tıpkı karısı gibi yan çılgın bir haldeydi.

"Ne oldu?" diye sordu Susannah.

"Bunu bize mi soruyorsun?" diye parladı Robert.

"Bir dakika Robert." Emily kocasını sakinleştirmek için elini onun kolunun üstüne koydu. "Bu kadar kızacak bir şey yok. Sakin ol biraz, lütfen."

"Ben mi? Ben mi kızgıyım?" diye bağırdı Robert. "Yemekten sonra içkilerimizi içerken öyle bir çığlık attın ki, ömrümün neredeyse yarısı gitti. Şimdi de bana kızmamamı, sakin olmamı mı söylüyorsun?"

"Emily," dedi Susannah. "Ne oldu?"

"Nate burada mı?" diye sordu Robert. Yumruklarını sıkarak dişlerini gösterdi. "Beni o adamla yalnız bırakın. Bana on dakika zaman tanıyın yeter!"

"Robert!" Emily ile Susannah aynı anda bağırdılar.

"Biri benden mi söz etti?" dedi Nate, mutfaktan salona geçerek.

Emily kendisini kocasının önüne atıp ellerini onun göğsüne dayadı. "Lütfen sevgilim, sakin ol biraz. Bu ka-

dar sinirlenecek bir şey yok."

Susannah'nın kafası karmakarışık olmuştu. Hiçbir şey anlamıyordu. Robert'ı bu halde daha önce hiç görmemişti.

"Bunu onun yanına bırakmayacağım!" diye bağırdı Robert, karısının ellerini göğsünden iterek.

"Neyi yanıma bırakmayacaksın?" Nate'in sesi o kadar sakindi ki, Robert'ı daha da kızdırmaktan başka bir şeye yaramadı.

"Kızımı benden çalmaya çalıştın!"

"Ne?" diye haykırdı Susannah. Bunca gürültü arasında Michelle'in hâlâ uyuması inanılacak gibi değildi.

"Bence her şeyi baştan anlatsanız daha iyi olacak," dedi Susannah, hepsini salondan çıkartıp mutfaka götürerek. "Ortada bir yanlış anlama olduğu belli. Şimdi oturun. Hepimize birer kahve yapayım. Kahvelerimizi içerken sakın sakın konuşur, bu meseleyi mantıklı bir şekilde çözeriz."

Robert bir sandalye çekip oturdu. Dirseklerini masaya dayayarak başını ellerinin arasına aldı.

"Neden sen anlatmıyorsun?" dedi Susannah, kardeşine dönerek.

"Şey..." Emily derin bir nefes aldı. "Sana söylemişim, Robert'ın patronuyla yemekteydik..."

"Bunu biliyorlar zaten." Robert karısının sözünü kesti. "Sen yemekten sonra içkilerimizi içmek için bara geçtiğimizde olanları anlat..."

"Haklısın." Emily tekrar içini çekti. "Mesele de orada çıktı zaten, değil mi?"

Susannah ile Nate birbirlerine baktılar. İkisi de olanlardan hiçbir şey anlamıyorlardı. Robert ile Emily'nin ne anlatmaya çalıştığı konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

"Devam et," dedi Susannah. İyice sabırsızlanmıştı.

"Söylediğim gibi, yemekten sonra birer içki içmek için bara geçmiştik. Salonun bir köşesinde bir televizyon vardı. Aslında ona pek bakmıyordum ama bir ara başımı kaldırdığımda seni ve Michelle'i ekranda gördüm."

"İşte o anda öyle bir çılgılık kopardı ki bina yerinden sallandı sandım," dedi Robert. "Herkes susmasını söyledim ve ben de gözlerimi ekrana diktim. Ardından bir muhabir ekranda belirdi ve senin Michelle'i de bu müzayede götürdüğünü söyledi. Ardından Michelle'i de gösterdiler. Parmağını Nate'e uzatmış, 'Ba-ba!' diyordu."

"İşte o zaman da Robert korkunç bir şekilde bağırdı," dedi Emily.

"Tanrım!" Susannah en yakınındaki sandalyeye çöküverdi.

"Başka bir şey söylediler mi?" diye sordu Nate. Gülmek için kendisini zor tuttuğu belliydi.

"Haber geniş bir şekilde saat on birde vereceklermiş."

"Bir açıklama istiyorum!" dedi Robert, gözlerini Nate'e dikerek.

"Aslında bunun açıklaması çok basit." Susannah telaşla atıldı. "Yani... Nate'in üstündeki ceket seninkine çok benziyordu. İkisi de aynı tonda kahverengiydi. Michelle o kadar uzaktan bakınca, seni onunla karıştırdı. Seni gördüğünü sandı."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Robert.

"Elbette," dedi Susannah. "Hem zaten Michelle'in söyleyebildiği tek sözcük Ba-ba..." Sözlerinin devamını getiremedi.

"Susannah!" Emily heyecanla bağırdı. "O elması ne zaman aldın? Bir... bir nişan yüzüğüne benziyor!"

"Öyle zaten," dedi Nate. Sonra da, "Haber hangi kanaldaymış?" diye sordu.

Emily söyledi.

"Bu haberi herkesin merakla izleyeceğinden eminim," diye mırıldandı Susannah.

"Tanrım, buna inanamıyorum!" Emily heyecanla bağırdı. "Susannah, inan bana, günün birinde senin mutlak televizyon haberlerinde yer alacağını biliyordum. Ama bunun işinle ilgili önemli bir haber olacağını sanıyordum. Bir erkek yüzünden televizyona çıkabileceğin

asla aklıma gelmezdi. Neler olduğunu anlatacak mısın bana?"

"Bir gün anlatırım." Susannah derin bir nefes aldı. Bir erkek yüzünden televizyon haberlerine konu olacağı kendisinin de aklına gelmemişti. Ama bu erkek özel biriydi. Çok özel biri.

"Eh, akraba olacağımıza göre aramızdaki bu tatsız olayı unutsak daha iyi olacak," dedi Robert elini Nate'e uzatarak. Nihayet kendisini toplamayı başarmıştı.

"Güzel. Ben de seninle dost olmak istiyorum." Nate elini uzatıp onunla tokalaştı.

"Evlenecek misiniz?" diye sordu Emily. Yüzü mutluluktan ıslı ıslıldı.

Susannah, Nate'e baktıktan sonra mutlu bir gülümsemeyle başını salladı.

"Ne zaman?"

"En yakın zamanda," diye karşılık verdi Nate, Susannah'nın yerine. Bakışları, bu evlilik için ne kadar erken gerçekleşirse o kadar iyi olacağını söylüyordu.

Susannah yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Ama bir an önce rahibin huzuruna çıkma konusunda kendisi de en az Nate kadar istekliyd.

"Susannah sadece karım olmayı kabul etmekle kalmadı, Rüzgârlı Günlerin Uçurtmaları'nın da pazarlama müdürü olmayı kabul etti," dedi Nate.

"Yani Lima'dan ayrılıyor musun?" diye sordu Robert. Kulaklarına inanamıyormuş gibi bir hali vardı.

"Başka çarem yok," dedi Susannah. Nate'in yanına gidip kollarını onu beline doladı ve ona bakarak gülümsedi. "Şirket sahibi asla reddemeyeceğim bir teklifte bulundu bana."

Nate'in gülümsemesi yakıcı bir yaz günü gibi sıcaktı. Susannah gözlerini kapatarak dünyanın en mutlu kadını olduğunu düşündü.